С аромат на черно кафе

Автор: Кремена Каменова

СЪДЪРЖАИЕ:

С аромат на черно кафе

„ ... Така се появява kawah, за да възвеличи състоянието, в което отпраща кафето, защото то ободрява, въздига, предизвиква прилив на енергия и пориви. Кафето смекчава унинието и пресушава сълзите. Чародейните напитки съществуват, за да призовават силите, да мобилизират енергиите, да възстановят духа и отново да възвърнат характера. По своеобразен начин, за много кратко време, ако не и внезапно, те сродяват човешкото тяло с това на боговете: невъзмутимост, неведение по отношение на времето, невиновност спрямо хаоса, лекота, неподчинение на законите на тежестта.“

Из „Гастрономическият разум", Мишел Онофре

Рецептата за приготвянето на „С аромат на черно кафе":

1. Необходими продукти:

- Няколко лъжички кафе – според това, колко души пият кафето;
- Вода – толкова чашки вода, колкото са и лъжиците кафе;
- Канела – по една щипка за всяка чашка;
- Две –три супени лъжици Любов;
- Доза Страст;
- Пакетче Бриз на прах;
- Лъжица аромат от Средиземноморието на прах;
- Половин пакет Огън и Слънчеви лъчи;
- Доза Лунна светлина;
- По един розов лист за украса на всяка чашка.

2. Начин на приготвяне:

На котлона се поставя джезвето с гореща вода и се изсипват лъжиците кафе. Когато кафето заври, се добавят трите супени лъжици Любов и една доза Страст. А щом готовата напитка се свали от печката, се добавя пакетче от предварително разтопените Огън и Слънчеви лъчи. Последно се добавя течната Лунна светлина. Сетне кафето се

изсипва в малки цветни чашки, всяка от които украсена с по един розов лист и щипка канела.

Нея лятна утрин, в шест и половина сутринта, когато слънцето все още свенливо бе започнало своята разходка по светлосиньото, изчистено откъм облаци небе, Константин се събуди, стана, свари кафе, добави към него няколко капки мляко, така че да се получи кафе маккиато, запали цигара и си помисли колко хубав бе днешният ден. В същото време съседите отсреща – бай Ставри и бай Киро вече бяха излезли на двора и играеха карти, а баба Пенка се бе захванала да чисти улицата. Магазинерката, винаги жизнена и весела, бе започнала работа и вече обслужваше първите си клиенти, а двама-трима души стояха пред магазина на по чашка кафе. Леля Сийка бе излязла по домашни чехли, люпеше семки и хранеше уличните кучета. По улицата минаваше един възрастен циганин и викаше: „Млеко, млеко", опитвайки се да продаде долнокачествената си стока.

В осем часа, когато Константин се къпеше, на две преки от неговата къща стрина Мария, хванала съпруга си в изневяра, вдигаше луд скандал, като междувременно и хвърляше дрехите на провинилия се през прозореца. В същото време една млада жена и нейният любим за първи път откриваха какво бе усещането от сутрешното любене. А господин Ивайло, петдесет и пет годишен мъж, който работеше в корабостроителния завод, живееше все още с майка си и колекционираше всякакви капачки – това бе любимото му хоби – разхождаше кучетата си в близката градина.

В осем и половина, докато Константин подреждаше къщата след събирането, което бе организирал предната вечер, фризьорката Мими вече бе оставила децата в детската градина и бе отворила цветно украсения си салон. Зарзаватчийницата бе започнала да се пълни с домакини – стари, млади, пълни, слаби, грозни и красиви, които докосваха нежно плодовете и зеленчуците. Кварталното заведение, хранителните магазини, аптеката, книжарницата, обущарницата, шивачницата, кръчмата и ветеринарния лекар постепенно се събуждаха за един нов, изпълнен с живот ден.

В девет часа, когато Константин огледа сандалите си, среса косата си и сетне излезе, завъртвайки ключа на вратата, децата вече тичаха навън и извършваха всякакви подвизи и приключения – закачаха се с възрастните, целеха минувачите с вода, вдигаха чистачките на старите автомобили, звъняха по къщите без причина и след това бягаха. В същото време известният пияница Владимир изтрезняваше от предната вечер с чаша

ракийка. А вдовицата Светла, която живееше в най-оживената част на квартала, със сигурност стоеше зад пердетата на своя прозорец и наблюдаваше какво се случва наоколо.

Щом се озова на улицата, Константин вдъхна от юлския въздух, а слънцето нежно погали кожата му с лъчите си. Скоро небесното светило щеше да напече силно, жарко, с изпепеляваща жар напукания асфалт, с който бяха настлани улиците. Младият мъж извърна поглед към далечината и съзря блестящото, като че диамантено езеро. Някъде там, в нея посока, скрито зад сградите бе и морето – синьо, спокойно, обгръщащо с прегръдка пясъка и разнасящо своя аромат на бриз. Бе лято – горещо, жадувано, носещо усещането за Юг, за живост и безкраен празник. Сградите на цветните малоетажни блокове изглеждаха още по-ярки, а къщите, със своите градинки с цветя, освежаваха улицата.

Константин вървеше към заведението, където най-вероятно го очакваха двамата му приятели Димитър и Павлин. Пътьом реши да влезе в близкия магазин, за да си купи кутия силни, опияняващи цигари. На излизане се спря за миг и усети силен аромат, съчетаващ в себе си уханията на слънце, сол, бриз и жасмин. Извърна се в мига, в който една млада жена изтърва торбата си с мандарини на земята. Константин се наведе, за да помогне на непознатата да събере плодовете и в миг погледът му се насочи към разголените и подчертани от късата и силно впита рокля на цветя бедра. Те бяха оформени, закръглени, гладки, стегнати, мургави и леко блестящи на светлината. Сетне погледът на Константин се отправи към женствените извивки на ханша и гърдите. И най – накрая очите му се спряха върху южняшкото, красиво лице, около което се спускаха червеникави, ситни и доста дълги къдреви кичури коса. Младият мъж жадуваше непознатата в парфюм, дантели и брокат; жадуваше за голо рамо, букли и розови устни. Когато и Константин, и непознатата хубавица се опитаха да вземат и последната мандарина, докоснаха ръцете си. В миг захвърчаха огнени, оранжево-червени искри и младежът се почувства така, сякаш бе изгорен от лютив сос гаспачо.

- Благодаря Ви! - каза най-накрая младата жена и се извърна, за да продължи пътя си.

Кръвта във вените на Константин се раздвижи бързо, а сърцето му заби силно. Очите му не можеха да се откъснат от нея. Какво можеше и трябваше да направи... тя си

тръгваше. Кога щеше да я види отново този паднал така неочаквано от небето ангел? Младият мъж имаше няколко секунди да реши какво да направи.

- Почакайте!

Младата жена не се обърна.

- Почакайте, госпожице! – повика я с леко приглушен глас Константин.
- Мен ли викате? – премигна с очи тя и отново се приближи към непознатия.
- Да... Вас. – каза Косьо и въздъхна.

Какво щеше да й каже сега? Защо я извика?

- Познаваме ли се? – попита младата жена и се усмихна широко.
- Да... от сънищата.
- Значи не се познаваме – засмя се тя.
- Но можем да се запознаем, нали? – предложи той – Аз съм Константин.
- Елица. Приятно ми е .

Младият мъж изведнъж доби още по–голяма смелост и попита:

- Имате ли време за по едно кафе?

Елица поклати отрицателно глава, но въпреки че отказа предложението веднага, продължаваше да се усмихва мило.

- Може би някой друг път – отвърна, засмя се и понечи да ди тръгне.
- Тогава нека Ви дам телефонния си номер– спря я отново Константин, като вдиша от аромата й – Вие, разбира се, не сте длъжна да давате своя, ако не желаете.

Младият мъж измъкна от джоба си някаква стара химикалка, скъса парче от горната част на кутията с цигари и записа върху него телефонния си номер.

- Ще ти се обадя непременно. – развълнувано каза Елица, преминавайки изведнъж на „ти “.

Лъжеше ли? Дали не даваше празни обещания само от вежливост? „Да я последвам ли?” – питаше се Косьо, докато я наблюдаваше без да я изпуска от очи.

Сетне Константин се запъти към близкото кафене и се настани на маса за пушачи. Едва седнал при Димитър и Павлин, той побърза да им разкаже за красивата непозната, с която се беше запознал преди броени минути.

- Мисля, че имаш два проблема – отбеляза Павлин, добивайки изведнъж философски вид на лицето – Първо: ти си и дал телефонния си номер, но не си взел нейния! Дали ще се обади?
- Щеше да се почувства неудобно, сещаш се...
- А какво ще правиш с Наталия, помисли ли?
- Не... отвърна Константин и се усмихна лениво – всичко ще си дойде на мястото от само себе си.

Въпреки, че си придаде безгрижен израз на лицето, Косьо си спомни с досада за двете момичета, които очевидно се опитваха, състезавайки се една с друга, да го спечелят. Защо ли Константин бе толкова влюбчив? Защо ли не знаеше как да отблъсне момичетата, които флиртуваха с него? Той по–скоро се занимаваше с тях, защото не можеше да им откаже. Влюбваше се винаги от пръв поглед, но най-често се разочароваше още на първата-втората среща. Тази закономерност бе необяснима, но най–вероятно проблемът се коренеше в това, че все още не бе открил подходящата жена.

С тези две момичета Константин се бе запознал преди месец на един организиран в нощен бар концерт. Тогава младият мъж, който между впрочем бе професионален китарист и също участваше в представлението, бе харесал по–малката, а именно Наталия. Веднага, още при самото си запознаване с нея, той взе контакти, за да поддържат връзка. В същото време Нина, приятелката на Нат, също се бе поинтересувала от Константин и дори се опитваше да неутрализира самата Наталия по много груб начин. Коя от двете щеше да избере Константин? Може би никоя, въпреки че по няколко пъти в седмицата се чуваше с Нат. Тя беше осемнадесетгодишна и бе по–хубавата в лице и тяло от двете. Макар че и Нина, вече деветнадесетгодишна, бе симпатична – тя имаше плътни устни и голям бюст. Всъщност за разговори с Косьо, първа Нина взимаше инициативата. Докато при Наталия, младият мъж бе този, който звънеше често. Той всъщност не искаше да се обвързва с никоя, а само да прекара приятно времето си с Нат. Изнервяше се от намесата и настойчивостта на Нина, но не чак толкова, че да разваля приятелските си отношения с нея. Може би самият Косьо не съзнаваше, че обърква Наталия, която впрочем вече бе доста хлътнала по него и смяташе, че той възнамерява да има нещо сериозно с нея.

Когато се прибра преди обяд, някъде към единадест часа, младежът набра номера на Наталия:

- Здравей, Нати – поздрави я весело той, като в същото време си мислеше колко красива е Елица.
- Здравей! – чу той силно развълнувания глас на момичето. Впрочем колко много Наташа харесваше Косьо, бе очевидно за всички.
- Какво ще кажеш – почна направо младежът – да се видим следващата седмица?
- Но това е чудесно, Димитър! – радостно извика в слушалката Наталия.
- Нали? – отвърна Косьо, който се престори, че не е забелязал грешката на Наталия.
- Прощавай... имам работа – побърза да се сбогува момичето и затвори телефона.

Само ако знаеше Константин какви терзания бе изпитвала Наталия, заради сгрешеното име. Седмици по-късно все още не можеше да си обясни, защо Косьо не само че не повдигна повече въпроса за среща, но и спря да се обажда...Каква бе причината да отблъсне нея, а да приема друга жена? „Ах каква глупачка съм! Той е решил, че аз си мисля, че разговарям с Димитър! Но трябва, трябва да разбере, че аз от вълнение... само ако не бях объркала името!” Така страдаше Наталия и се укоряваше, но не смееше да пита Константин дали поканата за среща все още важи. Веднага след телефонния разговор с младия мъж, Наташа излезе на разходка с Нина и й разказа за грубата си грешка. Тогава самата Нина предложи с изкуствено угрижен и мил тон:

- Аз ще оправя нещата!
- Но аз не искам помощта ти! – почти с ужас извика Наталия и вече съжали за втората си грешка. Момичето едва сега осъзнаваше, че е трябвало да види по-рано съперницата в лицето на приятелката си.
- Не, не... – настояваше Нина – той е с десетина години по- голям от теб. По-добре аз да говоря с него. Остави всичко на мен!

В този миг Нат си даде сметка, че нещата между нея и Константин нямаше да се получат. Не можеше да спре Нина, нито желаеше да става част от интриги.

И наистина Нина се бе възползвала от случай и бе телефонирала на Косьо. Опитваше се да го отдалечи от Наталия, между впрочем по много глупав начин, и то не защото самата тя искаше на всяка цена да завладее младежа. Младият мъж добре разбираше какво се случва около него, но нито имаше желание да се замесва в това, нито пък да вижда двете момичета. Седмици по-късно чу за тях от приятелите си и се поинтересува едва тогава.

- Нина ми звънна и каза, че пристига с Нат. Обясни ми, че Нат била срамежлива и притеснителна и за това не можела да ми каже, че иска нещо с мен – разказваше Павлин.
- Наталия е искала нещо с теб? – учуди се Константин. Той не повярва. Веднага бе разбрал, че това е една от машинациите на Нина.
- Да... но има нещо странно... Когато се опитах да я прегърна, тя скочи от масата. Бяхме седнали в едно заведение... и тя скочи и си тръгна. Ядоса се.
- Може би защото имаш годеница. Не се ли сещаш? – засмя се Димитър.
- Не! Просто тя не си е падала по теб – намеси се отново в разговора Константин.
- И какво стана после? – полюбопитства Димитър и се изтегна на дивана.
- Нина ми предложи да излизаме заедно.

„Я, каква нахалница!" – помисли си Косьо и попита:

- Ти може би не си и обяснил, че си сгоден?
- Напротив, обясних й – усмихна се Павлин.

Константин се изсмя презрително и си каза наум, че приятелят му не струва. На Косьо винаги му се бяха стрували жалки момичетата и жените, които смятаха, че щом са любовници, значи струват повече от съпругите и годениците. А всъщност бе обратното: вторите се опитваха да повдигнат смачканато си самочувствие, хващайки се за обвързани.

Но всичко това нямаше значение. Косьо не обичаше да се меси в чуждия живот, да дава съвети, да обсъжда недостатъците на другите, да се държи менторски, както и да морализаторства, защото и той не бе безгрешен. Хората бяха различни и точно тази различност и пъстротата от характери създаваха светът такъв, какъвто бе. Стана му жал единствено за Наталия. Дали тя все още го чакаше? Дали се вълнуваше, когато телефонът иззвъняваше? Дали страдаше по него? Разговорите с нея, все пак му липсваха... това бяха хубави дни. Чувстваше се носталгично, когато си спомняше за Нат. Тя бе добро момиче и нямаше да е справедливо да се чувства отхвърлена и нежелана. Но какво, за Бога, можеше да стори Косьо? Нищо друго, освен да й предложи чисто приятелство, защото... една червенокоса къдрокоска с тяло и лице на богиня не излизаше от ума му.

***

Слънчевият лъч осветяваше облепените с тъмносини плочки стени на кухнята и караше кристалните чаши, поставени върху дървените рафтове, да блестят.

Елица бе наредила нужните продукти върху плота, а именно: пет яйца, три ванилии, една капачка червен ром, чаша и половина (или триста грама) брашно, две чаши (или четиристотин грама) захар, три супени лъжици какао, малка чашка олио, сто двадесет и пет грама масло, бакпулвер и кокосови стърготини.

Младата жена смеси трите яйца, два предварително отделени жълтъка, капачката ром, трите ванилии и чашата олио и ги разби в рамките на пет минути. Добави и двеста грама захар, която разби докато не се получи пяна.

Преся брашното в ситото и добави бакпулвера. Сетне ги изсипа в яйчената смес и разбърка всичко. След като бърка достатъчно, изсипа съдържанието в центъра на тава, която бе предварително намазана с олио и набрашнена.

От улицата се чуваха гласове. Минаваше пощальонът, а съседските деца играеха на гоненица.

Елица сложи тавата на средна скара в незагрятата фурна и включи градусите на сто и седемдесет. За да се опече тортата бяха нужни около 25 минути.

Докато блатът се втвърдяваше от температурата подобно на докосвана страстно женска гръд, Елица запали цигара и отпи глътка от подправеното с две-три капки алкохол кафе корретто.

Зае се с приготвянето на сиропа. В тенджера, поставена на котлона, младата жена изсипа маслото и три супени лъжици какао. Когато маслото се разтопи, добави двеста грама захар и чаша вода.

След като извади блата от фурната и го остави да изстине, Елица го продупчи навсякъде и го заля с какаовия крем.

Слънцето продължаваше да влиза на струи през прозореца, а по радиото течеше някаква друга, нова песен.

Младата жена разби двата белтъка, заедно с ванилията и захарта до пяна. Изсипа белтъчния крем едва след като какаовият вече беше попил. Сетне поръси тортата с кокосови стърготини.

„Ненаситната монахиня” бе готова.

***

Този съботен следобед, наслаждавайки се на почивните дни, Константин се прибра в празната квартира. Бе някъде към шест и слънцето, уморено от своя дълъг ход в небето, се спускаше все по ниско за да се окъпе в блестящите води на спокойното езеро. Оглеждаше се в гладката повърхност и се отразяваше в нея под формата на слънчева, златиста пътека. Синьото небе бе придобило топли нюанси и сега бе оцветено с различни краски – червено като страст, розово като захарен памук, лилаво като приказка, оранжево като огън и жълто като цветовете на нарцис.

Едва влязъл в двора на къщата, младият мъж усети как от небето се разпръснаха снежни капки. Снежинките играеха една с друга във въздуха сетне се падаха върху горещата земя, за да я охладят, но не се задържаха, защото от досега си с нея се стопяваха. Юлски сняг...

Константин помисли, че това което се случва не е реално и излезе отново на улицата. Животът там продължаваше да кипи със стария си ритъм. Снежинките сякаш на никого не правеха впечатление, може би защото само Косьо ги забелязваше. Той дори не попита съседите отсреща дали забелязват това, което той вижда, а се върна в двора. В този миг снегопадът спря. Остана само свежият му дъх, който се разнасяше наоколо. Тогава младият мъж се запъти спокойно към вътрешността на двора, и по-точно там където се намираше градинката, и се стресна.

Сред цветята – започналите да се разтварят жълти и цикламени „ден и нощ”, Константин съзря едно около пет-шест годишно дете. То бе русо и къдрокосо, с пълни червени бузки и млечнобяла кожа; бе облечено в дълга бяла роба.

„Но какво... какво прави това мъниче тук?” – запита се младежът и реши внимателно да привлече вниманието му:

- Ей – прошепна Константин, за да не стресне малкия натрапник.

Тогава детето се извърна към младежа, погледна го с кристално бистрите си очи и се изправи. Чак тогава Константин забеляза, че на гърба си то имаше бели крила. Младият мъж, който не можеше да повярва на видяното, започна бавно да се приближава. Детето

погледна нагоре, разпери крилата си, политна и сетне изчезна в нищото, оставяйки Косьо в недоумение.

„Ангел ли бе това?” – попита се гласно Константин и се спря пред вратата на облицованата с камъни къща. Същевременно погледна към страничния прозорец с боядисана в синьо рамка. „Нима съм оставил прозореца отворен? Не... не съм.“. Още по–странно бе това, че от къщата се носеше уханието на домашно приготвени кифлички. Някой крадец бе влязъл, бе огладнял и бе решил да си приготви нещо за хапване? Константин слезе в двора, взе един камък и отново се качи на площадката. Сетне отключи вратата и влезе в коридора. На пръсти се промъкна в хола и видя една жена... Тя бе облечена в бяла дълга рокля с широки ръкави и деколте откриващо пищна гръд. А червената на цвят коса се спускаше доста под кръста. Бе се извърнала на изток, стоеше на колене пред голямата икона на Богородица с Младенеца и се молеше набожно. Константин с ужас установи, че това бе тя... София.

- Вече мислех, че няма да се прибереш. Кифличките изстиват – каза през смях тя и се изправи.
- Но как... какво... – започна да заеква от вълнение Константин и не можа да намери нито една смислена дума.
- За какво съм дошла ли? – попита София – за да те отведа в къщата на твоите мечти. Виждам, че постоянно се забъркваш в любовни истории. А тъкмо срещна жената на живота си. Ще те заведа при нея. Но гледай да не развалиш всичко! Какъвто си объркан...
- Не съм объркан – ядоса се Константин. Да му кажат подобно нещо, Косьо считаше за една от най–големите обиди.

Всъщност по–важното бе какво правеше тук бившата му годеница? Как беше влязла? Как бе възможно да стои и да разговаря с нея? Та тя беше починала преди две години. За да се убеди, че не сънува, Константин се доближи до нея и я пипна. Усещаше я така, все едно бе жива.

- Да не би да имам видения? – попита Косьо.
- Не... аз дойдох при теб... Ти ме повика, любими – отвърна София. Тя също докосна младежа, но гальовно. Флиртуваше с него.
- Кажи ми... как е възможно да разговаряме?

- Защо да е невъзможно пък? – София отиде до кухнята и донесе кифлички в стъклена купа от светлосиньо стъкло. – Сложих им пудра захар.
- И все пак? – настояваше Константин.
- Много неща са възможни. Ние хората не знаем абсолютно нищо.

София седна на дивана и си взе кифличка. А Константин се разхождаше бавно, оглеждайки внимателно всичко – сякаш търсеше още нещо необикновено в къщата.

- Кажи ми ... – попита той – ти наистина ли се самоуби...такава жизнерадостна и весела жена си...

Младата жена изведнъж избухна в смях и се разтресе цялата, а бюстът й се повдигаше бързо. „Колко е сексапилна само" – помисли си Косьо.

- Не! Нима е изглеждало на самоубийство? Бях измила пода на терасата и той естествено бе мокър. Подхлъзнах се и паднах през парапета. Нелепа смърт.
- Точно два месеца преди сватбата – въздъхна с тъга Константин
- Ех, не го взимай навътре. Не дойдох, за да те натъжавам – извика отново развеселена София.

Косьо седна до нея и обхвана с ръка талията й.

- Същият си си! – отново се засмя младата жена и се притисна към ръката на своя любим.

Постояха така мълчаливо. Очите на Косьо започнаха да блестят, той каза:

- Колко те желая!
- Ти коя ли не желаеш! – отблъсна го през смях София – Ще ти кажа нещо: не мисли никога за миналото. Мисли само за настоящето. И така в паметта ти няма да има нито един лош спомен. Мисли за нея... не за мен.
- Но откъде си толкова сигурна, че тя ще иска да е с мен?
- Знам. Довери ми се – кимна му младата жена поверително.

София взе една малка кифличка, пъхна я внимателно в устата на своя любим..

- Да не ревнуваш? – попита изведнъж той.
- Нищо подобно, глупчо!

София се изправи от масата, доближи се до прозореца и хвърли поглед към градината:

- Ангелът си е отишъл – каза.

- Отлетя още, когато влязох – отвърна Константин и попита – Често ли идваш при мен?
- Това не е като да отидеш от един град в друг... Едва ли ще дойда друг път. Но днес съм твоя. Просто много ми домъчня за тебе.
- И ти ми липсваш – Косьо се изправи, приближи се към София и обгърна раменете й – кажи ми как е там?
- За какво ти е да знаеш от сега? – отвърна разсеяно младата жена и се извърна към Константин.
- А Бог съществува ли?
- Съществува, разбира се!
- Как разбра?
- Защо ти е да знаеш. Вярата не се основава на доказателства. Или вярваш, или не .

Константин се втренчи в очите на бившата си годеница и я попита:

- Кажи ми, любима... какво мога да направя за теб?
- Пали от време на време по някой свещичка за мен.
- Непременно – обеща младият мъж

София изведнъж го хвана за ръката и понечи да излезе.

- Къде? – уплаши се Косьо, че скоро ще настъпи краят на неочакваната им и необикновена среща
- Как къде – нежно го погледна младата жена – отиваме при нея. Не се безпокой, само ти ме виждаш. Никой друг. А сега стига приказки. Ако разговаряме по пътя, ще излезе, че си говориш сам.

И тя поведе Константин по пътя на щастието.

***

Елица разчисти остатъците от кекса и изми чиниите, които до преди малко бяха използвали приятелките й. Останала отново сама, младата жена реши да направи крема за следващият ден. Имаше още време до вечерта, когато щеше да излезе с компания на заведение.

Приготви литър бяло като сняг прясно мляко, пет жълти като слънцето яйца, петстотин грама захар като кристал, две-три ванилии като вълшебни прахове.

Прибави към млякото захарта и го затопли на котлона. Добави за аромат и щипка канела, която внесе ароматът на Юга. Когато млякото поизстина, го изсипа в разбитите и подправени с уханието на ванилиите яйца.

Младата жена усили радиото и запали цигара.

Изсипа останалата захар – двеста грама – в тава и добави масло. Карамелизираше. Първоначално маслото се разтече подобно на лава, която непрекъснато заливаше кристали. Сетне се получи златиста смес, на места цветът дори стана кехлибарен.

Елица загаси цигарата в стъкления пепелник и свали карамелът от котлона. Когато изстина и се втвърди подобно на гладка повърхност, изсипа върху него яйчено-млечната смес. Сложи тавата на водна баня, тоест в друга, по-голяма и пълна до половината с вода тава.

Постави крема на двеста градуса за около четиредесет минути. А след като го изкара от фурната и го остави да изстине, го сложи в хладилника. „Крем-карамелът" бе готов.

Елица се съблече, уви се в оранжевата си хавлия и влезе в банята. Водата вече се стичаше по шампоанисаната ѝ коса и насапунисаното в бяла пяна мургаво и гладко, стегнато тяло, когато на вратата се звънна.

***

Младата жена излезе със закъснение, увита в тънкия си розов халат. Изтича към портата на къщата и видя някакъв мъж, който ѝ се струваше познат. Гледаше я така, че я караше да потръпва. Кой ли беше той? Това не беше ли младежът, който ѝ помогна с мандарините сутринта? Той наистина ѝ бе харесал, но и същевременно тя изпитваше някакво странно притеснение като го видя. Имаше нещо твърде необикновено в него. Какво правеше той тук и как бе открил адреса ѝ?

Константин, от своя страна бе много притеснен. Непрекъснато му се струваше, че и другите също са видели София.

- Късмет – пожела му тя, смигна му, пусна ръката му и изчезна внезапно.

Другата, в това време, съвсем се приближи към портата и с искрена почуда попита:

- Какво желаете?

- Търся Вас...
- По какъв повод?

Какъв беше поводът, наистина?

- Единственият повод да съм тук, сте Вие...

Елица го погледна с изумление. Какво трябваше да направи сега с този непознат? Да го отпрати или да го покани? Нали не беше нахален и не бе поискал телефонния й номер, за да не я притеснява, а сега изведнъж се появаваше ненадейно от нищото.

- Нали ми дадохте телефона си, това беше достатъчно – сухо отврънa тя.
- Не ме съдете строго – каза Константин и примирено отвърна – ако не ме желаете, ще си тръгна.

Но едва направил и крачка, младата жена го повика:

- Почакайте – и леко неуверено, но учтиво предложи – Заповядайте на чаша кафе.

Отключи портата и въведе неочаквания гост. Той мина през една изпълнена с цветя градина: рози, теменужки, латинки, ситни карамфилчета, калдаръмчета и циганчета. Вратата на къщата, подобно на портата и прозорците, бе боядисана в тъмносиньо. Фасадата бе боядисана в оранжево, докато от вътрешната страна сградата бе облицована в черни, кафяви и керемидени на цвят камъни. А подът на двора бе настлан с чакъл. Вътрешността на къщата бе още по- интересна. Бе обзаведена в източен стил и имаше основно дървени, лакирани мебели и огромна библиотека с книги. Елица покани госта си да седне в трапезарията. Сетне постави върху покритата с бяла дантелена покривка маса пепелник от цветно стъкло.

„Как ли изглежда, че каня непознат? Какво ли ще си помислят съседите? Та за не познавам този човек, кой знае какъв е ... не, не . Какви ги говоря и аз. “

- Кафе, чай, шоколад? – предложи младата жена.
- Чай.
- Как го предпочитате?

С лъжица захар, пакетче ванилия, щипка - две канела и портокалова кора.

- Странно... и аз го пия по този начин и за късмет имам необходимите продукти. – каза Елица и се запъти към кухнята.

След малко се върна с две покрити с малки чинийки големи чаши, както и с два сервирани в стъклени купички крем карамела и обяви, че ще отиде да се преоблече в стаята си.

Но когато, двадесетина минути по-късно, младата жена се появи, Константин се втренчи в нея и не можа да откъсне поглед. Това се хареса на Елица – тя винаги се възхищаваше от външния си вид, но стреснатия поглед на този хубав младеж я караше да се чувства по различен начин. Бе облякла впита, къса и с открито деколте дантелена рокля с цвят на шампанско. Носеше високо бежово сабо с каишки и елегантна чантичка в същия цвят. Косата й бе топирана, ноктите лакирани в червено. Яркочервено бе и червилото, което си бе сложила. Зелените сенки, спиралата и подчертаните с черна линия очи и клепачи, придаваха източен вид на лицето.

„Колко си прекрасна...” – помисли си Константин и глупаво каза:

- Не беше нужно да се обличаш така.

Елица се засмя – тя не се бе наконтила специално заради младия мъж:

- Тази вечер ще излизам... и по-точно след около половин час.
- Надявах се тази вечер да си свободна – с неприкрито разочарование отбеляза Константин.

Младата жена помълча и сетне изведнъж развеселено, в еуфория, каза:

- Защо не дойдеш с мен?

Косьо се усмихна леко:

- Да, и какво ще кажеш на приятелите си: Константин, познат от тази сутрин.
- На никого не сме длъжни да даваме обяснение... Важното е, че ни е приятно да сме заедно.

„Приятно ни е да сме заедно?” – помисли си Константин и каза:

- Значи все пак компанията ми не ти е неприятна.

В отговор Елица поруменя. Тъй като не знаеше какво да каже, се засмя. Сякаш оглупяла в един миг, тя не правеше нищо друго, освен да гледа непрекъснато младият мъж и да се смее високо, заразително. Бе загубила всякакъв дар слово от щастие, че е с него и не можеше да каже нищо смислено. Еуфорията я бе обхванала до такава степен, че младата жена приличаше на пияна, глупава и лекомислена. Но причината за промененото й държание бяха неговите очи и усмивка, които караха краката й да се

подкосяват и цялото й тяло да трепери. Елица вече наистина започна да се смее вулгарно, а тялото й излъчваше еротизъм и топлина. Лицето й изведнъж бе придобило спокоен и ведър вид, а поведението й ставаше все по–свободно, чак неприлично. „Боже мой, какво се случва с мен?" - питаше се младата жена, опитвайки се безрезултатно да се контролира. Но въпреки всички усилия, които полагаше, не можеше да възпре промяната, която я бе обхванала.

Щом излязоха на улицата, Константин се загледа в Елица. Походката й бе женствена и самоуверена... Кога ли щеше да усети кожата й с мирис на сол и слънце, кога ли щеше да завре лице в уханните къдрици и да вкуси устните й? Дали не избързваха? Вероятно трябваше първо да се поопознаят, след това да минат дни на приятелство или пък флирт. Но как щяха да се опознаят, когато тя мълчеше. Вярно, беше неразговорлива, но не защото й беше досадно – в това Константин бе напълно уверен. Раздразнен от неразговорливостта й, той захвана някаква случайна и обикновена тема. В същото време се надяваше да подхванат някоя по-сериозна тема. Ала последното не се получаваше, тъй като Елица не обичаше да разказва за себе си. Тайнствеността й още повече се харесваше на Косьо, но все пак любопитството му се бе увеличило. Едва по-късно забеляза, че нейният начин за провеждане на разговор, бе да задава много въпроси. Съвсем простосърдечно питаше неща от типа: „С какво се занимаваш?", „Кои са ти любимите книга, певец, филм?", „Имаш ли братя и сестри?", „Какви са приятелите ти?" и разбира се: „Имаш ли приятелка?". Потокът от отправени въпроси не спираше и Константин едва смогваше да отговори на всичко.

След около петнадесет-двадесет минути пеша, стигнаха до градския център. Там, на уговореното място ги очакваха две жени и двама мъже. Очевидно само Елица щеше да се появи на срещата сама, ако случайността не й се беше усмихнала. Дори фактът, че тя нямаше мъж до себе си, бе необясним според Константин. „А дали тя не ме повика, за да не е сама?" – попита се по едно време младият мъж, но бързо прогони тази мисъл от главата си. Всичко, мислеше си Косьо, щеше да бъде идеално, ако Наталия не бе започнала отчаяно да му звъни по телефона. Това момиче разваляше донякъде удоволствието, което младежът изпитваше от присъствието на Елица и накрая той бе принуден да изключи мобилния си телефон.

Свечеряваше се, вече бе почти тъмно. На площада и алеята, която водеше към Морската градина, кой знае защо бяха окачени цветни гирлянди. Потокът от хора, който се изливаше по това време на денонощието бе голям, а жегата се смесваше със задуха,

извиращ от напечения преди часове асфалт. Компанията минаваше покрай сгради, построени в началото на двадесети век, магазини и заведения. По едно време Константин съзря Наталия. Очевидно момичето бе на работа и раздаваше флаери на площада, облечена във фирмена тениска. Косьо, който се бе хванал под ръка с Елица, се смути още повече, като видя почти разплаканото лице на Нат и му се прииска да се спре при нея и да й каже нещо. Защо всичко с това момиче се бе стекло по този начин? Защо Наталия трябваше да се разочарова? А как само Косьо искаше всички да са щастливи и никой да не страда. Защо Нат го видя точно тази вечер? Не му се искаше тя да разбира за Елица, защото щеше да преживее още по-тежко фактът, че бе отхвърлена, но вече беше късно. Константин бе имал намерението да прекрати отношенията си с Наталия по съвсем друг начин. Какво, за Бога, трябваше да направи той в този момент?

- Здравей – поздрави го тя, макар и очите й да бяха насълзени.
- Здравей – отвърна той, докато са разминаваше с нея и за секунди я подмина.

Изведнъж от другата страна на младият мъж застана София и му каза:

- Не се притеснявай. Не мисли сега за Нат. Не ви е било писано да сте заедно. Тя ще си намери някое момче след време, не се и съмнявам в това.
- Дали не постъпих лошо? – смъмри Косьо.
- Какво казваш? – учудено се извърна към него Елица.

София се засмя развеселена, но смехът й чуваше единствено Константин. Той, впрочем, беше забравил, че не трябва да разговаря с бившата си годеница на улицата, защото само той виждаше мъртвата и изглеждаше така сякаш си говори сам.

- Защо си постъпил лошо? – попита Елица видимо разтревожена. Тя се притесни, че красивият младеж вече съжалява, че е излязъл на среща с нея.
- Не, нищо. Забрави. – и Косьо я притегли близо до себе си.

Скоро компанията влезе в един клуб на плажа и зае една от масите. Различните светлини, цигареният дим, силната музика и морският полъх се смесваха, за да създадат един изпълнен с живот свят. Елица и Константин се настаниха един до друг и си поръчаха едни и същи коктейли – куба либре. Младата жена измъкна розовата си табекера. Младежът не се сдържа и също запали цигара..

По едно време, когато пуснаха някаква бурна песен, Елица се въодушеви. Покани на танц Косьо, но той отказа – не умееше да танцува. Но накрая, тя все пак го издърпа от мястото му и той се предаде. Младата жена танцуваше твърде еротично. Бедрата и

гърдите й се полюшваха, тялото и сякаш се тресеше от екстаз. Движеше красиво ръцете си, въртеше ханша с и подлудяваше Константин. Той обхвана тялото й и я придърпа към себе си. Жадуваше я така, както и при първата им среща. Завъртя я още по-силно, притегли я към себе си. Искаше да я усеща по кожата си, но Елица сякаш бягаше от него. Движеше се, обхваната от страст, без да се спира – беше във вихъра си и като че не му обръщаше особено внимание. Едва на следващата, по-бавна песен, Косьо водеше танца, а ръката му бе обгърнала кръста на Елица.

Когато отново седнаха на масата и Константин си поръча нова напика, без да иска заля с нея роклята на Елица. Помисли си, че тя ще постъпи типично по женски и ще се развика заради дрехата, но младата жена просто се засмя. Погледнаха се за миг и се целунаха. Сетне Елица стисна ръката на младежа.

- Ще ревнувам – пошегува се, появилата се отново София.
- Не, недей! – отвърна й Косьо.

Елица се стресна, тъй като реши, че Константин вече съжалява за целувката.

- Моля? – попита младата жена.
- Не, не – почти извика Косьо, разбрал грешката си и отново целуна Елица. – Хайде да си вървим.
- Сега ли? Къде ще ходим? – учуди се младата жена.
- У нас... не искаш ли? – попита младият мъж и съсредоточи очите си върху устните й.

Тя се замисли за миг о отвърна:

- По-добре у нас.
- Сама ли живееш? – поинтересува се Косьо.
- Не, с леля си. Но тя в момента е извън града.

Минаваше два часът и те си взеха такси, тъй като беше прекалено късно, за да се върнат пеша. Когато обаче, се озоваха в леглото, Елица не отвърна на нежността на Константин и младият мъж се примири с това, че го отхвърлиха. Защо се беше съгласила да тръгнат заедно, след като се правеше на недостъпна? Може би сутринта нещата щяха да стоят по-друг начин...

***

Константин се събуди призори, когато златистите слънчеви лъчи вече бяха пронизали стъклото на прозореца и осветяваха стаята, и установи, че Елица я нямаше.

Младият мъж стана, отвори вратата и изведнъж от кухнята го лъхна възбуждащия аромат на кафе. Домакинята тъкмо беше сложила няколко лъжички кафе в медното джезве на котлона. Когато Косьо видя Елица по бикини и сутиен, не се въздържа, взе я в обятията си и започна да обсипва тялото ѝ с целувки. Кафето започваше да завира – кипеше в страстен порив, готово всеки момент да експлоадира и да се разтече. Елица се облегна на плота, но кожата ѝ се пропи с мириса на разпръснатото пакетче канела, а сутиена скоро се озова върху фруктиерата с ананас. Черната чародейна напитка завря и започна да разнася аромата си из цялата къща, но сетне мирисът се разпространи по улицата и из целия квартал, за да предизвика сексуална възбуда у всички съседи. Кафето сетне изкипя и се разтече по джезвето и котлона. Шумът от изкипяването се сля със стоновете на наслада. Уханията на кафе, на прилепналите по кожата захар и канела, на лято и страст се сляха, за да допълнят чувствената наслада и бурните усещания. Тази сутрин бе пропита с аромата на черно кафе...

Началото на април, 2016

Варна-Велико Търново

Кремена Каменова

Как срещнах любовта

Какво постигнах за двадесет и осемте си години? Чакайте да помисля… Сетих се.

Не се пропих.

Пуша едва две кутии цигари на ден (и то правени на машинка).

Не станах наркоманка.

Не съм правила аборт.

Нямам компрометиращи снимки.

Превърнах се в известна актриса (послъгах малко, защото работя като секретарка в една рекламна фирма).

Какво не постигнах до този момент? Тук списъкът май е доста дългичък, за това ще го посъкратя.

Не си купих обувките с тънък и висок ток, които си харесах… знаете ги, онези модерните. Сега така ме е яд, защото заплатата е на привършване, а когато получа следващата, ще си купя просто маратонки (имам три чифта обувки на токчета).

Имам смахнати приятели (но това между нас казано).

Мразя работата си (това също да си остане между нас).

Нямам приятел (е, това вече не е тайна, защото всичко го знаят). За последен път имах гадже преди около четиринадесет години, но тогава бях нещо като хипарка. После станах и за малко кришнарка, но това не е толкова важно.

Как минава един мой работен ден ли?

Навивам алармата за пет, пет и петнадесет и пет и половина. Все на някое от извъняванията ще се събудя. Ставам, паля веднага цигара. Правя си закуската и след това пак пуша. Обличам се (приготвям си дрехите от предната вечер), гримирам се. Търся

разни неща из стаята, не се ориентирам добре наоколо. Всичко правя набързо – само за два часа. После се отправям пеша на работа. Влизам в офиса намръщена, но щом се доближи шефката, веднага лепвам приветлива усмивка на лицето си.

- Тази блузката те отваря чудесно! – ми казва тя.

Оглеждам се…сложила съм я на обратно, но не си личи. Въздъхвам облекчено, че съм облякла именно тази блуза (не заради милите думи на шефката, а заради материята, която скрива грешката ми). Но пак се вкисвам, като знам, че и аз трябва да направя фалшив комплимент. Аз обичам да се възхищавам искрено.

- Страхотни обеци! Да не са от чужбина?

След малко в офиса влиза Свилен Смотанякът от човешки ресурси. Както и очаквам, започва с хапливите забележки:

- О, косата ти нещо стърчи странно. Да не би да не си се разресвала и днес?

Инстинктивно се пипам за косата и пращам унищожителен поглед към заядливеца от човешки ресурси. Петнадесет минути съм си играла да си топирам косата. Петнадесет минути от времето ми за сън! И то без да си слагам лак за коса, за да не изглежда като вечерна прическа.

Към обяд отивам да похапна в близката закусвалня. Дълго се чудя какво да си взема и когато най-сетне си платя яденето, съжалявам за това, че не съм си взела нещо друго. За това пък компенсирам с изпушването на доста цигари.

Към три-четири часа едвам издържам да не заспя. Не мога да вляза и в интернет да се поразсея, защото шефката ми ми е забранила да го ползвам, докато съм на работа. Мамка й на мръсницата! Аз пък имам по-хубави гърди от нея.

От време на време се засичам с педераста Асен и неговата близка приятелка Жаки. Помня как през първият ми работен ден, Асен ми се бе сторил някак женствен. Тогава попитах Жаки, слагайки ръка на ухото й и прошепвайки:

- Той да не е гей?
- Хайде стига детинщини! – сопна ми се тя.

Към пет почистваме офисите. Това е отвратително. Все се притеснявам някоя кифла или кучка, да не ми направи забележка. Но какво пък – нали си падам малко непукистка.

Понякога след работа излизам с приятели, та затова си нося цял арсенал от гримове в чантичката. Друг път се прибирам направо вкъщи, разхвърлям всичко и се просвам на леглото. След половин час ставам да си приготвя вечеря. Отварям рецептите в интернет и се спирам на ориз. Решавам да извърша чудни подвизи в кухнята. Но проклетият ориз изглежда съмнителен и не става за ядене. Очевидно пак ще ям сандвич. Дали да не си отворя и един чипс?

Лягам си към десет и половина, защото така е здравословно. Обещавам си в просъница: „Утре ще си направя гимнастиката….сега съм уморена“.

В последните дни се чуваха разни слухове. Аз разговарям с хората от работата, когато е вече наистина наложително и не се сприятелявам с колегите си, защото все пак не съм на забавачница в офиса, а за да изкарвам пари. Но този път не можах да устоя. Ще паднете като чуете новината. Идва ТОЙ – млад, красив, интелигентен, добър, галантен и какво ли още не… Само дето още никой не го беше виждал, освен шефката. Каква ли романтична история щеше да има помежду ни? Ще се гледаме захласнати, всеки път когато се засечем. Ще си хвърляме тайни погледи, изпълнени с любов… О, Боже... до коя страница стигнах в принтирането?

- Новият идва… - изчуруликa Жаки и изостри вниманието на всички колежки.

Ето го…леле…наистина беше красив. И толкова, толкова…

- Надменен! – довърши мисълта ми Жаки, когато видя разочарованието, изписано на лицето ми.

Беше облечен неглиже – напълно в разрез с фирмата! Поздрави всички с хладно кимване и се отправи към кабинета на шефката. Побързах да го изпреваря, за да го въведа учтиво в кабинета на Теодора, когато се спънах във вентилатора до бюрото ми и го съборих. Красивият принц ме изгледа строго и попита:

- Винаги ли вдигате толкова шум?

Цялата се изчервих. По дяволите, точно сега ли трябваше да се случва това? Веднага изтичах да доложа на шефката за пристигането на новия колега и след това се заех с вдигането на проклетия климатик, който и без това не бе включен, тъй като бе хладно. „Май съм хванала грип“, си казах и поставих ръка на горещото си чело.

На излизане от кабинета, новият дори не ме удостои с поглед! Ама разбира се! Коя съм аз, че да ме заговори. Някаква си глупавичка и непохватна секретарка! Заех се още по-усърдно с работа, за да изкарам този красавец от ума си. И успях да го забравя поне до обяд, когато отново ми се наложи да се сблъскам с него (не в буквалния смисъл на думата – не съм чак толкова разсеяна, за да не го забележа).

В закусвалнята седнахме на срещуположни маси. Той с някои от колегите, с които вече се бе сближил. А аз, както обикновено, бях сама на една масичка, опитвайки се да преглъщам отвратителното брюкселско зеле. Проклета диета! Изчаках го да отиде до кофата за отпадъци, където се хвърляха пластмасовите прибори и тарелките и го последвах, за да го заговоря. От притеснение, обаче, се обърках и хвърлих в кофата и самата табла за храна (впрочем това бе причината, още на следващия ден да залепят табелка: „Моля, не хвърляйте таблите тук“).

Онзи ме изгледа присмехулно и се усмихна подигравателно. Така ми се прииска да го фрасна, но здравият разум надделя. Със съжаление установих, че пак изпускам възможността да се опознаем….или поне да ми каже името си. А можеше дори и да започнем да се поздравяваме. Всъщност вече ме беше срам поради факта, че се показах в една от многобройните си лоши страни, така че май беше по-добре да не се засичаме особено.

Към пет и половина излязох доволна от офиса.Трябваше да направя нещо важно. Но какво ли беше то? Бях си го записала на листче, което загубих. Какъв беше смисълът от тези листчета, като ги губех? А да…трябваше да платя интернета, който беше на името на майка ми, тъй като средствата ми бяха твърде скромни. Вървях петнадесет минути, докато стигна на центъра. Връхлетях във офиса на Виваком в добро настроение и….о, не…господин Надменност влезе след мен. Бързо се отправих към първият попаднал пред очите ми служител.

- … кажете си клиентския номер – чух най-накрая гласа на момчето, което ме обслужваше. Не го слушах защото бях заета да пресмятам колко ще ми струват продуктите за днес и утре.
- Номерът на телефона ли? – попитах аз.
- Не. Това са две различни неща – обясни ми служителят.

После пак се отплеснах и сетне дочух:

- …трябва да го подпише титуляра.

- Какво? Пълномощно ли трябва?

Докато излизах от Виваком, чух зад гърба си нечий смях…новият ми колега ми се присмиваше...

Научих, че Мариан харесвал четящи и интелектуални момичета. За това си сложих захвърлените до скоро в прашното шкафче очила и си направих карта в градската библиотека. Сигурно се питате как Мариан щеше да разбере, че чета? Ето как: оставях картата, заедно с други, уж небрежно разхвърляни картички по бюрото си и носех със себе си по някое забавно романче. Не, наистина не ми се четеше нищо сериозно.

Беше някъде към три следобед, когато чух гласа на господин Надменност в коридора. Бързо си сложих очилата и хванах книгата в ръце.

- Теодора я няма – осведомих го, когато влезе във вестибюла. – можеш да я почакаш тук, или да дойдеш по-късно.
- Ще почакам – отвърна той и се разположи на една от табуретките, които ограждаха стъклена маса.

Имах доста работа, а трябваше да продължа да се правя на четяща. Това ме изнервяше. След десетина минути вече бях прочела няколко страници, ей така, от средата.

- Интересен ли е романът? – попита изведнъж Мариан, а гласът му, прокънтял в стаята, ме стресна.
- Ами…да. Интересен е! – смотолевих аз, настръхнала от мисълта, че ей сега ще ме попита за какво се разказва в книгата.
- И за какво се разказва? – попита новият колега.

Какви ги върша! Ако му кажа, че романът е любовен, ще се изложа и ще ме вземе наистина за глупава. Второ: трябваше да измисля набързо сюжет. Така и направих.

- … и накрая те се събират… - завърших разказа на историята аз.
- Хм…нищо особено….женски романи. – вдигна рамене той, а аз се засегнах, че така бързо бяха отхвърлили гениалните прозрения, които светкавично се бяха зародили в главата ми.

- Е, да….не е като да четеш „Дневниците на вампира“! – отвърнах аз с победоносна усмивка. Сега няма как да ме затапи: това е горе-долу сериозна литература, а първата част на книгата съм я чела три пъти.
- Сериозно ли четеш това? – присмя ми се той и добави нахално (като всеки нагъл, самонадеян простак и всезнайко, който няма никакви маниери) – Та ти нямаш въобще вкус към литературата!

Чашата преля! Това вече беше прекалено! Как, по дяволите, да му го върна? Усмихнах се лукаво… знам си се аз.

- Хубава прическа! Нова ли е? – започнах с най-невинен глас.
- Да, защо? – попита той, но все пак ме гледаше преценяващо, тъй като очакваше атаката ми.
- Жалко! Твърде гейска е и няма как да я промениш вече!

Очите му се присвиха злобно. Дано, дано да намеря начин пак да го затапя!

- Хубава спирала, както и очната линия! Наистина имаш нужда от тях, че иначе глупостта на погледа ти наистина съвсем ще да проличи.

Не съм толкова проста. Знам, че не го казва сериозно, но все пак леко се жегнах. Не е възпитано да обсъждаш пред жена външния й вид. Хрумна ми чудесна мисъл и реших да я споделя с него, защото разговорът беше интересен.

- Казват, че жените и гейовете си сменят прическата, когато срещнат нова любов. Защо не ми разкажеш малко за любовника си?

Грабнах отвореното шише и тъкмо да излея водата върху Мариан, когато той ме изпревари и го отблъсна. За един единствен миг останах като вцепенена. Водата се стичаше от листите на бюрото ми. Какво щеше да стане сега? Какво? Бедната аз….на мен ли точно трябваше да се случи!? Започнах да рева истерично. А в същия миг шефката влезе и почти ми се скара:

- Какво пак си направила, Виктория! Не можеш ли да останеш сама поне за миг?

Унижението бе двойно. Първо – постъпката ми. И второ – шефката ми се караше пред друг човек. Пред него. Но още по-страшен ми се струваше фактът, че бях заляла важни документи.

- Аз сега…сега… - започнах да петелча – всичко ще оправя.

Грабнах внимателно най-горният мокър лист, при което леко го скъсах, но тъй като никой не видя, се престорих, че нищо не е станало. Сложих го върху топлия радиатор и тъкмо да хукна да взема втори лист, когато Теодора ми извика:

- Полудя ли? Веднага махни листа от там!

А Мариан, който до този момент стоеше безучастен, се намеси:

- Тя не е виновна. Аз съм този, който разля водата…стъпих на криво, подпрях се на бюрото и обърнах с лъкът шишето.

Теодора омекна и се усмихна закачливо. След това меко се обърна към младия мъж:

- Внимавайте повече, колега!
- Ще се вслушам в съвета. Особено щом е Ваш.

Не мога да повярвам! Мариан ме покани на вечеря за събота! Никой не ме е канил на среща, камо ли на вечеря! И това не беше който и да е, а един интелигентен красавец! Не можех да си намеря място от вълнение! Веднага събрах приятелките си и им се похвалих. После тръгнах да пиша и да звъня на по-далечни познати, уж ги търся по някакъв повод, а всъщност имах една единствена подмолна цел – да се похваля, че все пак един мъж в живота ми ме е поканил на среща!

Събота станах рано. Нещо рядко за мен, тъй като през почивните дни си поспивам добре. Като се видях в огледалото, едва не изпищях от ужас. На носа ми се беше появила пъпка! Това само на мен можеше да се случи! Огледах си внимателно лицето и установих, че имами леки бръчици. Положението не можеше да бъде по-зле. Закусих диетично с две яйца и започнах да правя аеробика. По мои изчисления съм свалила два килограма и почти се отървах от целулита, защото като спрях да подскачам, всичко ме болеше. Идваше ред на косата и миенето. Намазах си косата с олио и така постоях половин час. След това си измих косата с един жълтък и сетне и шампоан (шампоанът не беше нужен, но нали исках косата ми да ухае добре). След като се изкъпах, направих какви ли не процедури върху лицето си. Първо си сложих пилинг, след това се намазах с крем. А накрая се нацапах с белтък, който после измих. Лакирах си ноктите на ръцете, а тези на краката ги изрязах, че не ги бях пипала цял месец. Сега започваше мъката! Какво да облека? Чудих се около половин час, като така разрових гардероба, че

абсолютно нищо не можеше да се намери. Събрах падналите по земята дрехи и натъпках всичко в гардероба. Важното е, че вратичката му се затвори горе-долу добре. В крайна сметка облякох плътно прилепнала по тялото ми рокля на шарки. Роклята стигаше до колената и ме правеше да изглеждам по-слаба от колкото съм в действителност. За горнище избрах вталено сако. Избрах си и черните обувки на токчета, за да си подхождат с лъскавата ми чанта. Идваше ред и на гримирането. Нацапотих се хубаво, като театрална актриса. Но спиралата и тъмното червило бяха скъпи и си личеше.

Погледнах часовника – шест и половина! Как бързо лети времето! Трябваше да съм на срещата преди половин час. Какво щях да правя? Не можех да тичам в такива дрехи и при това на токчета! Да взема такси? Да бе! Да ми прилошее и да се издрайфам точно като Мариан ми подаде ръка за поздрав. Най-разумното решение бе, да повървя пеша, но със спокоен ход. Така и направих.

- Здравей! – поздравих весело Мариан, когато различих силуета му в тъмното – малко позакъснях…. – и докато говорех това, си изтървах чантата, вдигнах я, пак я изтървах и пак я вдигнах.
- Не, не си закъсняла въобще – отвърна меко той.

Докато вървяхме почти не разговаряхме. Оживихме се, когато вече влязохме в заведението.

- Какво ще пиеш? – попита Мариан.
- Може би коняк.
- Аз ще си взема бира.
- О, времето не е подходящо за бира. Можеш да настинеш.
- Няма – усмихна се той.

По принцип, когато разговарям с някого от срещуположния пол, задавам много въпроси, но този път те бяха искрени; провокирани от интерес и от чисто любопитство. До колкото знам от експертите в любовта, мъжете не се вълнуват особено от външността на жената. Макар и по-големи манипулатори и клюкари от нежния пол, те все пак обичат да бъдат манипулирани по фин начин. Но аз не бях такава. Не че не можех да му вляза под кожата, но не исках да го правя. Не само, че не прилагах никакви любовни техники, но и се държах неадекватно.

- Ти ми приличаш на екстроверт – започнах с глупостите.

Разбира се! Не се и съмнявам в способностите си да провалям всичко, щом си отворя устата.

- Какво значи това? – попита Мариан.
- Че си отворен към външния свят. Нали знаеш интроверти и екстроверти. Интровертите са мисловния тип.
- А аз, какво? – засмя се той – не съм от мисловния тип, така ли?
- Нямах предвид това… - смутих се аз и за да замажа положението започнах да дрънкам глупости – интровертите са по-затворени, екстровертите – отворени. Интровертите са тихи и спокойни. Не…всъщност може интроверт и да е холеричен. Всъщност май нямаше такава класификация, че интровертите…е да де…интровертите дали могат да са холерични, а екстровертите холерични… имах предвид дали са меланохолични..
- Чакай малко… - отегчено, но и донякъде развеселено ме прекъсна Мариан – какво за холериците и меланхолиците?
- Ами нали са четири типа: сангвиници, холерици, флегматици и мелахнолици – и силно започнах да ръкомахам енергично.
- И каква е разликата? – попита Мариан, като съзнателно измитира жестикулацията ми.

Нямах време да се издразня от имитацията му, защото бях заета да си навържа мисълта и да я облека в думи. Разбира се можех да си замълча, но вече не можех да се спра.

- Ами холериците са избухливи, а меланхолиците тъжни.
- И какво общо има това с интровертите и екстровертите?
- Ами нали екстровертите са…е те са, нали…отворени.
- Е да де, но какво означава това?

Боже мой! Точно днес ли трябваше да се обръквам! Защо не можех да кажа нещо нормално. Е, може да не е нормално, но поне да е свързано логически. Дишай! Отпусни се! Ей сега ще млъкнеш… казвах си. Но не млъквах. Е, нали щеше да млъкваш… подсказваше ми гласът на малкото разум, останал в главата ми.

Когато поднесоха ястията, имах предлог да се направя на съсредоточена върху яденето, макар и това да не беше възпитано. Бях си поръчала зелена салата, за да се правя на още по-фина и сега не знаех как да набуча листенца и най-вече как да ги пъхна в устата успешно.

- Ще тръгваме ли? – попита към края на вечерта Мариан.
- Да. – отговорих кратко.

Той предложи да ме изпрати до нас и аз оцених този жест! Колко галантен беше! Как ми подаде преди малко сакото… и аз как не успях да си го облека като хората. Любов, романтика, луната и ТОЙ.

- Е, аз живея тук. – спрях се пред блока аз.

Усещах, че ще ме целуне. О, Боже! Така желаният момент! Най-сетне щях да се целувам. Вече бях забравила как се целува. Притворих очи, надигнах се леко на пръсти, разтворих леко усни… и глезенът ми подаде от високите токчета.

- Добре ли си? – попита ме Мариан, като ме подхвана да не падна. След което ме пусна.
- Какъв ужас! Каква излагация! – изпищях аз и хуках към вкъщи. Затворих се в стаята си.

Отблъснах го тотално. Това е кошмар. Кошмар. Кошмар…

След няколко дена във фирмата тръгна слух. Всички си шептяха, споглеждаха се, слухтяха. Само аз не бях посветена във важната тайна, която вълнуваше момичетата в офиса. Така или иначе бях особнячка и странях от всички, но този път не можах да се въздържа. Приклещих Жаки и я попитах направо:

- Какво става? Защо всички са така тайнствени?
- Не знаеш ли! – махна с ръка Жаки – Шефката заби новия.

О, как се почувствах само! Колко бях ядосана на това жалко, мръсно, долно копеле; на този кучи син. Да върви по дяволите! Имам си бутилка бяло вино у дома. Довечера ще се нафиркам и ще му звънна, за да го напсувам. Не… по-добре да го хвана на място… ще го фрасна. Ще му разваля лаптопа, ще изтрия всички файлове. Ще пусна слух, че е педал….не, че е бисексуален. Ще пратя някого от приятелите ми да го пребие….и това му е малко.

Свлякох се на стола пред бюрото и тъкмо се готвех да заплача, когато Теодора мина покрай мен и ми каза мило:

- Ела при мен след пет минути.

Погледнах в огледалцето си дали очната ми линия не се е развалила и влязох в кабинета на шефката. Не можех да я гледам. Знаех, че ако си отворя устата, гласът ми ще бъде променен. Полудявах!

- За какво ме викате? – попитах с глас, който ме изненада (знаех си аз, че ще стане така…а иначе актриса съм искала да бъда).
- Би ли ми донесла кафе?

Изкочих от кабинета и след миг се върнах с пластмасовата чашка от кафемашината.

- Кафе ли казах? – усмихна се фалшиво Теодора и с мил гласец ми каза – О, имах предвид горещ шоколад.

Кучка! Сега наистина ще ми се сгорчи животът. Ако имах ножичка под ръка, щях да отрежа кокчето със слама на главата й. Но какво да се прави. Донесох й шоколад. По пътя се срещнах с Мариан. Той ме подмина така сякаш бях прозрачна. Стоях и гледах след него невярващо…не ми е виновна кучката, а този педал! Нали онази вечер ме покани на заведение? Защо сега ме подминаваше, и то така безучастно. Знаех си аз…от самото начало си знаех. Още като чух, че идва новият си казах: този ще донесе само проблеми.

Добре. Зачеркнах го от живота си веднага! Ама шефката ме подлуди. Пренатовари ми с двойно повече работа и отговорности. Е, по-добре. Тъкмо да не се занимавам с глупости. Теодора осъществяваше, обаче, психически тормоз над мен. Дойде веднъж и ме попита с леденостуден тон:

- Защо тези документи не са ксерокопирани?
- Ксерокопирах ги – отвърнах аз и отместих поглед от компютъра.
- Така ли? Тогава защо ги няма в кабинета ми?
- Там са. Преди малко ги оставих там.

Типичен номер на фригидна жена! Може и да не чета книги, но има интернет все пак.

Теодора ми направи жест да я последвам и ми показа бюрото си:

- Ти да виждаш документите тук?
- Не – отвърнах аз и ми прималя. До преди малко ксерокопирах стотици страници. И сега трябваше да ги направя наново.

Бях толкова ужасена, че разказах цялата история на Жаки, като й споделих, че ме е страх да не ме уволнят или тероризират психически.

- Ще видиш, че всичко ще се оправи!– и Жаки ми смигна съучастнически.

Един спокоен следобед, както си стоях и си сресвах косата, тъй като нямаше какво да правя, ми съобщиха, че на Ива от архива са й бе изчезнал златния медальон. Всеки в офиса бе обхванат от притеснение. Първо – да не набедят него, и второ – да не го окрадат. Второто беше за предпочитане. Все пак откраднат медальон е за предпочитане, пред висенето в Бюрото по труда всеки месец.

Какъвто шибан късмет имах, щяха да набедят мен. Както и стана. Никой не ми го каза направо, но ме обвиняваха мълчаливо. Как така решиха, че аз съм крадлата? Едва ли е защото странях от тях. Бях им симпатична, наистина! Да ви кажа ли честно…в мен веднага се намести подозрението, че това е лоша шега, спретната ми от шефката.

Теодора ни събра всички, а Жаки ме погледна тъжно.

- Така… - започна шефката – всички сме наясно, че сред нас има крадец. За да не се стига до по-сериозни мерки, нека виновният си признае – и птичият й поглед ме прикова на място.

От смущение започнах да се държа така, все едно аз съм откраднала медальонът. Блъснах се в един шкаф, а после съборих някакъв сувенир от бюрото на колега. Фигурката падна на земята и се счупи. Всички очи се вторачиха в мен. Теодора започна бавно да пристъпя към мен с думите:

- Нещо май не се чувстваш добре.

Не съм виновна! Не съм, крещеше вътрешният ми глас. Запази спокойствие. Само не й показвай, че си притеснена. Да не й показвам ли? Та аз цялата бях пребледняла като платно..

Теодора изведнъж се запъти към бюрото ми. Бас ловя, че беше подхвърлила медальона някъде около документите.

- Я, какво е това? – прозвъня делово гласа й – Какво прави този златен медальон в чашката с химикали?

О, Боже! Спести ми това! От ужас не ми идваше на ум да я попитам защо след като съм откраднала медальона, ще го държа на открито, вместо да го скрия на сигурно, например в сутиена си?

- Ти ли го взе? – попита ужасена Ива.
- Естествено, че тя. Не видя ли достатъчно? – прекъсна я безцеремонно Теодора.

В същия момент в стаята нахлу Мариан. Носеше нещо…Носеше записите от камерата.

- Чакайте малко….- каза той. Това са записите от камерата. Сега ще разберем истината.
- Кой ти позволи да ги вземеш? – остро попита шефката – Някой от охраната ли? Ей сега ще се разбера с тях. Тук всеки прави каквото си иска.
- Теодора, млъкни за малко! – прекъсна я Мариан и всички го погледнаха слисано.

Този човек беше луд. Само една непочтителна дума и Теодора щеше да го уволни.

- Моля? – попита заплашително шефката.
- И ти, и аз знаем истината. Ти си откраднала медальона! И не намесвай охраната, защото упоих с хапчета дежурния и се промъкнах в залата за видеонаблюдение. Като отворих записа, го поразгледах и попаднах на точно на момента, в който пускаш медальона в чашката.

Всичко наоколо застина. Никой не смееше да каже нищо. Мариан се доближи до най-близкия компютър и без разрешение пусна записа.

- Някой да ти е позволил да включваш записа? – попита Теодора и се приближи до компютъра, но Мариан я бутна силно и тя се удари в една от масите. Но шефката не се отказа и продължи да настоява да вземе записите.

В същото време в салона влезе най-възрастният мъж от охраната – едно много добро и съвестно старче.

С Мариан стояхме на улицата и се целувахме. Хвърлихме последен поглед към бившето си работно място…Е, не беше точно последен поглед, защото щяхме да се върнем, за да си вземем трудовите книжки и да оправим някои неща…и поне още веднъж щяхме да видим бившата шефка, ама на кой му пука. Но ние забравихме всичко…щяхме да полетим към Рая и да се озовем в страната на Чудесата? Едва ли щеше да е на Чудесата, бяхме останали берзботни…

05. 02. 2020 г.

Варна

Кремена Каменова

Шепа бадеми

Животът е като сладкиш, който трябва да приготвиш. Ако го подсладиш с нужното количество захар, ще ти се усмихне. Щастието е като крем карамел - добавиш ли масло при карамелизирането, денят ти ще стане златист като есен. А любовта е като захарен памук – оплита те с розовите си нишки и те понася в лекотата на въздуха. За да бъде по-хубав денят ти, вземи парче шоколад и го разтопи в прясно мляко. А за да забравиш самотата, добави в кафето си ликьор.

В шест и половина сутринта, Елисавета пиеше сутрешния си горещ шоколад с канела и закусваше италианска поничка. След като привърши с храната, младата жена се изкъпа и облече. Сложи си розова рокля, прилепнала плътно по тялото, имитационни перлени обеци и си обу бежови боти на висок ток. След това застана пред огледалото в облепената със златисто-розови стени стая и се гримира. Най-напред подчерта очите си с очна линия, сложи си светло лилави сенки на долния клепач, пудра на лицето, сетне кафяв молив на веждите и накрая начервиса устните си с бежово червило. Беше готова. Сега вече можеше да тръгне на работа.

Когато се озова на улицата, се спря да поздрави възрастната си съседка от среща и сетне продължи към центъра на града, който се намираше на петнадесет минути от този квартал. Докато минаваше по тесните, калдъръмени улички, оградени със старовремски бежови и синьо-зелени сгради, се спря пред една градинка с теменужки. Огледа се набързо, за да не я видят и си откъсна една кадифена, жълта теменужка. Сетне продължи да върви. По едно време срещна Коминочистача – застаряващ вече мъж, дребен и мургав, в черни дрехи, с цилиндър на главата и стълбичка и извита метличка през рамо.

- Здравейте! – поздрави коминочистачът и Елисавета се засмя.

Малко след това младата жена съзря някакво изключително красиво момиче с прелестни, дълги до кръста коси и му подаде теменужката с думите:

- Заповядайте! Това е за Вас!

Леко стреснато, момичето взе цветето и се усмихна.

- Благодаря! – отвърна.

Най-сетне, след като се спусна по една от тихите улички, Елисавета стигна до някаква прясно боядисана в светлорозово сграда, построена в началото на двадесети век. Над витрината, която се намираше на фасадата, имаше надпис: „Книжарница Фантазия“. Младата жена отключи дървената синя врата и влезе в помещението. Стените бяха боядисани в различни цветове – едната беше розова, другата синя, третата светло лилава, а четвъртата бежова. И по четирите страни бяха наредени рафтове от тъмно, лакирано дърво и по тях лежаха книги. Три рафта, успоредни един на друг, имаше и в средата на помещението. В единия вътрешен ъгъл бе поставено дървено бюро с лаптоп, а зад него – стол. На една от стените имаше и табло, по което висяха картички с цветя, черно-бели снимки и цветни листчета с мисли от книги. Зад самата книга имаше плоскост на различни нива. Върху тази плоскост бе поставена статуя на Кришна и неговата приятелка от детство Радха.

Беше девет часа, когато влезе първият клиент. Елисавета го огледа. Той имаше леко дълги, черни коси, които вятърът беше разрошил, тъмна кожа с цвят на канела, кафеви като кехлибар очи, плътни устни. Лицето му бе слабо и леко брадясало, а скулите- впити. Младият мъж бе слаб, среден на ръст, облечен изключително елегантно. Носеше бежови джинси, светлосиня блуза и тънко черно палто. На едното му ухо, Елисавета забеляза миниатюрна обеца.

- Отворено ли е? –попита младежът с мекия си глас, а очите му шареха из цялата книжарница.
- Работното ни време е от девет сутринта до шест вечерта.

Въпреки, че този мъж бе непознат за книжарката, тя се засегна от това, че той сякаш нарочно отбягваше погледа й. Димитър (защото така се казваше младежът), не бързаше да си купува книги. Той застана пред рамката с бележките, след което прочете се на глас:

„Тези, които сънуват през деня, знаят много неща, които убягват на онези, които сънуват само през нощта“.

- Едгар Алън По – отвърна вместо него Елисавета и добави – той пише детективски романи, мистерии, готика. Но има и стихове.
- Чувал съм го, но не съм чел нищо от него – призна си Димитър – аз предпочитам руската класика: Толстой, Чехов, Гогол, Тургенев, Пушкин, но най-вече Достоевски.
- Има и негова мисъл сред бележките.
- На кого? – попита Димитър.
- На Достоевски – и Елисавета се приближи, за да покаже бележката – Ето вижте: „От жалките истини, безброй по-скъпа е лъжата, що ни възвисява".
- Това ми напомня на Пушкиновото „Илюзията, която ни крепи, е по-скъпа отколкото хиляди истини".
- Аз не съм чела много руска литература – каза Елисавета – от Достоевски, например, съм чела само „Престъпление и наказание" и „Бели нощи".
- Прочетете „Идиот". Този роман е по-силен от „Престъпление и наказание".
- Така ли? В анализи съм чела обратното – учуди се книжарката.

Димитър помълча малко, след което каза:

- Има известна последователност в двата цитата, които сте сложили. Именно защото става по-скъпа за нас лъжата, която ни извисява, тя често ни води към сънища през деня.
- Мислите ли?
- Напълно сигурен съм. Един необикновено красив свят, който е жадуван, само за няколко мига може да се превърне в кошмар. Да сънуваш през деня, значи да откриеш, че съществуват друго пространство и друго време, в което ще си напълно безпомощен и подвластен единствено на висшите сили.
- Може би сте прав – но Елисавета не беше сигурна. Тя се съгласи от учтивост.
- Знаете ли какъв е бил Едгар Алън По? – попита изведнъж Димитър.
- Пристрастен към хазарта като Вашия Достоевски? – отвърна през смях Елисавета.
- Да, но друго имах предвид. Той е бил болен от шизофрения. Тази негова мисъл, който сте сложили тук… за сънищата през деня, съм уверен, че е продиктувана от неговото състояние.
- Не знаех това, но не се и учудвам. Всеки творец си има своите странности – отвърна Елисавета – Впрочем Достоевски е епилептик. Също има заболяване.

- Да, епилепсията засяга психиката. В някои случаи епилептиците имат халюцинации.

Елисавета се засмя и нервно заигра с кичурите си коса:

- От къде знаете толкова за душевните болести?
- Аз съм писател. Описвам състоянията на душата. Може да се каже, че също като Стефан Цвайг, съм повлиян от творчеството на Достоевски.
- Издали ли сте книга? – поинтересува се книжарката.
- Все още не. Надявам се скоро да издам. Но имам блог – и Димитър изкара от портмонето си визитна картичка и я подаде на Елисавета – Заповядайте.

Младата жена се смути, но взе картичката и отвърна бързо:

- Благодаря Ви. Непременно ще погледна произведенията Ви.

Едва тогава младият мъж се доближи до рафтовете с книги.

- Търсите ли нещо определено? – услужливо попита Елисавета.

Димитър не отговори веднага, а взе една от книгите и я прелисти. Сетне каза:

- Търся „Персийски мотиви“ на Сергей Есенин и „Цветя на злото“ на Шарл Бодлер.

При тези думи младата жена отиде в другия край на книжарницата и бързо затърси авторите.

- Нямаме „Цветя на злото“ в момента. Друго от Бодлер желаете ли?
- Не…няма нужда – отвърна Димитър – а Есенин?
- Да, тук са стиховете му. Мога да Ви препоръчам Руми?
- Руми? – учуди се младият мъж – поезията му доближава ли се до тази на Бодлер?

Елисавета се засмя:

- О, не! Не се доближава ни най-малко – и книжарката измъкна едно издание на Руми с твърди зелени корици и цветни илюстрации.
- Красива книга! – каза писателят.
- Да, определено. Колкото до Мевлеяна Руми, той е суфистки мистик от 13 в. Много от творбите му са посветени на неговия възлюбен Шемс от Тебриз.
- Прочетете ми нещо, за да видя дали си струва да я купувам.

Елисавета отвори книгата на първия попаднал й пасаж:

„Освободен от тягата на прашното познание, аз го използвам, но налагам му забрана да ме впримчи като буболечка в капана на страданието. Посещавам мислите си с вежлива предпазливост, готов да се отскубна мигом от опасната им…“

- Взимам я – прекъсна я Димитър – това все едно съм го написал аз, само че с други думи.
- Защо мислите, че познанието може да доведе до страдание?
- По-скоро гласът на познанието е паразит. Това казват толтеките.
- Кои са те?
- Индианци от Мексико. Толтек е дон Мигел Руиз.
- А, да. Знам го по име. Имам последните му книги тук – възкликна Елисавета.
- Ваша ли е книжарницата?
- Да, моя е. Отворих я преди две години. Но първоначалната ми идея беше да направя книжарница-кафене. Има много такива в Западна Европа.
- Да…би било хубаво да седнеш на някоя маса, да си поръчаш напитка и да четеш или пишеш.
- Да...
- Впрочем не се запознахме, аз съм Димитър.
- Приятно ми е – усмихна се Елисавета.
- Да ми кажете Вашето име?
- Казвам се Елисавета.
- Красиво име. Знаете ли от къде идва?
- Не.
- От “El shabat”. На еврейски означава „Божие успокоение“. Името Ви съдържа думата Бог, но не се учудвам, защото лицето Ви е божествено красиво.
- Но какво говорите! – изчерви се Елисавета и побърза да смени разговора – ако ще взимате и Есенин, и Руми, двете книги общо струват двадесет и четири лева.

Докато плащаше, младият мъж нервно попита:

- Искате ли да си видим?

При тези думи сърцето на Елисавета заблъска лудо в гърдите й. Младата жена се опита да прикрие вълнението си и да придаде каменен вид на лицето си.

- Да, може някой път – отвърна.

- Не ми казвайте, че може да се видим някой път. Кажете ми кога ще си видим! Събота? – започна да нервничи отново Димитър.
- Всъщност… - въздъхна Елисавета, но накрая склони – Добре, тази събота.
- А да ми дадете някакви Ваши контакти?

Елисавета започна да се притеснява и отново за опипва косата си:

- Вижте.. ние не се познаваме. Как мога да Ви дам телефона си?
- Добре – отвърна след миг мълчание Димитър – имате ли химикал и лист?
- Да, да… - отвърна Елисавета, отиде до бюрото, взе едно розово листче и химикал и ги подаде на Димитър.

Младият мъж надраска нещо върху листа и го подаде, сетне, на книжарката с думите:

- Това е телефонният ми номер. Обадете ми се, моля Ви – и добави –сега трябва да тръгвам. Довиждане.
- Довиждане – отвърна Елисавета – непременно ще разгледам блога Ви.

Погледите им се засякоха и в неговите кадифени очи с кехлибарен оттенък, Елисавета съзря нещо изключително красиво.

***

Листата, зелени като кората на круши, кафеви като канела и червени като нар, се сливаха като багрите на картина. Денят бе светъл като капучино, златист като крем карамел, сладък като бонбони с ликьор и горчив като канела. Бе изпъстрен с приказни като захар моменти. Бе като солта – необходим, за да продължат хората своето съществуване.

След като приготви таджин с риба, Елисавета се гримира, облече бежова, прилепнала по тялото рокля, подреди стаята си и се запъти към кухнята, за да направи сладкиша. За миг се спря и се вгледа през прозореца – на улицата най-спокойно се разхождаха петел и четири кокошки. Замислена, младата жена се вгледа в тях.

Елисавета бе малко обикновена, малко странна. Обичаше да чете и разглежда картини, да излиза с приятели на кафе и се радваше и на най-дребното, подобно на дете. Тя не харесваше утайката от кафе в мивката, рязането на лук, прашни стаи, пукането на

дървата в печката. Допадаха й уханието на канела, приготвянето на сладкиши, арабско ядене с нахут и картофи, да се разхожда привечер в квартала, да си купува гримове и някой да пипа косата й. Смееше се често, плачеше рядко и смяташе, че на нещастието не трябва да се обръща внимание. Обичаше да си фантазира и често съставяше цели разговори в главата си. Не можеше да стои дълго сама, а сутрин се събуждаше с мисълта за капучино.

Изведнъж на вратата се иззвъня и Елисавета се стресна. Отиде да отвори и видя…него.

- Подранил си с цял час – каза му.
- Нямах търпение да те видя – отвърна Димитър.
- Донесох „целувки“ – каза младежът.
- Моля?
- Сладко „целувки“.

Елисавета се засмя и каза:

- Остави ги на масата. После ще ги опитаме.
- Тук е много хубаво. Почти всичко е от дърво – каза Димитър и погледна към продуктите, поставени върху плота – ще готвиш ли?
- Щях да правя мантована сбризолана, но ти подрани – отвърна Елисавета.
- Може да я приготвим заедно. Аз обичам да готвя.

Димитър се доближи до плота и разгледа продуктите: 400 грама бяло брашно, 400 грама царевично брашно, 450 грама масло, 1 яйце, 3 жълтъка, 200 грама бадеми, лимонена кора, щипка сол и ванилия на прах.

- Ако искаш да си легнеш с мен, сготви ми – каза изведнъж Елисавета и се засмя.

Смутен, младият мъж не отвърна нищо.

- Това е роман на Антъни Капела. Действието се развива в Италия. Разказва се за един готвач.
- Ясно – засмя се и Димитър и добави – чувала ли си за „Като вода за горещ шоколад“ на Лаура Ескивел, мексиканска писателка. Това също е кулинарна книга. Книга в магически реализъм с готварски рецепти. Главната героиня също е готвачка.

Не, не съм я чела, но съм гледала филма – отвърна Елисавета.

След известно мълчание, младият мъж попита:

- Ще готвим ли?
- Ще правим торта мантована сбризолана. Италиански сладкиш от Мантуа. Рецептата можеш да я прочетеш само на италиански.
- А ти от къде я знаеш?
- Бях в Мантуа. Но не знам италиански, аз говоря испански – сетне Елисавета взе бадемите в ръка и каза – трябва да отделим десетина бадеми за украса, а останалото да обработим за сместа.
- Не е ли по-добре вместо 200, да използваме 500 грама бадеми. 130-140 грама за сместа и останалото за украса?
- Няма ли да е много? – попита младата жена.
- Ще стане по-добре.

Елисавета сложи 135 грама бадеми в миксера, докато Димитър разби маслото и захарта. После младата жена смеси съставките и добави към сместа ванилията, лимонената кора, сол на върха на лъжичката, трите жълтъка и яйцето.

- Сега към сместа трябва да сложим двата вида брашно – следваше рецептата Елисавета.

Добавиха бялото брашно, разбъркаха, след което изсипаха царевичното брашно и пак разбъркаха.

- Тестото става странно…Дали ще се получи? – притесни се книжарката.
- Спокойно, това става от царевичното брашно – отвърна писателят.
- В рецептата пише, че тестото трябва да стане като паста – продължи да се тревожи Елисавета.
- Ето.. като паста е. – отвърна Димитър – съставките изглеждат като необработени, на парченца.

Изсипаха сместа в на мазнена и набрашнена тава. Набучиха отгоре остатъка от бадемите, които бяха цели и обилно поръсиха със захар.

- По-добре е да сложим фолио, за да не изгорят бадемите – предложи Димитър.
- А не е ли по-добре без фолио – обади се Елисавета – Предполагам ще го печем на 170 градуса за 40 минути. По-добре 35 минути долна фурна и после пет минути долна и горна фурна.
- Да пробваме.

Сетне отидоха в стаята на Елисавета. Всички мебели бяха бежови, стените розови с брокат, диванът – цикламен, пердетата бели, килимът – капучинен, а покривката на масата беше с изрисувани розови цветчета.

- Много е светло тук – отбеляза Димитър, след като се огледа.
- Според фънг шуй е добре да има светлина.
- Да, ти май харесваш Изтока. Видях амулетите, които имаше в книжарницата. Както и статуята на Шива и още една статуя на мъж и жена.
- Кришна и Радха. – отвърна Елисавета – Кришна също е индуистки бог.
- Чувал съм го.

Елисавета отиде до кухнята, за да донесе кафето и целувките.

- Със захар ли го пиеш? – провикна се младата жена.
- С канела – отвърна Димитър.

Младата жена донесе цяло пликче с канела. Изсипа голямо количество от южната, ароматна подправка шепите си и я духна към Димитър.

- Какво правиш? – подскочи леко изнервен той.
- Сега стана наистина канален. – засмя се Елисавета, свивайки рамене и добави – не се ядосвай. Ти май си сангвинично-холеричен интроверт.
- А ти си холеричен екстраверт. По-зле от това няма на къде – отвърна Димитър.
- Грешиш… аз съм холеричен интроверт – поправи го книжарката.
- Все пак няма чисти типове при Юнг. Само основните типове интроверт и екстраверт са 16 по неговата класификация.
- Така е.

Елисавета взе една целувка и я отхапа. Сетне поднесе другата на Димитър. Приближи се към него, изсипа канела върху ръката му и започна да целува пръстите му.

- Чакай, чакай… трябва да ти кажа нещо – прошептя писателят.
- После.. – отвърна му книжарката.

В този момент съседката Станислава приготвяше плодова салата. Наряза на колелца два банана, добави сладко от ягоди и заля плодовете с течен щоколад. Отгоре поръси с канела, кокосови стърготини и шоколадови пръчици. Ароматът на плодове, канела по кожата и печени бадеми се сля и разнесе из двете къщи като приказен воал, за да заглуши стоновете на наслада.

***

Небето със залязващото слънце приличаше на ванилова мелба с череши. В отблясъците на слънцето се виждаха цветове с меки тонове – розово и бежово се сливаха в синевата като кремове. За да си вземеш парче от този сладкиш, трябва да вдишаш аромата на залеза, да вкусиш от цветовете на природата и да чуеш песента на изгряващите звезди.

Така и направи Елисавета този следобед, като се запъти на разходка с приятелки. Облече светлосиня, прилепнала по тялото рокля, бяло вталено сако и се гримира силно, рисувайки устните си с червено червило. Обу и неизменните бежови боти на токчета. Срещна се с двете си приятелки край театъра и заедно се отправиха към някакво заведение в Морската градина.

Когато седнаха не една от масите, Елисавета си поръча меланж. След като й го поднесоха, тя изкара черен шоколад от чантичката си, отчупи няколко парчета и ги сложи в напитката. Раздаде останалия шоколад на приятелките си и запали цигара. Междувременно си поръча крем.

- Какво късметче ти се падна? – попита едно от момичетата.
- „Онова, което виждаш в себе си е, е онова, което виждаш в света“. Афганска поговорка. Много точно: ние живеем в пространство, което не избираме сами, но чрез него правим проекция на вътрешния си свят във външния. И обратно. А на теб какво ти се падна?
- „Любов“.

След около половин час Елисавета стана, за да отиде да пооправи външния си вид. Докато минаваше покрай масите, чу познат глас… гласът на Димитър. Той стоеше с гръб към книжарката, а срещу него се бе разположила някаква жена. Елисавета се сети нещо и реши да седне на една от масите, които се намираха зад Димитър. В същото време сервитьорката донесе поръчката на писателя и неговата позната.

- Знаеш ли как се пие капучиното? – попита Димитър събеседничката си.
- Със захар? – засмя се тя.
- Не. Приготвя се по специална рецепта. Добавя се лъжица любов, една чаена чаша страст, пакетче нежност, надежда на прах. Всичко се смесва и добавя към

капучиното. За да подсладиш напитката, добавяш пакетче кафява захар, а за да не бъде сладникава любовта, трябва да прибавиш и канела.

При тези думи Елисавета се изправи от мястото, на което стоеще и отиде при Димитър.

- Здравей! – поздрави го тя, надявайки се да го е накарала да се почувства неудобно.

Младият мъж се направи, че не я чува и забелязва, но приятелката му се обади:

- Скъпи, мисля, че момичето те познава.

Едва тогава писателят се обърна към Елисавета:

- Не те чух…
- А аз те чух много добре – каза книжарката и изтича навън.

Димитър тръгна след нея и когато я настигна, й каза:

- Аз исках да ти кажа, но ти ме спря.
- А мислиш ли, че е редно дори да ми казваш, че имаш приятелка?

Елисавета не дочака отговора, отиде до своята маса, плати си сметката, сбогува се с приятелките си и си тръгна.

Когато излезе навън, октомврийският вятър тъжно заигра с косите й. Топлата, мека, карамелена вечер вече се бе спуснала над шарените клони на дърветата. Милионите звезди и отраженията на угасналите такива, блестяха в тъмното небе, черно като кафе, а лунната светлина по някакъв странен, романтичен начин оставяше отпечатък върху земята. Есента навяваше чувство на надежда в душите на страдащите, чувство на утеха в душите на тъжните, със своите топли нюанси успокояваше тези, в които бушуваха чувства.

Кремена Каменова

Средата на октомври 2018 г.

Гр. Варна

Владетелките на езерото

Отдавна бе настъпила годината на Огнения петел по китайския хороскоп, която съвпадаше с годината на тох, кокошката, по прабългарския календар. Беше месецът, в който е бил роден Юлий Цезар – месец изок, наречен от българите на скакалеца жетвар, който месец напускаше точно определеното място, с което разполагаше във времето и се отправяше към полята, за да унищожава посевите. Въпреки, че лятото напредваше, във въздуха се носеше усещането за месеца на Мая, богинята на плодородието. Меркурий, планетата разположена най-близо до звездата, носеща различни наименования – Атум според древните египтяни, Хелиос според елините и Сол според римляните – управляваше зодията близнаци.

Артемида бе приключила среднощната разходка в сребърната си колесница и сега брат й Аполон, напуснал гръцката планина Олимп, разпиляваше слънчевите лъчи наоколо. Римският бог Фавн, закрилникът на дивите животни, разбуждаше своите неопитомени твари, докато в същото време Силван наблюдаваше разцъфването на оросените цветя. Рожданиците, събудили се с първите отблясъци на слънцето, вече изплитаха съдбите на хората така, както бяха кроили преди векове планове за живота на древните славяни.

Нея сутрин Магда се събуди рано. Предната вечер бе наблюдавала с интерес лунното затъмнение, докато бе пила вино по елински – разредено с вода 3:1 – след което се бе отдала на ритуалите си. А именно, обикаляше из всекидневната до след полунощ, стъпвайки на пръсти по бяло оцветената част на всяка една плочка. Когато се бе уморила, бе седнала на дивана, очаквайки някой от духовете на мъртвите, които бродеха из гробищата, да я посети. Сетне, някъде към два часа облече сатенената си нощница и си легна. Магда се събуди в лошо настроение – бе сънувала как се запознава с магьосница, която се опитва да влияе на живота й. Както всяка сутрин младата жена бързо съблече нощницата си и се вгледа в окото на Хор, което се намираше точно над пъпа й и което бе боядисано в червено. Това не беше добър знак – когато окото почервеняваше, Магда очакваше лоши събития. После младата жена застана пред едно от трите огледала в спалнята и започна да закусва с гримове. Измъкна от шкафчето, което се намираше пред първото огледало едно от петдесетте червила, които имаше и започна да го яде. След това се гримира бавно и спокойно и сетне се прехвърли пред второто огледало, за да се

вживее в ролята на известна певица или танцьорка. Когато, обаче, се вгледа в третото огледало, забеляза някаква черна сянка зад себе си. Щом се оглеждаше тук, Магда се връщаше хилядолетия назад, когато бе живяла сред племената на гетите в Древна Тракия. Младата жена нямаше много ясни спомени от минали си живот, но от време на време, щом се погледнеше в третото огледало, получаваше проблясъци.

По едно време Магда извърна глава към оброчната плочка на Тракийския конник, която бе окачена на стената. Варовиковата плочка бе правоъгълна, със закръглена горна част и поле, ограничено от рамка. Изображението на Хероса бе релефно – той бе представен голобрад, а дясната му ръка държеше юздите на коня. Сетне младата жена се разположи на двора с книга в ръка. Още преди няколко дена бе започнала да чете на древногръцки творби от тиванския поет Пиндар. След около час остави книгата, която впрочем започна да променя изреченията си и да размества буквите, сама се върна на мястото си в библиотеката. След около час Магда остави книгата и реши да се разходи из селото.

Последното се намираше в провинция Долна Мизия, на запад от римския град Марцианопол, кръстен на Улпия Марция и още по на запад от понтийската гръцка колония Одесос; разполагаше се близо да византийската крепост Проватон, наречена от българите Овеч.

Селището се намираше в подножието на Калето, или по-скоро километър и половина северозападно от него. Последното бе обрасло с дървета в долната си част, които дървета представляваха началото на съседния хълм Дюзъ. Именно от тази страна, под средновековната крепост на Калето, се намираше пещерата Дяволското гърло. Местните разправяха, че който е тръгвал да изследва лабиринтите на пещерата, никога не се е завърнал. Върху самото Кале се разполагаше средновековната крепост, от която все още си личаха останките от църква и други постройки и която имаше многоъгълна форма. Самата стена бе строена от ломени камъни, споени с бял хоросан. Между останки се откриваше керамика, както от късната античност, така и от времето на Второто българско царство; монети и накити. Средновековната крепост бе превзета от турците на Али паша в края на осемдесетте години на четиринадесети век. Тук се намираше и тракийска скална гробница, датираща от векове преди Христа. На изток от Калето се виеше черният път, който бе осеян със сиво-сини камъчета с неправилна форма. Това бе старият коларски път, който водеше към крепостта. На запад пък се издигаше съседния хълм – Дюзъ, на който през май месец, в деня на славянските първоучители, местните

устройваха селски събори. Жителите на селото, още рано сутрин, носеха тук заколени и печени агнета, вино и ракия и се разполагаха край чешмата. По това време на годината целият хълм бе окичен с цветовете на люляка и момината сълза. Между тези две възвишения, според легендите минаваше стар римски път, по чието трасе все още си личаха останките от настилка. След Дюзъ, малко по-нататък, се намираше една скала с причудлива форма, която се извисяваше над хълмовете, покрити според легендите с морски камъни. В издадената на пред част на скалата имаше пробита дупка. Според преданията, именно с прекарването на въжета в тази дупка, корабите се прикрепяли. Това се случвало в онези далечни, праисторически времена, когато равнините тук били залети от морето. Реката, която се намираше в близост до селото, и по-точно от другата страна на железопътната линия, се наричаше Руска – по името на девойката, хвърлила се във водите, за да се спаси от турците. Тук имаше лозя и бостани, разположени по склоновете на срещуположния хълм. През целия 19 в. и в началото на 20 в. край селото вилнели разбойнически шайки. През двадесетте години бяс бе обхванал жителите – от дивите вълци болестта се бе предала на кучетата, а от там и на хората. Много пострадали младежи били затваряни в стая и след дни на самота и борба с болестта, умирали. Тук е мястото, където можем да вмъкнем и следната история: млад-мъж музикант, изпаднал в клинична смърт, бил погребан в гроба с акордеона си. Събудил се в ковчега, той започнал да свири, за да бъде чут от близките си. В началото съселяните му се уплашили, тъй като си помислили, че вероятно той е вампирясал. Когато разкопали гроба, вече било късно – погребаният се бил задушил. Вярата в свръхестествените същества била силна в селото, подобно и на останалите села от това време. Така например е известен случаят за дядо Гоце, който нощем обикалял по улиците, връщайки се от посещение при любовница. Весела група от младежи стряскала в тъмното горкия човек, който пък уверено разправял как се борел с караконджулите

Докато правеше своята обичайна сутрешна разходка из селото и древните останки около него, Магда изпадна в странно състояние. Сякаш не виждаше нищо около себе си, потъвайки в своя свят, но същевременно забелязваше и най-малките детайли. Главата започна да я боли – всяка една част от черепа й мускулите по него пулсираше, а на врата си започна да усеща нещо като мравучкане. Дали някой дух не се опитваше да се всели в нея и да контролира съзнанието й, променяйки из основи мисловният й процес. Магда спря да върви и се подпря на близкото дърво. Погледна към селските къщи в далечината и си помисли, че още не се бе съмнало напълно и вероятно из полето бродеха странни

същества. Халите вече бяха започнали да духат силен бял вятър от юг. Изведнъж някаква сила повлече младата жена, нещо невидимо и дори може би необяснимо, я отнесе към непознато място. Магда вдигна очи към небето и видя един орел, който навярно се връщаше от долния свят и сега летеше към горния. В миг Магда затвори очи и се озова насред една, зелена приказна поляна изпъстрена с най-различни цветя – лилава лавандула, иглика, детелини, син и бял полемониум, здравец, див зюмбюл, пурпурна метличина. В средата на полето, оградено от всички страни с вековни дъбове, блестеше езеро. Като на сън, от някъде се чу вълшебен, звънлив глас на жена:

- Съмва се. Ако се бях забавила още малко, нямаше да мога да се скрия.

Магда се огледа на около, но не видя никого. Едва след около десетина минути пред погледа й се появи божествено красива млада жена, облечена в дълга бяла риза, около която бе увит златен пояс. В кръста дрехата се пристягаше с колан в цветовете на дъгата. Непознатата имаше дълги руси коси, толкова меки и гъсти, които се спускаха на вълни покрай стройното й тяло. Върху себе си тази приказна красавица носеше бяло було-наметало.

- Коя си ти? – попита Магда.
- Казвам се Сирма и съм господарката на това място. Владетелката на езерото.
- Как така господарка? А аз как се озовах тук?
- Аз те доведох.

Магда знаеше, че самодивите са невидими и че обикновено се чува само техния глас. Сетне си спомни, че определени хора имаха способността да ги видят – това бяха родените в събота, родените преди Великден и родените в полунощ на Бъдни вечер, а Магда бе именно от съботниците. Младата жена несъзнателно втренчи поглед в очите на самодивата. Знаеше, че погледите им не трябва да се срещат, защото онази щеше да я омае. Но нима бе възможно да не остане в плен на такова съвършенство?

- Трябва да махнеш това, което виси на врата ти. – леко уплашено, но въпреки това със заповеднически тон каза Сирма.
- Защо? Ще ти навреди ли? – попита Магда, но се запъти към края на поляната, за да изхвърли верижката с кръстчето.

В същия момент пристигнаха и останалите самодиви – Вида, Дена, Радка, Стойна, Смита и Гюрга. Те всички се отличаваха с приказната си красота и бяха облечени по абсолютно същия начин като Сирма. Гюрга бе въоръжена с лък и стрела и се целеше по плодовете, натежали върху клоновете на близките дървета. А Дена яздеше елен, чийто

юзди бяха живи змии. Елени имаха и останалите самодиви. Оставени от притежателките си в близост до езерото, тези животни също бяха окичени със змии.

Магда се запозна с красивите жени и веднага разбра, че те не са злонамерени спрямо нея. Не искаха да я убият, а да я превърнат в една от тях. През деня, скрити от всичко живи, самодивите ѝ разказваха различни истории от дългия си, безсмъртен живот. Магда узна, че в миналото си те се бяха побратимили с много юнаци, бяха убили хората, опитали се да се промъкнат в самодивските свърталища и бяха се влюбили в безброй овчари. Младата жена се запозна и с петте обитателки на езерото – прелестни русалки със зелени опашки и едри гърди, незакрити от никакъв плат. Както и с трите красиви нимфи, пазителки на извора, който се намираше на самодивската поляна. Слънцето грееше някак уморено. То беше натъжено и ядосано. През целия ден не бе яло нищо, нито бе разговаряло с майка си и със сестрите си – луната и звездите. Очевидно се бе влюбило в някое момиче и любовта му не бе споделена.

Привечер няколко гълъба донесоха бяла риза за Магда – птиците бяха ушили новата дреха по поръка на Сирма. А след като се стъмни и звездите окичиха небето, самодивите се събраха, изпраха дрехите си и ги оставиха да изсъхнат на лунна светлина. Езерото вече бе започнало да блести подобно на брокат – бе се оцветило в розово, жълто, синьо, зелено и коралово. Самодивите и нимфите изплетоха венци, с които окичиха себе си и русалките. Цяла нощ вълшебните жени танцуваха боси, пяха и свириха. Мелодията, която звучеше, не приличаше на никоя друга, а танцът бе толкова грациозен, див и сложен, че Магда с много усилия успя да изиграе стъпките.

На следващата вечер Вида предложи на Магда да отидат в едно от близките села и така двете напуснаха за няколко часа Самодивската поляна. На Магда ѝ се струваше, че са минали векове от превръщането ѝ в самодива. Чувстваше така, сякаш никога не е била обикновен човек, сякаш нищо от живота ѝ преди да се превърне в свръхестествено същество, не е било. След около половин час път, Магда и Вида вече се намираха в селището. Приближиха се към една от сивите къщички с дървени прозорци и боядисани в зелено порта и ограда. Вида обясни, че се е влюбила в мъжа, който живее тук и бързала да го привлече към себе си, тъй като само след няколко месеца щяла да изчезне заедно с другарките си. Това бе така, защото самодивите се появяваха от пролетта до есента, и по-точно от Благовещение до Секновение. Пред хората те се явяваха само нощем, в потайна доба, и изчезваха по първи петли.

Докато чакаха пред къщата двете бродници усетиха нечие присъствие край себе си.

- Кой живее тук? – попита Магда.
- Един мъж, в когото съм влюбена. Наблюдавам го от известно време – сетне Вида направи знак на спътницата си да замълчи и малко по-късно й прошепна – виж там… от онзи дом излизат орисници. Значи преди три дни се е родило дете.

Магда, която вече виждаше неща, които когато беше човек не можеше да долови, извърна глава. Самодивата видя три жени – на двадесет, двадесет и пет и тридесет години. Бяха облечени в светлосини дълги роби и вървяха съсредоточено напред една зад друга.

- Виждаш ли… - поде Вида – едната дава ума на детето, другата красотата, а третата предопределя това, с което то ще се занимава.

В същото време Магда се стресна – около нея се бяха появили някакви странни, демонични същества. Това бяха таласъми и караконджули – сенки, пазители на къщи и мостове.

- Спокойно! – засмя се Вида – те не могат да ни убият! Пред мен не могат да се направят на важни.

След миг от дома, пред който стояха двете самодиви, излезе някакъв млад и хубав мъж. Вида притаи дъх – това бе нейният любим. Той продължи да върви по прашната улица и сетне се сля с група млади мъже и жени – негови приятели. Сетне всички се отправиха към селската градина, която се намираше в края на селото, близо до гробищата. Двете самодиви бяха тръгнали след шумната компания, но се спряха на по отдалечено място от пейките. Докато стояха така, срещнаха един вампир, познат на Вида. Той беше без кости, с червени очи, а на мястото на носа му зееше дупка. Умрелият се бе превърнал в кръвопиец, защото бе прескочен от кокошка.

- И върколаците ли съществуват? – попита Магда.
- Има ги… но са извън селището. Наскоро един контрабандист умря и се превърна във върколак, защото беше скитник. Приема формата на вълк всяка нощ. Но той убива всеки, който се опита да се доближи до леговището му. Тези дни можем да го посетим. Даже…чуй, чуй…чуваш ли как вие?

Сетне самодивите отидоха в градинката, решили да се престорят на обикновени жени. Вида се доближи до своя възлюбен, който впрочем се казваше Лазар. Младият

мъж веднага забеляза вилата и въпреки, че интуитивно да съзнаваше, че тя го омагьосва, не откъсваше очи от нея. Лазар се доближи до Вида и Магда и посочвайки облеклото им, попита:

- От празненство ли се връщате?
- В града имаше панаир – отвърна му Вида.
- От тук ли сте? За първи път ви виждам.
- Не, не сме от тук. Отседнали сме при роднини.
- При кого сте отседнали?
- Има ли значение - с лека досада отвърна Вида.

Наоколо се усещаше миризмата на тамян и това смущаваше самодивата.

- Имаш ли огънче? – попита малко по-късно Вида.
- Да – отвърна й младият мъж и й подаде запалката си. Красавицата бързо взе предмета и го хвърли в пълното с вода корито на селската чешма.
- Защо го направи? – учуди се Лазар.
- За да не може огънят да застане помежду ни – отвърна Вида и стене попита – свириш ли?
- Да, аз съм музикант – отвърна Лазар.

Вида нямаше нужда от думи. Тя го улови за ръката. Младият мъж последва двете вили без да попита нищо. Така тримата вървяха в мълчание около час, докато най-сетне не стигнаха до самодивското свърталище. Когато доближиха езерото, Вида се обади:

- Не се доближавай до водата, защото в нея се къпем. Нито се доближавай до хорището ни, защото ще се разболееш.

Магда се отърси от мислите си и сетне се сля с останалите самодиви. А Лазар, омаян от Вида, гледаше с възхита на фантастичните жени, които го заобикаляха. Беше една от обичайните приказни вечери, излезли от някоя древна легенда. В небето светеха милионите звезди – бяха изгрели старите звезди, както и звездите на новородените, а бяха угаснали тези на починалите. Магьосници сваляха небесните тела и така убиваха хората, на които бяха принадлежали сестрите на Слънцето.

По някое време самодивите се хванаха за ръце, и започнаха да танцуват своя див, първичен и страстен танц, а по тяхна молба младият мъж им свиреше. Сетне вилите се съблякоха чисто голи, както правеха всяка вечер, и изпраха дрехите си в езерото. Вида внимаваше Лазар да не открадне бялото й було-сянка, в което се криеше силата й, защото

така самодивата щеше да се превърне в обикновена жена. Бяха минали часове, когато Вида, все още необлечена, поведе своя любим при близката река, където двамата сляха телата си, оставяйки бързо течащите води да ги заливат. Някъде към полунощ вилата и нейният пленник се върнаха в свърталището на чародейките, но от последните нямаше и следа – бяха се разпръснали. Тогава Лазар намери сгоден случай и да провери древните митове за любовта на самодивата – открадна булото на Вида и го скри между дрехите си. В същия момент самодивата усети силна болка в главата си. Изведнъж всички свръхестествени сили, които притежаваше, изчезнаха.

- Къде ми е булото? – попита Вида раздразнено.
- Не зная. Сигурно си го загубила – отвърна й с невинен тон Лазар.

Въпреки че любимата му вече не беше самодива, Лазар усещаше влиянието й над себе си – все още беше омагьосан от нея. След кражбата на сянката, двамата влюбени изчезнаха. Когато самодивите се върнаха – някои пеша, а други, яздейки елени – при поляната и езерото, Магда попита:

- Но къде са Вида и музикантът?
- Откраднал й е булото – отвърна Сирма – тя е много разсеяна и много влюбчива. Всеки път става така. Влюбва се в някого, следи го, сетне го омайва, пленява и го води тук. Той й краде булото, тя изчезва с него за няколко дни и сетне, като й омръзне да живее сред хората, успява да си намери булото, бяга и се връща при нас.
- И ти ли правиш така? – попита Магда.
- Не. Много рядко. Последно плених един овчар преди шестдесет години. Предпочитам да отвличам момичета или да ги убивам. Или да правя и двете неща.

Магда се смути при тези думи. Винаги си бе представяла, че самодивите са невинни и чисти създания, а сега с разочарование разбираше, че те са жестоки и отмъстителни. Освен това тя силно усещаше и липсата на Вида, с която се би сближила. Все пак, като съвсем млада самодива, Магда нямаше намерение да се връща към предишния си живот на обикновен човек. Може би след много години, когато й омръзнеше да бъде повече вила, щеше да остави булото си тук и да замине някъде надалеч. Но дали и тогава щеше да има подобно желание? Магда скоро престана да разсъждава върху тези въпроси и се запъти към езерото. Влезе без да се съблича в спокойните и кристални води, и дочу край себе си смеха на русалките.

Зазоряваше се. Шумолящите листа на дърветата потрепваха в тон с топлия и галещ кожата вятър. Някакво оставящо в душата чувство за свобода се сливаше с утринната свежест на природата. Изведнъж Магда чу някаква тайнствена, древна мелодия. От някъде се появи група веселящи се млади мъже и жени. Този, който очевидно беше техен предводител, бе млад мъж с дълги коси, облечен в хитон и с венец от лозови листа върху главата си. В ръката си държеше тирс, жезъл увит с бръшлян и с шишарка на върха си. Нямаше съмнение, че това бе Дионис. Край бога на виното вървяха неговите спътници – вакхани. Това бяха менади, сатири и силени. Сатирите и силените, младежи с кози копита и рога, свиреха на флейти, но щом съзряха нимфите, тутакси се спуснаха към тях. А менадите, тези прелестни млади вакханки, полуголи и с развети коси, танцуваха някакъв непознат, езически танц и тичаха весело сред цветята, които обсипваха поляната.

Веселбата край самодивското свърталище бе в разгара си. А владетелките на езерото, в своята безкористна любов, се смееха заразително и тайнствено шептяха помежду си.

22.08-09.09.2017 г.

Кремена Каменова

Варна

Възлюбената

„Да се влюбиш, не означава да обичаш."

Ф. Достоевски

С нея се запознахме по най-обикновения начин. Всъщност бяхме част от една и съща компания и поради тази причина се виждахме често. Не знам какво ме привлече в нея, но с всеки изминал ден усещах, че чувствата ми нарастват. Тя бе средна на ръст; нито пълна, нито слаба, но винаги облечена така, че дрехите стояха идеално по тялото й. Никога не я бях виждал без грим и без обувки на високи токчета и това ми харесваше. За жалост не можех да преценя дали косата й бе права или пък начупена, тъй като винаги бе или изправяна изкуствено или накъдряна на букли с машата. Изрядният, дълъг и красив маникюр бе свидетелство, че младата жена не се занимаваше с кой знае каква физическа дейност. Въпреки последното, обаче, тя редовно посещаваше фитнес салоните и доказателство за това бе стегнатото й тяло. Лицето й бе красиво, нямаше съмнение, но очите й се присвиваха лукаво, а устните й се изкривяваха във вулгарна усмивка. На пръв поглед младата жена приличаше на глуповата, вятърничева особа, която твърде много се вълнува от външния си вид. В началото си помислих, че в юношестките си години тя бе спадала в категорията на онези леконравни момичета, които се интересуват единствено от материалното и външния си вид. Едва по-късно осъзнах, че това предположение бе погрешно. Пък и знаех много добре, че единствено психопатите не се вълнуват от душевните проблеми. Защо една материалистка трябваше да бъде заклеймявана – нали и макар и такава по своята природа, тя също бе човешко същество и изпитваше същите чувства като мен. Въпреки, че аз се опитвах да не гледам какво правят хората около мен и се опитвах да не обсъждам постъпките им, когато тези постъпки не касаеха лично мен, не можех да понасям едно нещо у Елена. Тя обичаше да е център на вниманието, в което нямаше нищо лошо, разбира се, ако тя все пак имаше какво да каже. Но момичето нямаше кой знае какви теми за разговор и това си личеше. Опитвах се, за да се доближа до нея, да разучавам музиката, която тя слуша; филмите, които тя гледа и да се интересувам от нещата, които я вълнуваха. Но не се получаваше – този свят бе напълно непознат за мен. Елена, въпреки цялата наивност и простота, които излъчваше, се опитваше да мине за интелигентна. Цитираше известни писатели и учени, за които писатели и учени нямаше и представа; преструваше се че чете Паулу Коелю и Хорхе Букай; уж се интересуваше от старата музика и кино; беше и отявлена патриотка. В началото, разбира се, запленен и подчинен от тази, жадна за пълна власт жена, аз не разбирах, че всичко това е просто

една маска. За какво можеха да ѝ послужат цитатите, щом тя не умееше да философства. Защо трябваше да се прави на почитателка на Коелю и Букай, които впрочем не ми допадаха, когато четеше неща от типа на „Петдесет нюанса сиво”. Всъщност дори и последното, макар и боклучаво, не ѝ харесваше. А че старите кино и музика дълбоко в душата си тя презираше, също узнах. Елена не криеше, че слуша поп фолк (признавам си, че и аз понякога го правя и смятам, че няма нищо лошо в това), но тя всъщност не можеше да живее без този жанр. Американското кино бе нейна страст, а заведенията, подобно на мен – нейно любимо място.

Когато се запознах с Елена, не можех да разбера правилно отношението, което тя имаше към мен. Но проблемът не се коренеше в моето непознаване на женската психика, а в нейното поведение, което тогава ми се струваше толкова очарователно. Без да бъде лекоправна или бисексуална, тя искаше да се хареса еднакво както на мъжете, така и на жените. Искаше да завладее и мен – и успя. След първата ни среща аз я смятах за съвършенна – красива, забавна, елегантна, чаровна. А тя имаше такъв чар... когато я гледах мислех, че никога не бих могъл да ѝ откажа нещо. Елена обичаше да се радва на всичко в живота и всъщност не бе лош човек. Обичаше да се смее високо, да яде и пие много, да пуши още повече, да спи до късно... бе родена за удоволствия, нямаше съмнения. Първите дни от нашето запознаство аз не можех да я доближа – толкова много ухажори имаше. Но какво всъщност искаше от мен – да имаме някакви отношения или само си играеше? Може би този въпрос нямаше значение за мен и аз исках просто да бъда до нея. След известно време, когато напълно се убедих, че тя си пада по мен, я поканих на среща. Исках да се видим поне веднъж само двамата, и то просто, за да разберем дали си подхождаме.

Тя веднага се съгласи да излезе с мен на среща. Видяхме се една привечер. Отидох на уреченото място към пет без пет, като подраних съмсем малко, но Елена се появи едва към шест без двадесет. И друг път ми се бе случвало да чакам момиче, но не чак толкова дълго. Никога не съм мислел, че подобна постъпка от страна на жена е неправилна – знаех, че нежната половина от човечеството обича да си играе с търпението на мъжа. Но едва по-късно осъзнах една проста истина – когато човек обича, той не закъснява, а дори подранява в желанието си по-скоро да срещне любимия. Когато Елена най-сетне се появи, едвам се усмихна за поздрав. Каменното ѝ, лишено от емоции лице, обаче, не ми навяваше мисълта, че аз съм просто поредното омаяно от нея момче в живота ѝ. Смятах, че студенината ѝ се дължи на някаква обикновена и съвсем нормална по мое мнение

вътрешна гордост. Елена побърза да ми подаде малката си чантичка и аз веднага я взех. Вдействителност, обаче, винаги се бях присмивал на момчетата, които носеха чантите на приятелките си.

- Красива си както винаги – побързах да й направя комплимент аз.

-

- Знам – зясмя се в отговор тя. Смехът й, разбира се, не изразяваше притеснението й от това, че й се възхищавам, но бе почти подигравателен.

Попитах я какво иска да правим и както и очаквах, тя предложи да отидем на заведение. Нямах нищо против, тъй като и на мен ми харесваше да седна някъде и спокойно да пуша. Първоначално тя си поръча кафе. Реших, че е редно аз да го платя – веднъж бях чул от Елена, че тя, когато излизала с момче, оставяла да я черпят. Не бях от този тип мъже, които заради една платена напитка ще се лепнат за жената. Проблемът дойде по-късно, когато се оказа, че моята събеседница не носи цигари и се наложи да пуши от моята табакера. Разбира се аз наивно вярвах, че всичко това е тест, на който съм подложен. Тя не спираше, също така, да поръчва неща – сервитьорът носеше ту кремове, ту коктейл. Не съм скъперник и ми е неприятно, че коментирам това подобно на стиснат материалист, но сметката значително нарастваше.

Помислих тогава, че поне разговорът ще потръгне. Всяка дума на Елена, обаче, имаше своя определена цел. Момичето изпитваше неопределима нужда да се хвали. Говореше колко зает човек е, разказваше колко е изстрадала с мъжете в живота (последното беше смешно, та тя бе едва двадесет и няколко годишна); правеше неуместни забележки и гореше от неистовото желание да се покаже непременно интелигентна. Тогава не можех да разбера, че всъщност тя бе от онзи тип жени, които на всяка цена трябват да минат за умни и красиви. Елена се страеше да изглежда зряла, опитна, мъдра и с позиции:

- Човек трябва да свиква с живота, да гледа само напред каквото и да се случи. Да се учи от грешките си.

Всички тези глупости, които говореше, ми се струваха върха на човешката мисъл, макар и да не бях съгласен. Но никой нямаше нужда да свиква с живота, защото самият живот започваше още с раждането. Тоест човек трябваше просто да живее и то проумял, че времето винаги минава. Но никой не трябваше да гледа само напред, защото каквото и да се случва, спомените винаги си остават. Човек, нали беше роден със слабости, страсти и пороци и ако не грешеше непрекъснато, щеше да бъде Бог. Разбира се всички

тези мисли оставих, както обикновено, за себе си – не исках да противореча на момиче, което не ми е просто приятелка или позната. Не можах да се въздържа, обаче, когато Елена изведнъж ме улови за ръката и прошептя:

- Виж я тази. Колко е пълна, а се връща от плаж. Как не я е срам да се съблича!

Тогава се извърнах и видях едно пълно красиво момиче, под чиято рокля се виждаха презрамките на бански костюм. До момичето вървеше приятеля й. Инфантилността от страна на Елена ми се стори противна и й казах:

- Всички сме хора, не мислиш ли?

Събеседничката ми се разсърди, но не отвърна нищо. Очевидно, обаче, не бе съгласна с мен. Аз, от своя страна, не се опитвах да променя мнението й. Съзнавах много добре, че не хората, а обстоятелствата, които те сами създават, променят човека.

Когато доста по-късно, си тръгнахме от заведението, решихме да направим една романтична разходка в Морската градина. За Елена романтиката се състоеше в следните банални, отегчителни действия: подаръчета за католическият светец Валентин; гледането на американски любовни филмови бълвочи; съвместното ходене на пазар за дрехи (а нали една жена не трябва да пазарува с мъжа, иначе все едно се гримира пред него), посещаването на кино, даването на цветя (но какво по-глупаво от това), вечерята на свещи (при положение, че има електричество), пращането на съобщения по телефона от типа: „ Мило, много те обичам" (сякаш не можеше да ми го каже в очите). Разбира се, ние с Елена впоследствие, правехме всичко това. Беше жалко, впрочем, как с течение на годините хората бяха променили представата за романтика. Аз безропотно се съгласявах за всяко нещо с моето момиче и доколкото бе възможно, изпълнявах прищявките й. Въпреки всичко това Елена ме целуваше публично и държеше ръката ми само пред приятелките си, сякаш се хвалеше с това, че има момче до себе си. А аз, вече двадесет и няколкогодишен, не възприемах за много редно да се целувам пред очите на останалите. Близостта между двама души бе нещо твърде интимно и с нея не биваше да се парадира. Аз очаквах нещо друго от Елена – топлина, нежност, чувствителност и разбиране, но това очевидно бяха непонятни за момичето фактори. Ние не се ревнувахме. Ревността беше или израз на собствените комплекси или несигурност по отношение на другия. Това, че тя постоянно бе заобиколена от момчета, не ме дразнеше. Всъщност спокойно можех да кажа, че не ме интересуваше дали общува с други млади мъже, ако не беше непрекъснатото й желание да омайва някого. Разбира се целта й не беше да преспи с

дадения човек, а просто да покаже властта си над него. Всичко така да се каже беше наред, докато изведнъж не почнах да намирам странна промяна у Елена.

Първоначално спря да ми праща любовни есемеси преди лягане. Аз се зарадвах, защото предпочитах да си говорим ако не на живо, то поне по телефона. Обаче сгреших, тъй като Елена нямаше намерение да се виждаме или чуваме късно вечер. Веднъж дори, някъде към единадесет вечерта, отидох до тях. Тя тъкмо излизаше нанякъде. Мислех да се скрия и да я проследя, но тя ме видя и страшно се ядоса, че съм дошъл при нея. Попитах я къде отива.

- На дискотека с момичетата – отвърна ми сухо тя. Очевидно искаше да променим темата.

„На дискотека ли?“ - усъмних се аз. Много добре знаех, че Елена няма навика да се гримирва и да се издокарва толкова, когато отива да танцува. Сетне се качи в поръчаното такси – тя никога не ходеше пеш и не използваше градския транспорт – и аз изгубих следите ѝ. Забелязах, също така, че напоследък беше вманиачена на тема фитнес. Бе отслабнала доста, а все се оплакваше, че е прекалено дебела и намираше недостатъци по съвършеното си тяло. Вече не употребяваше и толкова много червило. А тя по принцип не се червисваше само тогава, когато знаеше, че ще се целува. Подозирах я в изневяра, но същевременно се обвинявах в излишна параноичност. Какво се случваше с мен? Как трябваше да постъпя, за да се оттърся от всички ужасяващи сцени, които съзнанието ми рисуваше? Знаех, че трябва да действам така, че трето лице да не узнае за настъпилата криза. Не беше редно да ровя в телефона ѝ или да влизам в профилите, които имаше в социалните мрежи. „Най-правилно е да оставя всичко така, както си е .” – утешавах се аз, но душата ми не можеше да намери покой.

В същото време в компанията, с която прекарвах част от свободното си време, настъпиха няколко промени. Един от моите приятели, Иво, ми обърна внимание на Вяра. Последната беше горе долу на моята възраст, с изключително дълги и меки коси; с очи, издаващи чистота; нежно лице и хубаво тяло.

- Май си пада по теб, нали? – намекна Иво.
- Говориш пълни глупости. Защо ме занимаваш с това? – направих му грубо забележка – знаеш, че съм влюбен в Елена.

Все пак реших да спра за миг с наблюдението на Елена и да насоча вниманието си върху поведението на Вяра. Имах два варианта относно това ново откритие. Или Иво се

опитваше да ме отдалчи от любимата ми и играеше играта за отстраняването ми заедно с Вяра. Или Вяра наистина тайно ме харесваше и не знаеше, че Иво я използва за целите си. Петнадесет минути ми бяха нужни, за да осъзная, че за жалост момичето ме харесваше. Нарочно се обръщах към нея, заговарях я и се мярках пред очите ѝ. Тя просто изгаряше от желание и цялата се променяше щом бях около нея. След като се убедих, че Вяра няма нищо общо с Иво, трябваше да разбера дали именно моят приятел не бе любовникът на Елена. „Трябва да си голям глупак, за да се издадеш по такъв начин” – мислех си аз. Но въпреки това не откривах никаква следа, която да сочи към заподозрения. „Те може би се прикриват твърде добре“ – реших аз, обхванат отново от параноя. Докато вървяхме към заведението, в което щяхме да се настаним малко по-късно, Елена беше редом до Иво. Разбира се, че това бе улика – те вървяха един до друг, защото искаха да си дават вид, че са просто приятели. Ако се преструваха, че не се интересуват един от друг, щяха да бъдат много прозрачни. Когато стигнахме до барчето, Елена веднага се върна при мен, но аз я отблъснах нарочно и тя седна до Иво. Сега можех спокойно да ги наблюдавам. Не открих нищо обезпокоително и сметнах, че тя просто излиза с някого другиго.

- Аз ще вървя – каза по едно време Елена.
- Защо толкова скоро? – попитах я.
- Искам да си легна по-рано.. – с досада отвърна момичето.
- Ще те изпратя – предложих аз. Тя твърдо отказа да я придружа, но аз настоях и накрая с нежелание, тя склони да отида до тях. Кой знае какво възнамеряваше да прави... Най-вероятно не смяташе да се прибира, но заради изречената лъжа, трябваше да го направи.

По пътя мълчахме. Опитах се да прихвана любимата си през кръстта, но тя ме отблъсна и продължи да върви все така умислена. Дали не се тревожеше, че закъснява за някоя среща? Когато стигнахме до къщата, в която живееше, както и очаквах, не ме покани у дома. Вече няколко дни не ме пускаше у тях и това бе твърде странно, впредвид че не живееше с родителите си. Целуна ме съвсем леко и нетърпеливо се вмъкна в двора. Отдалечих се и се скрих зад ъгъла на улицата. На момента се обадих на един приятел, който остана с компанията и го попитах за Иво. Онзи ми каза, че Иво е тръгнал веднага след като ние с моята си бяхме заминали. Затворих телефона и звъннах на заподозрения, но линията беше заета. Очевидно разговаряше с някой, но може би този някой бе именно Елена. Набрах номера на последната и не останах учуден: Елена говореше по телефона.

По дяволите, тя наистина ми изневеряваше с Иво. След миг, обаче, размислих. Ако те двамата наистина бяха заедно, нямаше толкова глупаво да си уговарят среща точно под носа ми. Не ми остана кой знае какво време за размисъл, тъй като чух, че портата на еленината къща се тръшна. Бързо се скрих зад една от паркираните по тротоара коли и изчаках любимата ми да подмине. След това тръгнах подир нея. Както вече бях споменал, тя никога не ходеше пеша, а тази вечер не си поръча такси. Това означаваше, че срещата й е някъде на близо, най-вероятно в квартала. Защо ме беше излъгала, че ще си стои вкъщи? Защо беше толкова студена към мен и вече не искаше да се виждаме често? Ако не ме желаеше повече, можеше най-чистосърдечно да ми го каже и да се разделим подобаващо. Но не... тя трябваше да има и мен. Каква двуличница, какво лицемерие! Винаги съм смятал, че човек не е длъжен да показва истинската си същност пред хората, иначе щеше сам да се превърне в лесна жертва. Но измамата бе нещо, което не можех да понасям, а точно сега ми се налагаше да изпитам.

Тръгнах след Елена и нито за миг не я изпуснах от поглед. Младата жена влезе в магазина, най-вероятно за да си купи цигари, а малко по-късно се спря да говори с някаква съседка. Но нито веднъж не се обърна назад и това ме накара да се чувствам по-спокоен, защото не трябваше да ме вижда. Елена скоро стигна до едно от кварталните заведения и зае една външна маса. За мое щастие друга, скрита зад ред чемшири маса бе свободна. Заех я и така бях застанал, че да виждам какво се случва на масата на Елена. Младата жена се бе разположила с гръб към мен и нямаше как да ме забележи, освен ако не станеше за да отиде до таолетната, например. След около десетина минути при Елена седна някакъв мъж, който очевидно не бе Иво. Кръвта в лицето ми нахлу с такава скорост, че се замаях. Какво унижение! Не можех да се побера в кожата си и усетих как ми прилошава. Очите ми се премрежиха и загубих представа за действителността. Виждах света около себе си сякаш през стъкло, а хората и колите около мен като че се движеха по някакъв странен механизъм. Дочувах нечии смехове и си мислех, целият изпълнен с подозрителност към всеки и всичко, че се подиграват на положението, в което бях изпаднал. Но най-ужасното бе, че сърцето ми някак се сви и започна да тежи в гърдите ми. В същото време сякаш някаква жаба се бе разположила там и вледеняваше дробовети ми. Исках да се изправя, но не можех – някаква тайнствена немощ като че разливаше по цялото ми тяло и не ми даваше сили. След известно време се посъвзех от състоянието, в което бях изпаднал и станах. Не можех да наблюдавам това как тя, моята любима, стои с любовника си и се забавлява, докато аз страдам по нейна вина. Насочих

се направо към масата, на която седеше прелюбодейката. Последната изведнъж се обърна, видя ме, и цялата в уплах, скочи.

- О, мили, какво правиш тук? – почти извика тя.
- А ти какво правиш тук? Нали щеше да си стоиш у вас? – грубо я попитах и не изчакал да отговори, се обърнах към мъжа – приятна вечер, хубава компания, нали?
- Чакай... – започна другият, изправяйки си от плетения стол. – човече, в голяма грешка си. Не се ядосвай само, всичко ще ти обясна...

Но съвсем побеснял, не исках да го чуя и го ударих. Всички погледи се отправиха към нас и Елена ми се скара истерично:

- Не ме излагай така!

Мъжът не ме удари – очевидно нямаше намерение да се занимава с мен или пък нямаше желанието да отвърне на агресията ми. В същото време отнякъде изникна някаква къдрокоса жена и започна да ми вика:

- Не Ви ли е срам да се биете със съпруга ми?
- Вашият съпруг? – изведнъж се обърках аз.
- Да! – войнствено отвърна къдрокоската – Идвам на среща с него, а гледам някакъв хулиган го бие!
- Никой не ме е бил ! – извика мъжът, ядосан повече от думите на жена си.
- Значи Вие сте имали среща с него и с Елена ? – попитах.
- Елена ми е първа братовчедка – каза онзи – това се опитвах да Ви кажа.

Изведнъж се засмях. Цялото напрежение, което изпитвах до този момент се изпари и отстъпи място на истеричен пристъп. Блатовчедка! Но разбира се! Как бях посмял да обвиня в измяна това чисто същество! О, колко се срамувах заради постъпката си и колко щастлив се чувствах, че опасенията ми се оказаха погрешни.

Дръпнах настрана Елена и я попитах защо е излъгала, че ще си стои у дома, а в същото време излиза на заведение. Тя ми отвърна, че искала свобода, а аз напоследък съм станал доста досаден и параноичен. Значи тя бе усетила ревността ми? В същото време си помислих, че една среща с братовчедът й не може да изключи възможността Елена да си има любовник. „ Не, не бива да мисля така...” – успокоявах се аз – „ Само комплексираните са ревнивци”. Моята любима каза, че съм жесток човек и че я измъчвам. Бил съм едно недорасло дете, което не знаело какво иска; бил съм несигурен

в нашата връзка. „Ти постъпи много глупаво. ” – обвини ме тя и започна да се цупи подобно на десетгодишно момиченце. Накара ме да й обещая, че повече няма да се правя на следовател и да я подозирам в изневяра. Разбира се аз й обещах всичко това, но знаех, че вътрешно няма да съм напълно спокоен. През следващите дни Елена бе крайно мила и нежна с ме. Постоянно ме търсеше и искаше да прекарваме цялото си свободно време само двамата. Сякаш на отношенията ни бе даден нов тласък – жив, светъл, прекрасен. Аз само търсех щастието и го намирах именно в нея. Тогава не може да преценя защо Елена постоянно се въртеше около мен и едва по-късно си дадох сметка, че характерно за някои жени бе да оплетат като в мрежа мъжете. Но моята любима всъщност не беше от този тип жени, ала явно бе подтиквана от някакъв страх да не ме изгуби. Не беше в неин стил да бъде скромна – просто не й отиваше. Аз я харесвах, когато демонстрираше властта си над мен, но не знаех, че силата на женското оръжие е именно в тихите и скрити действия. Другото беше просто театър. Ние отдавна бяхме заедно, а тя сякаш отново се опитваше да ме съблазни. Разбира се, когато Елена съблазняваше не залагаше на външния вид и на качествата, които притежаваше, а постъпваше като по-голяма част от нежния пол. Целта й бе именно да завърти главата ми, така че когато се събудя от блаженото състояние, в което ме препращаше, да остана безсилен. Елена използваше всички тактики, за да докаже колко ценен съм аз, колко е важно за нея моето мнение (което не беше вярно, както разбрах и по-късно); никога не спореше с мен; търсеше съветите ми; не вдигаше скандали и не ме сравняваше с бившите си. С една дума, мога да кажа, че нашето бе истинска идилия.

Една сутрин, след като се събудих в къщата на Елена, видях, че съм сам в леглото. Младата жена я нямаше в нито една от стаите. Почуках в банята и от там се чу гласа й :

- Току що влязох да се изкъпя. Ей сега излизам...

Засмях се на отговора й, защото нейното „ей сега” означаваше след половин час. Върнах се в стаята и реших да се облека. Тъкмо търсех горнището си, когато чух странен звук. Беше някаква вибрация. Идваше някъде от към западната стена. Стори ми се, че звъни телефон, скрит в гардероба. Прерових всички шкафчета и накарая наистина открих телефона, който впрочем вече беше спрял да звъни. Моделът беше отпреди десет години. Очевидно устройството беше тайно, тъй като виждах Елена с един от последните модели телефони. Звънеше скрит номер и нямаше как да го набера. В първия момент си помислих, че някой си прави шега. Въпреки това реших да пробвам Елена – все пак бе странно, че държи скрит от мен стария си телефон.

Щом младата жена излезе от банята, очите й се фокусираха върху оставения върху шкафчето телефон.

- О, къде го намери ?
- Беше го забравила в гардероба... или по-скоро си забравила да го изключиш.

Елена стоеше като вцепенена и не знаеше какво да направи или да каже. Наблюдавах я внимателно, за да се уверя в отново нарастващите в мен подозрения.

- Но как го откри? – опитваше се да си придаде спокоен вид момичето и дори се усмихна, макар и изкуствено.
- Звънеше и го чух.
- Дай ми го...
- Не – отвърнах аз и бързо го грабнах, за да не види тя, че не е проведен разговор. Сетне реших да рискувам – някакъв тип те търсеше...-
- Така ли? Какво ти каза? – невротично извика младата жена.
- Нищо особено. Оставих го да говори, без да се обаждам....питаше дали свободна днес, защото искал да си направите любовна среща

Елена изведнъж избухна в плач и се хвърли срещу мен. Опитваше се да ме целуне, да ме прегърне, но аз я отблъснах. Говореше несвързано, неразбрано, като уловен на местопрестъплението престъпник. Аз не исках да я виждам, да я слушам. Тя вече будеше у мен само отвращение. Желаех час по-скоро да напусна това пропито с миризма на цигари място. Бързо грабнах нещата си – дори не бях успял да си облека горнището – и излязох на улицата. Разбира се, че бях простил грешката на Елена, но не можех да остана повече с нея. Не знаех как голяма част от мъжете, и особено жените, пренебрегваха факта, че им изневеряват, но аз не можех да забравя измяната. Аз щях да забравя нея... Елена. Докато вървях без посока, телефонът ми извъня и и аз вдигнах. С леден тон младата жена ми предлагаше да се видим, за да изгладим това малко недоразумение между нас. Просто я помолих да не ми звъни повече и от тук насетне пътищата и на двама ни не се пресякоха.

Аз вече не си спомнях за Елена. Животът ми поднесе много приятни изненади, една от които бе Вяра. Тази нежна и очарователна хубавица влезе в сърцето ми подобно на лятна буря, на зимна виелица, на стихия и ураган. Знаех, че тя отдавна беше влюбена в мен, но не това бе причината, поради която да се свържа с нея. Празната ми душа имаше нужда от Любов и я откри най-неочаквано...

Началото на август 2016 г.

Кремена Каменова.

Варна.

Разказ за Хадил и Зеида

(по арабски мотиви)

„Всички рози ще изрежа,
за утехата поне,
че не ще съзра по-нежен
цвят от тебе, Шагане“

С. Есенин, из „Персийски мотиви“.

1. Странникът от Шам

Тази история се случила в обвития в приказна, синкава прозрачност град Багдад, по време на благородния халиф Ал-Мамун. Случило се така, че един странник на име Хадил, родом от Аш-Шам, пристигнал една вечер в града и застанал на градския сук, близо до джамията. Изкарал изпод елека си жълт папагал с червено-синьо оперение и казал нещо на птицата на някакъв неразбираем език. Тогава тя започнала да пее с човешки глас. Сам Хадил рецитирал персийски стихове и философска газела, като свирел на своя уд. Някои от хората подминавали младежа, но други се спирали да чуят вълшебните му песни. Скоро край него се насъбрал народ. Една красива жена от тълпата се приближил до Хадил и му казала:

- О, страннико! Твоята песен е вълшебна, а като твоята птица над земята друга не е летяла. Понеже музиката ти плени сърцето ми, ще ти дам един скъпоценен камък.
- И жената дала на странника от Шам кристален камък в жълт цвят.
- Как да ти се отблагодаря за добрината? – попитал Хадил.
- Не искам нищо в замяна. Давам ти камъка от сърце. Ти го пази, защото той ще ти трябва. Когато срещнеш човек, на когото можеш да помогнеш, му го дай. Можеш да го дадеш само на един човек, за това го използвай разумно.

След тези думи жената си заминала, а Хадил се заскитал из града, търсейки подслон за през нощта.

2. Сънят на странника от Шам

Тази нощ Хадил сънувал странен сън. Явила му се красива девойка, която му казала:

- О, страннико от Шам. Излез извън града и иди до чешмата, на изток от града. Направи точно това, което ти казвам.

Този сън се повторил и на втората, и на третата нощ. Тогава младият музикант решил да изпълни повелята на девойката от чудния сън.

3. Омагьосаната девойка

Още преди съмване странникът от Шам се озовал в кварталите, в които живеели търговците и занаятчиите. Къщите бели и бежови на цвят и с боядисани в синьо прозорци, били долепени една до друга и имали равен покрив. По едно време от една врата излязла девойка, покрита с полупрозрачен розов хиджаб. Впечатлен от хубостта й и учуден от появата й в този ранен час, Хади я последвал. Девойката вървяла в посока противоположна на тази на двореца в Ал Карх и на мелниците, и скоро излязла извън града. Когато стигнала до близката река, измила лицето си с течащата вода и се превърнала в паун. След това паунът разперил крила и полетял. Хадил останал тук чак до свечеряване, очаквайки появата на омагьосаната девойка. При залез слънце птицата се появила, намокрила перата си във водата на реката и отново се превърнала в девойка.

Красивото момиче забързало към близката смокинова горичка и скоро се озовало в една скална пещера. Хадил последвал девойката и влязъл в пещерата. Тук, където живеела омагьосаната красавица, се намирали огромно количество накити и скъпоценни камъни, както и скъпи ястия – бадемово масло, бадеми, канела, кафе, нахут, печено агнешко, ориз, телешко в плодове, сиропирани сладки и пресни плодове. По едно време Хадил се блъснал в една бронзова лампа и предизвикал шум. Тогава девойката се обърнала към посока на звука и съзряла странника от Шам.

- Кой си ти и какво правиш тук? – попитала девойката.
- Аз съм Хадил, странник от Аш-Шам, град в западната страна Шам. Скитам се из различни страни, без душата ми да намери покой. А ти коя си и кой те е омагьосал?
- Страннико от Шам, аз съм една нещастна девойка. Казвам се Зеида. До преди година живеех щастливо в Багдад. Дъщеря съм на търговеца Абдул и на Зеима.

Но зли духове ме плениха и омагьосаха. Денем се превръщам в птица, а нощем се моля на Аллах да ми даде покой.

- Аз много лесно мога да ти помогна – казал уверено Хадил.
- Страннико от Шам – тъжно отвърнала Зеида – Мнозина са се опитвали да преборят злите духове, но не са успявали. Ти ли ще успееш?
- Вземи този камък – отвърнал й младежът и й подал жълтия кристал.

Девойката взела скъпоценния камък, и след това отпратила Хадил, тъй като злите джинове щели скоро да се появят. Джиновете живеели в долната земя и често се качвали на горната, за да видят своите пленници.

4. Смокиновото дървче и двете сърца

Тази нощ Зеида не могла да заспи. Легнала в балдахиновото легло със сатенени завивки, тя мислела за Хадил. Скъпоценния камък, девойката, сложила под самото легло. По едно време, докато се опитвала да заспи, тя чула гласа на странника от Шам в главата си. Това я успокоило, още повече, че той й говорел хубави неща. По едно време девойката запяла, но гласът й се променил и станал като този на Хадил. Очите й придобили неговия поглед, ръцете й повтаряли неговите движения. Зеида започнала да се преобразува в Хадил. Тя започнала да се вълнува и сърцето започнало да бие силно в гърдите й. Тогава девойката се приближила до смокиновото дървче, което растяло пред входа на пещерата и си откъснала един плод. Започнала да го яде настървено, така, сякаш ядяла сърцето на Хадил. Струвало й се, че в него момент тя го убива, той се вселява в нея и двамата стават един човек с две сърца.

5. Джинът

На следващата вечер странникът от Шам отново посетил пещерата, в която живеела омагьосаната красавица.

- О, хубава девойко – казал й Хадил – сега магията трябва да се е развалила.
- Видях, че жълтият камък е почернял – отвърнала му развълнувано Зеида – това е добър знак.

В същият момент земята се разтресла и от някъде се появила жена-джин. Джиновете, пленили Зеида, живеели в паралелното пространство на долния свят и често се качвали на горния, за да видят омагьосаната си пленница.

- Страннико от Шам, върви си. Злите джинове пристигат – уплашила се Зеида.
- Няма да те послушам, о, хубава девойко – отвърнал й Хадил и смело изчакал злите духове да са появят.

Не след дълго се появил един от духовете и се обърнал към Зеида:

- Кой е посмял да влезе тук? – и когато джинът съзрял странника от Шам го попитал – Какво искаш?
- Да освободя омагьосаната пленница.

Джинът се замислил и сетне отвърнал:

- Това е възможно, само ако успееш да отговориш на гатанката, която ще ти дам. Ако не успееш да я решиш, ще те убия.
- Съгласен съм – отвърнал смело Хадил.
- Ето я и гатанката – отвърнал духът - Един арабски шейх научил, че му остава още едва няколко седмици живот. Той имал двама сина, като бил решил да даде цялото си наследство на единия от тях. За да определи кой от тях ще получи наследството му, той им дал по една камила и казал да отидат в далечен град с тях - чиято камила се окажела по-бавна, той щял да получи наследството. Дни наред синовете бродели безцелно, без изобщо да се доближават до града. По пътя срещнали пустинен мъдрец. Те слезли от камилите си и му разказали проблема си. Мъдрецът им казал нещо, след което синовете веднага скочили на двете камили и почнали да препускат към града. Какво им е казал мъдрецът?

Хадил помислил няколко минути и отвърнал:

- Мъдрецът е казал всеки да се качи на камилата на другия. Камилата на другия е по-бърза, а собствената – по-бавна.
- Отговорът е правилен – отвърнал джинът – За това ти оставям Зеида.

Сетне джинът изчезнал така, както и се появил.

6. Хадил и Зеида

След това странникът от Шам и девойката Зеида поели към Багдад. Улиците вече били изпълнени с живот и по тях се срещали хора от всякакви народности – фарси, араби, иракчани, сирийци, таджики и евреи. Животът в града вече бил оживен – по площадите се разхождали занаятчии и търговци, пътници, както и селяни, дошли да продават стоката си тук. Хадил се обърнал към Зеида:

- Времето минава, но променя всичко със себе си. А сега ще погледнем с отворени очи, за да видим светлината и да не пътуваме в мрака, в който до сега, душите ни, разделени витаеха. Виж как свободно лети тази птица – и Хадил посочил папагала си – като нея сега аз ще дам воля на чувствата и мислите си. Сляха се сега две различни души, които някога, в далечното минало пак са се познавали – твоята и моята душа.
- Странник си ти – отвърнала му Зеида – и твоето съзнание до сега пътуваше в непрогледен мрак. Пленница на един митичен свят бях аз, но сега сърцето ми е свободно от оковите на злите сили. Лутайки се между световете на светлината и мрака, ще откриеш пътя в живота. Аз ще отворя очите си за чистите чувства, защото Бог ме срещна с теб.
- Тревоги обхващат сърцето ми, но и спокойствие ново, нетърпимо и жестоко, завладява душата ми. Дъхът ти се слива с моя, за да се пропие във въздуха и вятъра да го отнесе към небесата – обадил се отново Хадил.
- Божествена безкрайност се таи у теб. Ти си бледото копие на древните богове.– казала Зеида.
- Природата подчиняваш, антилопи и сърни омайваш, цветя събуждаш със своя глас – отвърна Хадил.
- Небесни звуци ме омайват. Твоята мелодия би пленила дори ангелите. Луната къпе се в светлината на звездите, а цветята вече не вехнат.

Тогава Хадил откъснал един розово-син, благоуханен жасмин, вплел го в дългите коси на любимата си и казал:

- Лунната светлина на нощта, Дарът от Бога – жасминът – е цветето, което със страст и любов ни свързва.

Над младежа и девойката прелетял Феникс.

Кремена Каменова

Юни 2018 г.

Коледни празници

Едно дрипаво и хилаво момиченце вървеше сред тълпата от празнично настроени хора. То не знаеше какво да прави и къде да иде, тъй като от седмица живееше като просяче. От два дни не беше яло и спеше по входовете на блоковете. Беше дете на улицата, жертва на системата, актриса от сцената на живия живот. Не я привличаха нито украсата на града, нито смеховете на хората. Снегът не я радваше, а напротив – дразнеше я, защото пречеше на оцеляването ѝ. Пламена (защото така се казваше детето), може би вече болна, кашляше силно и често избърсваше носа си с ръкав. Старото ѝ якенце беше скъсано от глутницата кучета, която преди малко я беше наобиколила. Пъргава и скоклива, Пламена успя да се измъкне от изгладнелите кучета и продължи да обикаля из пустите, зловещо тихо улици. Тази вечер ѝ се струваше мрачна и още по-студена. Момиченцето се вмъкна в един малък, претъпкан с хора магазин и си открадна храна. След като се снабди с вечеря, която изяде с най-голям апетит, Пламена хукна в противоположна посока – към центъра.

Ето сега, момиченцето стоеше на площада и зяпаше минувачите. От време на време при нея се спираха хора, разпитваха я, даваха ѝ по някоя стотинка, след което продължаваха по пътя си и забравяха за бездомничето.

По едно време Пламена се приближи към децата, които си играеха при ледената пързалка и се опита да се присъедини към тях. Но щом я видяха, връстниците ѝ се отдръпнаха от нея. Сирачето се обиди и очите му се напълниха със сълзи.

- Вероника! – извика някаква жена и Пламена се извърна по посока на гласа, който чу.

Видя една майка, която говореше на някакво приказно красиво момиченце.

- Вероника, колко пъти да ти казвам да не бягаш! Ще се изгубиш!

При вида на майката, Пламена си спомни за родителите си, които преди година загинаха в автомобилна катастрофа и ѝ стана тежко. Изтича до близката тиха улица и се скри между сградите.

***

Снежинките танцува във въздуха, белият пухкав сняг покриваше земята, а светлините на града привличаха минувачите. Празничната украса и накичените борови

дръвчета блестяха ярко тази вечер. Малката Вероника, осем годишно момиченце, облечена в най-хубавите си зимни дрехи, се разхождаше с родителите си край Коледния базар. По едно време детето се отдалечи от близките си и цялото наивно възхищение, породено от празничното настроени, изчезна. Когато се озова на едно от близките до площада улички, Вероника потръпна. Старите грозни сгради и кишата тук, съответстваха напълно на мрачната обстановка. Момиченцето се вгледа в приближаващите към него мъж и жена. И двамата, хубави и още млади, се спряха до една полуразрушена сграда, която явно до скоро е била заведение. Вероника ги последва и с изненада установи, че в ъгъла, който сградата правеше с бетонния блок, стоеше някаква купчина дрехи, която се раздвижи.

- О, боже! – почти извика жената, като приклекна до купчината. – Какво правиш сама по това време?

Вероника се приближи още повече и видя, че те говореха на някакво, също осем годишно, момиченце. Последното беше облечено в дрипи, а тънкото му яке и потритите обувки, очевидно пропускаха ледения вятър . Момиченцето бе пребледняло, чистите му очи гледаха някак странно, а устните му бяха посинели.

- Как се казваш? – попита жената уличното дете.
- Пламена – плахо отвърна то.
- Къде са майка ти и баща ти? – продължаваше да пита жената, а на лицето й беше изписано състрадание.
- Аз живея в сиропиталището. Избягах от там.

При тези думи сърцето на Вероника се сви. От както беше научила, че по света има много сираци, изоставени и гладуващи деца, цялата й представа за заобикалящата я среда, се промени.

- Трябва да я върнем в сиропиталището! – обърна се жената към съпруга си.
- Ти знаеш ли какво е там? – засмя се подигравателно мъжът.
- Тогава да я вземем с нас!
- Да. Можем да сме добри само по Коледа! Ще я приберем, а после ще я изхвърлим като куче, нали?
- По-късно ще я осиновим! – започна да нервничи съпругата.
- Милосърдната фея се обади! Та ние едвам преживяваме! Гледаме баща ми, майка ти, плащаме за квартира, а и детето…Сега не е време да се сдобиваме с второ!
- Ти си ужасен! – младата жена беше готова да се разплаче – поне да й дадем пари!

- И за какво? Няма да гладува един ден! Ще стане дете на улицата, част от ония просяци, които работят за някого. Мислиш ли, че тогава парите ще останат за нея?
- И по-добре да я оставим, така ли? – учуди се съпругата.
- Искаш да се правим на добри? – развълнува се и съпругът. – Да си вземем кученце и да се грижим за него, така ще покажем колко сме добри! Но ни я прегърнахме. Не сме жалки като ония, дето подхвърлят по стотинки на просяците и клошарите, но се гнусят и пазят от тях, защото ги смятат за нещо долно! Те го правят, за да им е чиста съвестта. Какво говоря. И аз го правя, за да ми е чиста съвестта. Ами за тия коледни базари какво ще кажеш?
- Не търси заговор, където няма! – скара се съпругата му.

Жената целуна мръсното лице на Пламена и й даде пари, след което заедно със съпруга си продължиха по пътя, спорейки.

***

Когато Пламена съзря добре охранената и чиста Вероника, я погледна с любопитство и възхищение, след което изправи кльощавото си от глад и вледенено от студ тяло и хукна да бяга. Вероника последва другото дете и му извика:

- Почакай!
- При този отчаян вик Пламена се спря, сетне се извърна и тръгна към светлото като ангел момиченце.
- Ела тук! – Вероника дръпна сирачето под навеса и започна да се съблича. Свали шапката, шала, ръкавиците, красивото си плато и скъпите ботуши. – Ще си ги разменим.
- Но ти ще измръзнеш! – ужаси се при тази мисъл Пламена.
- Няма! Мама и татко ще ми купят нови дрехи! Хайде, побързай, че е студено!

Пламена се поколеба за миг, стене свали дрипите си и ги остави на страна, тъй като се срамуваше да ги даде на Вероника. След като се преоблякоха, момиченцата се огледаха едно друго и се засмяха. Вероника не можеше да трае студа, който караше ръцете й да почервеняват. Стискаше шепите си и протриваше пръсти, но и това не помагаше.

- Сега вече сме сестри! – тържествено отбеляза красивото момиченце, а просячето го целуна.
- Да…
- Тогава искаш ли да живеем заедно – с някакво чувство на превъзходство попита Вероника и лицето й придоби надменен вид.
- Вашите няма да искат! – тъжно отбеляза Пламена, сви се, целуна още веднъж Вероника, свали от врата синджирчето си и й го даде, след което хукна да бяга.

Другото момиченце искаше да догони просячето, но в него момент възрастната жена, която вървеше по улицата, се свлече на земята в пристъп. Две жени, които минаваха на близо, побързаха да се отдалечат, а някаква госпожа и някакъв мъж на средна възраст се спуснаха към болната.

Един клошар, следван от няколко улични кучета, вървеше и си тананикаше. Ужасяващото му на вид лице толкова уплаши Вероника, че тя побърза да се върне на градския площад.

Важното е да сме добри по Коледа – през другото време не си заслужава (изрично написано и за мен самата).

22-23. 12. 2017 г., Варна
Кремена Каменова

Женитбата на Керза

Действието се развива някъде в северозападните български земи през Късен бронз.
Използваните имена са тракийски (за да не си ги измислям).

Беше горещ юлски ден. Жените и мъжете от селото жънеха под палещото слънце. Зипер се спря за миг, изправи се и отправи поглед към широката река в далечината. Помисли си колко хубаво би било, да се потопи в спокойните й и чисти води. След няколко минути, обаче, усети нечие силно потупване по рамото си.

- Зипер, приключваме. Идваш ли? – избоботи гласът на приятеля му.

- Ти върви – усмихна се младежът. Аз ще остана още малко.

- Щом си решил... – отвърна другият и се присъедини към останалите.

Зипер изчака хората да се отправят към селото и тръгна по една постлана със сивкави камъчета пътека. Тичешком прекоси дъбовата гора, за да стигне до извора. Там го чакаше Керза, неговата любима – дъщерята на местния жрец.

- О, Зипер! – извика радостно тя, когато го зърна и бързо остави глинения, украсен с врязани елементи съд.

- Зипер, имам да ти казвам нещо важно! – каза тя и изведнъж веселието в очите й угасна.

- Какво искаш да ми кажеш? – попита мъжът, обхванат от странно предчувствие.

- Баща ми иска да ме омъжи за Ептакент. Да избягаме, да се скрие в южните планини.

Зипер я изслуша мълчаливо и отвърна:

- Това не може да се случи! Колкото и да искаме да се присъеденим към заминаващите!

- Но защо? – попита с вълнение Керза.

- Защото ти си дъщеря на Мукас!

Керза го изгледа кръвнишки и отговори:

- Искаш да провалиш всичко, нали? – след което грабна глиения съд и хукна по посока към селото.

...

Селището бе разположено в близост до едно блато и заемаше обширна площ. Намираше се на ниско и скоро бе създадено. В близост нямаше друго село и хората тук, се занимавах основно със земеделеие.

Креза мина бясно под навеса над вратата и влезе у дома. Къщата бе правоъгълна и едната й къса стена бе дъговидно извита. Стените бяха изградени от колове и пръти, обмазани с глина. Двускатният покрив бе покрит с блатни растения. Къщата бе разделена на две части и помещваше място за приготвяне на храна, зърнохранилище, скамейки за спане и огнище.

На една от скамейките седеше възрастна жена, която тъчеше на стан. Когато девойката влезе, жената се усмихна и каза меко:

- Доста се позабави. Прузия тъкмо почисти.

Прузия беше домашната помощница.

- О, мамо! – възкликна Керза – Срещнах се със Зипер!

- Ако баща ти научи, няма да остане доволен – промърмори Мукасонас. Жената прекъсна работата си и добави – Мукас е решил да те омъжи след няколко дни.

...

Младият мъж търгуваше с малки глинени двойни брадвички, които бяха свързани с религиозните вярвания и ритуали. Някои от тях бяха украсени с животинска глава и използвани като амулети – символ на властта на Мукас. Част от тях, Ептакент доставяше от далечните източни селища и градове. Младият мъж се занимаваше и с изработката на

глинените фигурки на богини и зооморфни съдчета. Дейността му беше тясно свързана с местната религия.

Ептакент с нетърпение бързаше да се завърне. Когато се прибра, установи, че женитбата ще се състои едва след няколко дни и че всичко беше подготвено. Научил тази новина, той се отправи още по-щастлив към къщата на Мукас. Завари Керза да приготвя хляб. Щом видя девойката и майка й Мокасонас, той ги поздрави учтиво.

При вида му, Керза се усмихна фалшиво:

- Как пътува, Ептакент?
- Пътуването мина благополучно – отвърна той.

Той й подаде конусовидни сребърни обеци. А тя вдигна амфората, пресипа в каничка вино, което после му наля в чаша с двойно-пресечено сферично тяло и кухо столче.

...

Сватбата на Керза и Ептакент се състоя в една мрачна, но задушна утрин. Младата булка бе облечена в красива носия, която имаше разнообразна откъм мотиви украса. В горната част на роклята бяха извезани концентрични кръгове, а надолу – вълнообразни линии и геометрични фигури. Самата украса не беше напълно симетрична.

Когато празнуващите все още се размотаваха около къщите, на Керза й мина мисълта, че всичко, което се случва, определя нейната съдба. Чуваха се звуци на мелодии, изсвирени с тръби; смехове; конски тропот.

- Идваш ли? – попита Зипер, придържайки с една ръка меча си, който бе закачен на кръста му.

За няколко секунди Керза се метна на коня и двамата препуснаха на юг.

Кремена Каменова
Варна

19. 02. 2020 г.

Милена

Той беше странен човек. И до днес се чудя как бе оцелял в този див свят. Черните му очи излъчваха едновременно и наивност и прозорливост. Душата му бе чиста, умът – бърз, а

нравствеността и добротата бяха негови най-отличителни белези на характера. Честността – негова най-изявена добродетел.

Запознахме се във влака. Случайната ни среща бе обикновена, но тъй като Владислав бе необикновен човек, срещата ни бе и изключителна.

Не вярвам в случайността. Всяко нещо има дълбок замисъл, а от там – причина, пораждаща следствие. Съдбата на хората е предначертана и предопределена. Съдбата не може да бъде променена. Това е, което Е. Тогава, може би, запознанството ми с Владислав беше замислена, за да ме накара да стана по-чист душевно.

За мое щастие, в купето бяхме само двамата. Бяхме се разположили един срещу друг, на старите, захабени и изцапани седалки. Първоначално ми се стори тих човек, за това се изненадах, като ме заговори:

- Прощавайте, за къде пътувате?
- За град… - отвърнах учуден аз – А Вие?
- Аз също. От там ли сте родом?
- Да. А Вие? – попитах на свой ред аз.
- И аз.

След две минутно мълчание, Владислав се представи. Последвах примера му, но го направих с известна доза насмешка, която Владислав усети. Почувствах се неловко и реших този път аз да подема разговора:

- От къде пътувате?
- Връщам се от село.

Целият този разговор ми се струваше глупав и сякаш не точно на място за двама възрастни мъже.

- Знаете ли.. – развълнувано започна Владислав, а дишането му се учести. – чудех се как да Ви заговоря. Още като Ви видях да влизате в купето, си казах: „Този човек е добър“.
- Не съм добър! – остро отвърнах аз.
- Грешите – настояваше той.

Вдигнах рамене. Не ми се спореше. Правех се, че оглеждам купето и дори си придавах любопитен израз на лицето, само и само, за да не поглеждам проницателните му очи. Все пак, забелязах, как младият мъж сякаш търсеше думи, за да продължи разговора.

Вероятно искаше да разкаже нещо. И се оказах прав в предположението си. За това и го разговорих:

- Как е на село? Отдавна не съм бил сред природата…
- Хубаво – отвърна Владислав и след известно мълчание продължи:

Как само ухае на сено! Колко мека е изворната вода! Обичам сутрините, когато е хладно и спокойно. Късният следобед, когато първи от паша се връщат козите, а след това конете, и най-накрая кравите. Още чувам звъна на хлопатарите. Бреговете, високи и прави, между които тече поточето. Шумолящите листа на неузрелите ябълки, които падат на земята. Кокошките и петлите, които спокойно се разхождат около дворовете. Зелените ливади близо до релсите чуват песента на влака. А зеленчуковите и плодовите градинки, оградени с плетове, са украсени от малинови храсти. Долу, в низините, човек може да се почувства като в прерията, а горе – в подножието на планината, боровите дръвчета със своите шишарки и старите дъбови горички придават тайнствен вид. На половин километър от селото се намират и една-две малки могили. Чистият въздух ме омайваше и същевременно ме караше да се чувствам бодър.

За жалост, това не бе мое село. Бях на гости у свой познат – ветеринар, който наскоро се установи тук, и то предимно поради интереса си към домашните животни. Занимаваше се основно с научния си труд и почти през цялото време пишеше. Макар и тридесет и пет годишен, си беше пуснал доста дълга брада. Ходеше облечен в бяло и носеше в себе си стар джобен часовник.

С Лъчезар имахме навика, всяка вечер, да се разполагаме на верандата с бутилка кампари и с по цигара в уста. Най-често обсъждахме политическите новости. Всъщност това беше единствената част от денонощието, в която се засичахме. През останалото време се шляех из селото, горите и ходех по селските кръчми; правих си походи, къпех се в леденостудените води на езерото.

Един ден, докато се разхождах по прашните улички на селцето, съзрях една изключително красива жена. Беше слаба, анорексично слаба, и нисичка. Лицето й бе бледо, а очите – големи и кафеви. Разкошната й кестенява коса падаше на букли, стигащи до кръста й. Грим не носеше, а полите й се развяваха от вятъра, който впрочем отвя полупрозрачния й шал. Последният се озова точно в лицето ми. Как хубаво ухаеше този шал!

- О, шалчето ми! – извика жената и грабна шала, който вече играеше в ръцете ми. Сетне, като ме огледа, взря изпитателно очите си в моите – Май не сте от тук?
- Не, не съм – отвърнах аз – на гости съм на Лъчезар, ветеринарят.
- При този смахнат чудак? – махна с ръка тя и се засмя.
- Защо смахнат? – засегнах се аз.
- Ами как така защо! По цял ден се занимава с разни пчелички!
- С пеперуди – поправих я аз.
- Да, той самият е нощна пеперуда! – и попита безцеремонно – а Вие какво правите тук?
- В отпуск съм.
- А какво работите?
- Психолог съм.
- Че това работа ли е? – присмя се тя.

Засегнах се от думите й, но си замълчах.

- Впрочем аз бързам. Ще се видим друг път – и изчезна от очите ми.

Останах като зашеметен. Дълго се разхождах из полята и си мислех за красавицата. Не… тя определено не ме беше харесала. И тази мисъл ме измъчваше. Едва ли щеше да ме удостои и с поглед.

Но се лъжех. Още на следващия ден, когато нарочно се размотавах около центъра на селото, тя мина покрай мен. Направи ми знак да я последвам. Вървях на достатъчно отдалечено разстояние от нея. Когато се озовахме сред нивите, я настигнах.

- Ей, ела! – извика ми и попита – Как се казваш, че вчера не попитах?
- Владислав.
- А аз съм Милена. Не съм от тук. От голям град съм. Но се пресилих, защото тук е тихо и спокойно.

Наведох се и й откъснах едно полско цвете. Тя го взе, хвърли го и се засмя

- Хайде, идвай – отново ми извика тя.

Сетне, като я приближих, ме целуна страстно по устата. Свлече роклята си и легна върху окосената трева.

Една вечер ме покани у тях. Когато застанах пред боядисаната в бордо огромна вила, се чудех какво ли е намислила този път моята малка лудетина. Позвъних, и не след дълго чух тихи стъпки. Беше Милена. Красива. Красиво облечена. Красиво гримирана. Аз просто стоя и й се възхищавах.

- Влизай! Не стой така!

Озовах се в добре обзаведена и чиста къща. На масата във всекидневната бяха сложени чаши и алкохол.

- Седни там! – каза ми тя и ми посочи един от столовете.

Подчиних се, както всеки път, когато ми кажеше да направя нещо. В същия миг, в стаята влезе един симпатичен млад мъж.

- Скъпи да ти представя Владислав, приятелят на Лъчезар.

Причерня ми. Изправих се като на сън. После се свлякох на стола. Не чух нищо от това, което се говореше. Трябваше веднага да избягам. Трябваше, но не можех.

- Това е мъжът, за когото ти говорех – чух нейният глас като в просъница и застанах нащрек.

Какво ли беше разказала на съпруга си? Онзи ми се усмихваше…

- Не е ли красив? – обърна се съм мен Милена.

Станах бързо и се запътих към вратата. Но младата жена ме изправи и ме улови за ръката. Каза ми:

- Онова с него е страст…а с теб…духовна връзка.

Онзи се усмихна, потвърждавайки думите й. Наля си алкохол в една чаша и ми довери:

- След малко ще пристигне една моя стара приятелка. Семейна приятелка. Хубава е. С пищни форми.

Да не би да искаха да ме запознаят с някое самотно, грозноватичко момиче? Нямах много време за размисъл, защото се позвъни на вратата и Милена въведе една красавица. Новодошлата целуна страстно по устата Милена, а после и съпругът й.

Не, очевидно не се бях объркал . Търпението ми беше към края на предела, гордостта ми бе накърнена, а чувствата – наранени.

- Милена, ела да ми отключиш! – казах й с твърд глас.

Тя се поколеба, но ме последва. На вратата погледите ни се срещнаха.

- Кажи ми защо? Защо?

Младата жена спря да се смее, да се подиграва, да заповядва, да се присмива. Сега в очите й се четяха невинност и чистота, а лицето й бе станало миловидно.

- Защото съм ужасна! Ужасна! – прошептя тя и изчезна в къщата.

Сетне Владислав замълча. Никой от нас двамата не смееше да наруши тишината. Погледнах събеседника си и му се усмихна окуражително.

- Тъжна история – казах замислено.
- Не…странна… като мен, като Милена…

Кремена Каменова

04. 02. 2020

Варна

Огледалната зала

В кафенето „Късмет“ продаваха късметчета. При всяка поръчана топла напитка сервитьорите предлагаха гланцови листчета с пожелания.

Виктор се разположи не една от масите, свали черния цилиндър от главата си и дългите му копринени коси се разпиляха по раменете. След минута го приближи една от сервитьорките, която беше невероятно красива. Бе облечена в бяла риза, откриваща стегнатите гърди и дънки, прилепнали по дългите и стройни крака. Небесносинята ѝ коса, вързана на висока плитка стигаше до коленете. Клепачите ѝ бяха естествено зелени и в брокат, а на лявата си ръка носеше старинна сребърна гривна.

Сервитьорката остави менюто на масата и се оттегли. Виктор набързо го прегледа и повика момичето.

- Кафелате с орхидея и три късметчета.

След около пет минути сервитьорката се появи с препълнена табла. Взе средно голяма кафяна чаша, която променяше цвета си според настроенията на клиента и постави пред Виктор.

- Изберете едно от късметчетата.

Младият мъж се замисли и изтегли най-дясното. Разви го и прочете на глас:

- „Ще срещнете любовта във вторник, 10 и 30 сутринта.

- Чудесен късмет! – засмя се сервитьорката и погледна към закачения срещу нея часовник – днес е вторник и сега е 19:58.

- Освен Вас, откакто съм тук, друга не съм срещал – промърмори Виктор.

- Явно съм Ви дала менюто в 10:30 – засмя се сервитьорката.

- Как се казвате? – попита младият мъж.

- Клаудия

- От колко време работите тук?

- От около 90 луни.

- Свободна ли сте тези дни?

- Ако искате може да се срещнем към 21:00 тази вечер – криво се усмихна Клаудия.

На тръгване той си взе цилиндъра и смигна на сервитьорката, която след като обслужи една дама със заек на врата, се обърна към Виктор.

□

Срещнаха се при стария часовник. Клаудия бе пуснала светлосините си коси и сега те стигаха до петите й. Бе сложила доста очна линия и спирала на очите си и се беше облякла в сребриста рокля с брокат. Носеше малка чантичка и сандали на токчета. Беше довела на каишка и домашния си любимец – катеричката Кики.

- Ако искаш, първо да се разходим? – предложи Виктор.

- Имам по-добра идея – отвърна бързо Клаудия – нека отидем в „Огледалния клуб“.

- Какъв е този клуб? – поинтересува се Виктор.

- Посещавам го често… - отвърна само сервитьорката.

Двамата млади тръгнаха към клуба. Виктор вдигна за миг очи към небето и видя как един старинен куфар прелетя над тях.

□

След около половин час Виктор и Клаудия стигнаха до една съвременна стъклена сграда. Сервитьорката позвъня на звънеца и им отвориха. Качиха се по стълбите на етаж и половина и влязоха в апартамент „К“.

- Гледал ли си Хари Потър? – попита Клаудия и веднага добави – сега ще се озовем в истински Хогоуртс…

Когато влязоха в апартамента се озоваха в просторна зала с огледала вместо със стени. Наколо, върху пода с мозайка от обсидиан, се бяха разположили останалите членове на Клуба. Малки създания летяха и се разхождаха наоколо. Тук се намираха миниатюрните пикси с лица на деца, с шапчицци и облечени в бяло и червено и с дълги чорапи на бели и червени раета. Леприконите със зелени дрехи, зелени шапки от 19 в.,

раирани чорапи и кафеви обувки с остър и извит връх. Женските леприкони бяха червенокоси, а мъжете, с рижи бради, бяха в сака.

Не след дълго, един възрастен мъж с дълга бяла брада и конусовидна шапка, украсена със звездички, застана пред мъжете и жените и каза:

- Нека започнем с обичайната медитация за получаване на магическа сила.

Сетне всички изрекоха на глас:

„Pit pik tip tik kip

kit pat pak

tap tak kaip kat pit

pik tip tik kip kit"

Виктор усети прилив на сила и го обзе чувството на мрачен де и спокойствие.

След това всички се отдадоха на магическа медитация и заповтаряха отново в един глас:

„im ish mi mish shi shim

em esh me mesh she shem

am ash ma mash sha sham

om osh mo mosh shom

um ush mu mush shu shum"

Когато медитацията приключи, брадатият мъж с конусовидна шапка се приготви за своята лекция. Членовете на Клуба слушаха с интерес.

- Днес, а и следващите дни, ще говорим за Тъмните изкуства. Трябва да създадем Министерство на отбраната срещу тях. Трите основни области, с които ще се занимаваме са следните. Първото е разбирането на основите на ниската магия и нейните приложения. Второто – изучаването на историята и чертите на същества, които традиционно се считат за „тъмни". Трето – предпазване на магическата сила: собствената и на другите чрез Защита срещу

тъмните изкуства. Цветът, свързан с тази магия, е черен. Той е обвързан със сатурнианските енергии. Като цвят на нощта, черното представлява предчувствие, сила на духа и последователност поради необходимостта да преживеем „тъмнината"…

След час лекцията приключи и старецът с конусовидната шапка и членовете на Клуба се отдадоха на практики. Първо пробваха Аблеммо ефект: размразяването вече замръзнали течност и течности, които да се изпарят. Този ефект продължи в рамките на десет секунди. След това се заеха с Авенсиджиум приложение: всеки почука с пръчката върху предмет, каза специално заклинание и предметът започна да се рее и да се движи самостоятелно в пространството. Това траеше, докато предметът на достигна отново собственика си. Когато приключиха и с това заклинание, участниците приложиха Агуаменти ефект. Всеки предизвика водна струя от върха на магическа пръчка. Последният ефект, с който се занимаваха беше Акцио ефект. Това призоваващо заклинание имаше за цел да кара предметите, към които е насочено, да полетят към ръцете на магьосика, прилагащ заклинанието.

- Но как правиш всичко това? – попита Виктор Клаудия.

- С практика – отвърна тя.

Когато ефектите приключиха, членуващите се заеха да правят отвари. Когато дойде ред на Клаудия, тя се обърна към младия мъж.

- Каква искащ да пробваме? Мога да правя за любов, за пари, защитна заклинание, заклинание за пречистване, за психическо спокойствие и за магическа сила. Ти кое избираш?

- За любов… - отвърна Виктор.

Тогава Клаудия се зае да приготвя отварата. Първоначално се разтършува за необходимите съставки из щкафовете на кухнята. Беше приготвила: 3 с. л. розови листенца, 3 с. л. лайка, 1 с. л. кориандър, 1 с. л. лавандула, 1 ч. л. канела, полови ванилия. Смеси тревите и съставките в малка купа и ги зареди с любовна енергия. Остави го да къкри на котлона, докато не произнесе:

„Любовта се събужда

в тези стаи,

Дойде със силата

на тези цветове.“

- Утре ще срещнеш любовта. Предрекох го. Сега искам да ти покажа нещо. След това тръгваме. Стана късно, а утре пак съм първа смяна.

След тези думи Клаудия седна спокойно и заповтаря заклинанието: „Pi pe po pa pu“. Мина известно време и младата жена започна да се чувства така, сякаш се издига над бездна. После тялото й започна да се издига във въздуха и се понесе към старинния сандък в дъното на стаята.

- Виктор…Виктор…. – успя да чуе младият мъж.

Клаудия викаше, но никой не успяваше да я чуе. Гласът й излизаше като шепот. Катинарът на сандъка се отвори. Виктор изтича до него. Но беше късно…сандъкът погълна Клаудия…от тунела, който се беше отворил в него, Виктор дочу само шепот:

- Попаднах в „Страната на вълшебствата“…Сбогом…

Виктор хукна навън, тичаше по стълбите. Когато се озова пред сградата, разтърси глава….Всичко това не можеше да е истина…

□

На следващия ден Виктор отиде кафене „Късмет“, но никой там е беше чувал за жена на име Клаудия. Тогава младият мъж се отправи до онова тайнствено вълшебно място. Влезе във входа,, но не можа да открие етаж и половина. На първия етаж имаше само апартаменти №1, №2 и №3. Позвъни на всичките. Пита за „Огледалната зала“, но никой не беше чувал за нея. Тогава се качи на втория етаж. Отговорите и тук бяха същите. Отчая продължи на горе по етажите. На един от апартаментите му отвори млада жена.

- Какво желаете? – попита тя.

- Търся „Огледалната зала“. – отвърна Виктор.

- Няма такава – отвърна девойката.

На ръката й имаше гривна – старинната сребърна гривна на Клаудия.

Автор: Кремена Каменова

27.09.2022.

гр. Варна

Самоубийство

Положението беше нетърпимо. Изведнъж в главата на Валентина се появи идея. Преди два дена бе отишла на Стара гара с един нож. Беше вечер и росеше. Постоя край езерото, допря острието до ръката си, отказа се и се прибра. Но сега беше друго. Най-напред влезе в един магазин за ножове, но всичко беше толкова скъпо. Тогава се отправи към аптеката. С последните си стотинки си купи отрова за мишки. Сетне, уверено, но и бързо, сякаш някой я гони, се отправи към Стара гара. Денят беше слънчев и това е й харесваше. Знаеше, че е странно някой да се самоубива посред бял ден, но повече не можеше да чака. А и не беше в най-хубавите си дрехи. Това я дразнеше. Но какво пък...така излишно нямаше да се цапа. Сякаш имаше някакво значение. Отправи се към Стара гара, сякаш някой я гони. Дълго търсеше място, където да се самоубие. Искаше да я по скрито. Но храстите и дърветата бучеха и това й пречеше…Как щеше да умре спокойно като се набуташе в тръните. Тогава се приближи до високия бряг на езерото и седна там. Беше открито, но пък наоколо имаше високи треви. Знаеше, че от отрова се умира мъчително и се надяваше да не се развика, за да не я чуе някой. Колко странно наистина – да се самоубиеш денем. Вдясно забеляза хора, които си правеха плаж. Там езерото се сливаше с брега. Кой ли се къпеше в мръсните му води? Запали цигара и се загледа напред. Откъм морето започнаха да прииждат корабчета с бели платна. Бяха доста. След като изпуши цигарата си се зае да отваря пликчето с отровата. Последната се състоеше от квадратни зелени и малки парчета. Помириса ги и започна да ги яде. Ядеше ги изключително бавно и трудно. Те бяха мазни и отвратителни на вкус. Хвърляше прозрачните им опаковки край себе си. След като изяде и последното парче отрова, изпуши и последната си цигара, наслаждавайки се на езерото пред себе си и корабчета, които не преставаха да се появяват. След това легна на земята да умира. Не изпитваше жал, не прехвърляше никакви спомени в главата си, не страдаше, не се прощаваше с живата с, не скърбеше за никого. Нищо. Просто лежеше и се сещаше за някакви факти, свързани с професията си. Защо, след като я мразеше? Лежеше така, въобразяваше си, че я боли коремът. Да, въобразяваше си. По едно време й омръзна да лежи. Реши да стане и да потърси цигара от някого. Ами ако умреше тихо, спокойно и романтично по пътя. Но само щеше да отскочи… Мина обраслата с растителност поляна, премина позиционираните стари влакове и прескочи останалите релси. Пресече магистралата и се озова на спирката на Стара гара и циганската махала Максуда. Съзря седнали няколко циганки метачки и цигани косачи, поиска им цигара и се отправи към

мястото, на което до преди малко бе лежала. Изведнъж съзря две момчета – едното на около дванадесет годишно, а другото – около седем-осем. Изведнъж се разтревожи да не би да отидат до разхвърляните найлонови пакетчета от отровата и се приближи до тях.

- Ей – извика им Валентина – елате да ви кажа нещо.
- Какво има – попита по-голямото циганче. То, впрочем изглеждаше а по-възрастно, отколкото беше в действителност.
- Не отивайте нататък – и Валентина посочи мястото на което се беше отровила – има змии.
- Змии ли? – попита същото циганче.
- Да. Змии… - леко притеснено отвърна Валентина – сами ли сте? Няма ли някой възрастен тук. Или просто сте дошли да си играете?..
- С баща ни сме... – отговори по-голямо циганче.

Тогава Валентина се огледа и забеляза, че малко по-далече от тях се разхождаше един циганин. Той отиваше надясно, в посока към отровата. Изведнъж Валентина започна да тича към мястото. Кой знае защо мъжът тичаше успоредно на нея. Тя го изпревари и започна да хвърля найлончетата и пакета от отровата в езерото. Те се закачаха по клончетата откъм страната, която гледаше към спокойните води. След няколко минути се появи и циганинът. Изглеждаше доста подозрителен и агресивен.

- Какво правиш тук? – попита той.
- Има змии… - притеснено каза Валентина.
- Какво става?
- Има змии – повтори тя.

Циганинът помълча известно време. Сигурно щеше да каже още нещо, но Валентина не остана, а хукна към релсите, подскачайки сред високите треви. Имаше чувството, че мъжът искаше да я пребие.Тръгна към релсите. Вървеше успоредно на тях, в посоката, която водеше извън града. Слънцето вече бе започнало да отслабва. По едно време Валентина се прехвърли от другата страна на магистралата и се озова отново в Максуда. Попита един човек за цигара и той й даде. След това стигна до една автобусна спирка и забеляза около шестдесет годишна циганка, мършаво слаба, да носи две доста тежки торби. Кой знае защо, тя се отправи към Стара гара. Валентина я последва. Вървеше след нея, на известно разстояние. Тази жена й напомняше за друга жена – една циганка-гледачка, която преди години я беше спряла. Изведнъж Валентина се сети за

най-близкия човек, който имаше – сестричката си. Беше глупаво и ненормално, но й се стори, че тази жена ще я заведе при сестра й, за да може момичето да се сбогува с нея. Разплака се. Продължаваше да върви след жената. Но какво стана… магически циганката се беше изпарила. Как така? Да не би Валентина да беше халюцинирала… Невъзможно. Когато видя за първи път жената, всичко беше напълно реално. Може би възрастната циганка магично се беше изпарила.

Докато Валентина вървеше по пътечката забеляза, че към нея идват двама около двадесет годишни циганина. Тя се приближи към тях, но и те се приближаваха към нея. Единият беше едър, леко пълен и сякаш българин. Той водеше на каишка куче. Другият бе циганин, слаб, с плътни устни и уши, които стърчаха. Валентина смяташе да ги помоли да й намерят нож, за да си пререже вените, тъй като явно отровата не помагаше.

- Здравейте! – поздрави.
- Здравей! – поздрави мургавият.

Другият се засмя. Валентина не го хареса.

- Може ли да поговорим? – попита Валентина.
- Кажи – каза циганинът развеселен.
- Изядох отрова за мишки, но тя не действа. Да Ви се намира нож?
- Трябва да отида да взема – услужливо отвърна циганинът – ти как се казваш?
- Валентина. А ти?
- Боко, Боко – отвърна той приповдигнато.

Но кой се казваше Боко Боко, учуди се Валентина и след това се обърна към него:

- Приличаш ми на едно момче, което някога познавах – и след това, опитвайки се да си спомни нещо, каза на другия – а теб сякаш съм те виждала някъде.
- Възможно е… - отвърна той и се усмихна.
- Да си учил в училище (еди си кое)? – продължаваше Валентина-
- Не.
- А ножът? – обърна се тя към Боко Боко.
- Чакай… не бързай… - съвсем сериозно отвърна циганинът.
- Но ще ми помогнете да се самоубия, нали? Сама не мога.
- Ела с нас… - каза й Боко Боко – нали знаеш как се самоубива правилно с нож. По самата вена…

- Знам, знам… - отвърна бързо Валентина – бяха ми казали.
- Аз целият съм в белези – и той показа ръцете си.

Свиха по една пътечка. Откъм езерото се чу лай. Имаше големи кучета. Валентина се уплаши да не би да дойдат към тях и да ги ухапят.

- Никой няма да ни види – каза Боко Боко.
- Бързам… - нетърпеливо каза Валентина.

Спряха до едно дърво и седнаха на големите камъни. Младежите изкараха нещо, което на Валентина й се стори като лепило.

- Искаш ли? – попита Боко Боко.
- Какво е това?
- Кристали.

Но това приличаше на лепило, помисли си Валентина.

- Не, не искам.
- Чиста си значи – каза замислено Боко Боко.

Защо другият само мълчеше?

- Е, какво става с убийството? – нетърпеливо попита Валентина.
- Ще дойдеш у нас. Ще те убием.

„Колко страшна смърт…“ – помисли си момичето, но след това си каза: „Поне няма да съм сама..“

- Но няма ли да ни хванат? – попита Валентина – наоколо ще има хора.
- Няма – отвърна Боко Боко.
- Няма ли да тръгваме вече? – настояваше Валентина.
- Знаеш ли какво са транзитни хора? – попита изведнъж Боко Боко.
- Не. Какво е това? – развълнувано попита Валентина, тъй като се сети за един странен човек, който веднъж я спря.

Циганинът не отговори нищо и момичето почти извика:

- Какво е транзитни хора?

Боко Боко нищо не отговори.

След няколко минутно мълчание Валентина каза.

- Аз тръгвам…

Прииска й се да отиде при един любим и да умре романтично в неговата компания. В един миг се уплаши от циганите. Но защо? Нямаше логика? Нали щеше да умира…Отдалечи се.

- Знаеш ли как се казвам? – попита Боко Боко.
- Не..
- Стивън.

Типично. Циганите се кръщаваха с такива имена.

- А знаеш ли как се казва най-добрият ми приятел?

Без да се замисля Валентина отвърна:

- Себастиан?
- Евала! – отвърна с въодушевление Стивън – Силвестър!
- Но няма ли да тръгваме? – попита отново Валентина.
- Тебе чакаме – сериозно каза циганинът.

Но как така? Тя ги чакаше… Младежите станаха и тръгнаха бавно в посока към Максуда.

- А тялото? – поинтересува се Валентина.
- Ще го нарежем на парченца и ще го хвърлим в казана.

Валентина изтръпна. Как на парченца? Как в казана? Момчето с кучето тръгна напред, в обратната посока, на която стоеше момичето. И Валентина реши да поеме бързо в посока към новата гара. Стивън застана на пътечката и почти се провикна:

- Бягай…бягай при него…

Валентина тръгна напред. Замисли се Откъде циганинът знаеше, че отива при някого, когото харесва?

Момичето тръгна бързо към градската гара. Вървеше между релсите. Не мина нито един влак. Мислеше си как ще умре романтично с любимия. И понеже нямаше смелост да си пререже вените, той ще й помогне. Колко хубаво беше! Когато стигна до гарата, вече се беше стъмнило. Имаше доста хора и това не й харесваше. Искаше да

избяга от тях. Да ги няма. Пречеха й. Попита един човек дали има цигари, но той каза, че няма. Тогава до нея се приближи един странен, дори плашещ на вид мъж и й предложи две цигари. Валентина се замисли за миг, но ги прие. Отдалечи се от неприятния човек и седна на каменния зид да изпуши едната. Мъжът се приближи до нея, но тя почти извика:

- Бихте ли се отдръпнали?
- Добре, добре – смотолеви мъжът и се отдалечи.

Когато стигна близо до дома на любимия си, Валентина се настани на тротоара и изкара втората цигара. Продължаваше да размишлява върху новата идея за самоубийство. По едно време край нея мина група от хора.

- Тя го чака – засмя се на висок глас една жена и Валентина подскочи.

За миг я обзе параноя. Откъде тази жена знаеше за плана й? А ако близките бяха отишли в районното и сега полицията я издирваше? Валентина, обзета от паника, хукна към гарата. Когато стигна до релсите, вече се беше стъмнило. Отново се озова на поляната между езерото и Максуда. Нищо не се виждаше в тъмното. Само високите треви, които я заобикаляха. Изведнъж край Валентина се появи някакъв мъж, около четиридесет годишен българин. Той се засмя весело и каза:

- Тук е опасно.

Валентина не му отговори нищо, а продължи да върви. Стигна до Стара гара и видя някакъв младеж, може би между двадесет и пет и тридесет години да стои там. Реши да отиде при самотника. Щеше да бъде интересно.

Младият мъж беше седнал на земята, а пред себе си бе поставил сака си. Беше самотен, безпомощен и вероятно надрусан. Едвам се държеше.

- Какво правиш тук? – попита го Валентина.
- Искам да се самоубия.. – с отчаян и страшно уморен глас отвърна мъжът.
- Аз също – отвърна бързо Валентина.
- Ще се хвърля в езерото.
- Не е ли по-добре с нож?

Младежът не отговори нищо, само се изправи бавно.

- Къде? – попита момичето.
- Ще се хвърля – отвърна младежът.

- Добре. Ще дойда и аз.

Направиха пет крачки.

- Чакай… - извика Валентина – няма да се хвърляме. С нож е по-добре.

Не искаше да се удавя... щеше да се опита да плува, водата щеше да влезе във водата и носа й... щеше да остане без въздух…

Момичето започваше да се разколебава за самоубийството. Виждаше, че и младият мъж не искаше да слага край на живота си. Та той се колебаеше повече от нея.

Седнаха отново под навеса на гарата.

- Имаш ли цигара? – попита Валентина.
- Извади от сака. Отстрани са.

Валентина изкара кутията с цигари и си изкара една. Младежът също запали.

- Имаш ли нож? – попита отново момичето.
- Имам – отвърна младежът с провлачен глас – в сака е.

Ето, като сме двама е по-лесно, каза си Валентина. Започна да рови вътре, но нищо не успя да открие.

- Няма нож… - каза.
- Вътре е – отвърна и след няколко секунди добави – ще хвана влака.
- От тук ли си? – попита Валентина.
- О тук.
- За къде пътуваш?

Младият мъж не отговори нищо. Постояха известно време в мълчание и след това самоубиецът каза:

- Трябва да си взема куфара. Наблизо е. В една къща. Можеш ли да го вземеш от там?

Валентина си помисли, че е опасно да влиза нощем в непозната къща, но отвърна, макар и с доста предпазлив глас:

- Добре.

Младият мъж се изправи бавно, залитайки и двамата тръгнаха. След около пет минути вече съвсем бяха в Максуда. Стигнаха до къщата, която се намираше съвсем близо до Стара гара. Това беше запустяла къща с доста малък двор.

- Тук е.
- Няма как да вляза – отсече Валентина.
- Трябва да прескочиш оградата.
- Но няма ли хора вътре?
- Никой няма.

Валентина помисли за миг как да влезе. За нейно учудване съвсем бързо се качи по ниската врата и се вмъкна. Заогледа се и видя един голям, хубав и розов куфар. Като някакъв гей…с розов куфар, помисли си момичето. Взе куфара подаде го на младия мъж през телената ограда. Връщането щеше да се окаже по-трудно, а Валентина се страхуваше, че младежът ще я остави тук, сама. Опасенията ѝ бяха напразни. Когато се озова отново навън, двамата се отправиха отново към Стара гара. Валентина наблюдаваше как младият мъж едвам влачеше след себе си огромния куфар. Когато стигнаха до навеса, самоубиецът седна на същото място, на което стоеше преди малко. Валентина застана пред него. Младият мъж започна да хленчи:

- Ще се самоубия...

На гарата се появи онзи мъж, когото Валентина беше срещнала сред тревите преди да дойде тук. Когато ги видя, той започна да се усмихва със симпатия. В същия миг пристигна доста модерен влак – такъв почти не се срещаше никъде – и изчезна за секунди в него.

- Ще се самоубия... – продължи да говори самоубиецът.

Тогава Валентина, която вече беше започнала да изпитва чувство на отговорност спрямо този нещастник, хукна напред. Не знаеше какво да прави с него. Не можеше да го остави сам. Различи в тъмното два силуета и се развика:

- Елате, елате..

Двата силуета – млади цигани – веднага се втурнаха към самоубиеца. Единият, доста агресивен на вид, скочи срещу младежа, за да го набие, но Валентина го спря:

- Чакайте…чакайте…нищо не е направил.

- Какво има тогава? – попита той и отново се опита да скочи върху нещастника – Кой е този?
- Това е… това е приятелят ми – излъга Валентина.

Циганите се разположиха до тях. Момичето се обърна към слабия на вид мъж, този, който беше по-малко агресивен.

- Имате ли нож? – попита.
- За какво ти е?

Тогава циганинът се отдалечи малко. Валентина го последва. Младежът изкара сим картата от телефона си и я прокара по вената на дясната си ръка.

- Искаш ли да видиш малко кръв? – попита той.
- Не…не… - бързо отговори Валентина и го хвана за ръката.

Онзи само се усмихна. На момичето за миг му се стори, че близките ѝ я издирват и че са се обадили в полицията, или пък направо че са отишли в районното. Върна се при самоубиеца и другия циганин. Последният отиде навътре към навеса и застана между двете къси страни. Слабият циганин се разположи, в това време, върху куфара и заговори весело на нещастника, който вече съвсем се беше объркал. Валентина последва отдалечилият се циганин и в тъмното не забеляза къде точно се намира.

- Имаш ли нож? – попита.

Онзи, който явно в него момент пикаеше, се развика нещо на цигански. Тонът му беше такъв, че Валентина се стресна.

Момичето се върна при другите двама и чу по-младият циганин да казва на по-агресивния:

- Видя ти голото дупе…какво толкова…Тя вече претръпнала.

Младият мъж, който до сега пикаеше, се върна и седна до самоубиеца. Валентина си каза, че няма какво да прави тук и побърза да премине релсите. Беше тръгнала към треволяците. Младият циганин я последва.

- Трябва да се самоубия – каза му тя и попита – Ще ми помогнеш ли?
- Спокойно. Ще ти помогна – отвърна ѝ той с тон, който не ѝ с стори сериозен – с него ли си? Ще го убия – и понечи да се върне назад

- Не…не…не ми е приятел. Излъгах – спря го Валентина.
- Щях да го убия – и сетне добави – ние с жената се разделихме.

Стигнаха до полянката и Валентина попита:

- Къде е сим картата? – попита момичето.
- Чакай, че изтървах флашката…

Младият мъж включи фенерчето на телефона си и започна да търси сим картата. Защо я беше нарекъл флашка?

- Ей, че там бяха снимките на жената и децата – затюхка се той – Отдръпни се малко…

Валентина също се заоглежда за сим картата…

- Ето я…. – и той се наведе да я вземе.

На Валентина малко по-малко започна да й се изпарява желанието за самоубийство. Всичко вече беше започнало да става забавно и отдава бе загубило трагичността си.

- На колко си? – попита циганинът.
- На двадесет и седем.
- Аз съм на двадесет и четири. Три години по-малък съм.

Циганинът я целуна по устата. Валентина избърса устните си и изписка:

- Глътнах отрова за мишки! Може да е заразно!

Младият мъж не се впечатли. Той седна на земята, а Валентина се настани до него.

- Ела с мен – каза й той – ще се оженим. Като принцеса ще те гледам. Няма да имаш нито един работен ден.

Валентина се усмихна:

- Няма как да се оженим.

Циганинът се изправи и каза:

- Знаеш ли, че мога да те изнасиля?
- Не, няма.

Валентина също се изправи. Младият мъж понечи да тръгне към Стара гара, но момичето се разплака. Цялата истерия около самоубиването бе приключила. Прегърнаха се.

- Приличаш ми на някого – каза Валентина.

Тогава циганинът я вдигна на ръце. Момичето се засмя весело. Остави я на земята.

- Ще се оженим – каза той и хвана Валентина за ръката.

Момичето не се отдръпна и така тръгнаха, хванати за ръце.

- Няма как да се оженим – усмихна се Валентина.
- Ти си с него – спря се за миг циганинът – Ще го убия.
- Не съм с него.

Валентина отдръпна ръката си и продължи напред. Младежът остана сред тревите и седна. Момичето усети, че циганинът стои там и се притесни, защото беше опасно:

- Ела – извика го.

Но той само се извърна към нея.

- Ела – повтори тя.

Той отново не се помръдна.

- Хайде, ела – потрети тя и тогава той стана.

Последва я и двамата, макар и на различно разстояние един от друг, стигнаха до Стара гара. Циганинът отново седна върху куфара. Приятелят му тихо разговаряше с нещастния самоубиец. На Валентина й се стори, че с тях двамата той е в безопасност и си каза, че няма отговорност към него.

Тръгна към дома…

Кремена Каменова

краят на септември 2022

Варна

Момичето с цвят на есен

1

Бе лято – от онези горещите, непосномите, както ги наричат – сезонът, в който годината след като свенливо се беше събуждала месеци наред, изведнъж кипваше и се отдаваше на страсти и пороци. Дните, толкова дълго желани, сега ми се струваха досадно дълги, а нощите – топли, обгърнати от почти прозрачен тъмновиолетов цвят, ми навяваха едновременно радост и тъга. Колко красиви ми се струваха тези безкрайно редуващи се дни и нощи, и какво чувство на самотност носеха на душата ми те. Хората, изливащи се насреща ми като горещи вълни, сякаш се сливаха със задуха, носещ се от асфалта, но и носеха някакъв човешки, свеж полъх. Минавайки покрай площада, незнайно защо се спрях край мрачната Църква и вперих очи в идващите като че насреща ми момичета. Едното бе дете, около десетгодишно, с къдреви и къси, вързани с панделки коси, облечено в розова рокличка – то лакомо ядеше ягодов сладолед и разказваше нещо весело на сестра си. Именно последната, от цялото това стълкновение от хора, грабна мигновенно вниманието ми.

Тя вероятно вече бе минала двадесетата си година, но бе запазила някакво твърде чисто и сякаш непокътнато още от детинството сияние на лицето. Самата форма на главата й представляваше нещо изключително и завършваше с леко изпъкнала, издаваща волевитост брадичка. Косите – гъсти, тежки и прави – в горната си част с цвят на лешник, се разпиляваха подобно на златисторус водопад, тъй като бяха високо вързани и откриваха челото. Веждите, с ясно изразена чупка, поради своята светлост подчертаваха още повече очите и когато от време на време се повдигаха с известна ироничност, придаваха зрялост на лицето. Но самите очи, които искряха подобно на опал и бяха именно цветносини, а не стъклени, ме поразиха, тъй като за първи път срещах цвят като техния – това бе синьо, което преплиташе в себе си всички други нюанси. Това бяха очи, които съчетаваха в погледа преди всичко женственост, но и известна доза мъжество, и които живо, интелигентно и дори леко хитро играеха с неподправена веселост, но издаваха проницателност, волевитост и същевременно някаква мека, тиха, кротка топлота и човечност. Най – забележителното в тях бе формата им – форма, каквато аз като портретист и наблюдател на човешките лица, не бях срещал до този момент. А

именно изразително очертание, неизискващо дори малка подправеност. В долната си част, към външния край, те се извиваха леко и придаваха тайнствена и привличаща източност, а в горната си част се спускаха нежно. Клепачите женствено играеха с миглите, и ту се притваряха сладострастно и бавно, ту се отваряха така, че самите очи, търсещи непременната съпричастност у другия по време на разговор, се стрелкваха с някаква неопределима сила. Ушите – малки, меки, красиво оформени, завършваха сякаш напълно естествено с перлени гирлянди, които в своя танц се докосваха ту до тънката шия, ту до заоблените рамена. Носът – прав и с лека чупка в горната си част, завършваше с нежни очератания в долната. Сетне погледът ми се спря върху устните – тънки, розови, с естествено очертание (особено на горната устна) и свиващи се доста често в очарователна, озаряваща цялото лице усмивка. В най - горната си част скулите й бяха леко изпъкнали и плавно продължаваха очертанията си в най-предната част на самото лице, докато леко впитите страни добиваха съвсем слаба пухкавост към крайчетата на устните. И цялата тази бледа мраморност, съчетана с детска мекота на кожата и изрисувана толкова плавно, се оживяваше от погледа, усмивката, движенията, изражението... от самата ***нейна*** същност. Но тялото, като изваяно от скулптор, притежаваше същата плавност. Издълженият гръб правеше рязка, изразителна чупка в най–долната си част, но краката като синхронно продължение, също се извиваха така, сякаш всеки момент леко щяха да се кръстосат в ритъма на въображаем танц.

Момичето, на пръв поглед, бе славянка (макар и нетипична) по външен вид, но същевременно с това представляваше и тип, който съчетаваше в синхрон толкова противоположни частици, че сякаш всеки момент щеше да експлоадира, въпреки привидната кроткост, която излъчваше. Можех да си я представя всякак – като партизанка, актриса, мислител, менада, като римска статуя, модел на италиански художник, героиня от руски роман... Нещо устремено, крайно, почти фанатично, но нежно, кокетно, перлено, но и леко боязливо се долавяше в нея. Щеше да бъде красива когато тъгува; прелестна – когато се смее. Кой знае защо свързвах непознатата именно с цветя... Може би заради тъмнорозовите цветчета, изрисувани върху късата й с цвят на шампанско пола? Не... едва ли. Вероятно тя самата носеше усещането за слънчоглед, кокиче, теменуга. Ухаеше на ванилия, карамел, на домашно приготвен сладкиш; на праскова и мимоза.

За миг ми се стори, че непознатата върви именно към мен, но сетне видях как зави към входа на храма, бързо извади бледорозовия шал от чантичката си, прекръсти се,

хвана отново сестра си за ръката и влезе в Църквата. Не посмях да последвам младата жена и затова реших да я изчакам – едва ли щеше да се забави много, тъй като не беше неделен ден и не отслужваха Света Литургия. Но сгреших в преценката си и докато чаках, си мислех, че трябва да се запозная именно с това момиче – да, външният й вид веднага ми бе направил впечатление, но нещо друго в нея ме грабна мигновенно. Струваше ми се, че бях успял да я преценя веднага. Нямах изградена представа за жена – можеше да ме привлече всеки тип - но вероятно именно за това така ясно, в трезвена трескавост, разбрах, че я желая, че нещо в мен ще се скъса, ако тя изчезне и повече никога не я видя. Трябваше да действам, но и в същото време не знаех ни най-малко какво точно трябва да сторя, тъй като до този момент не бях изпитвал подобно магнетично привличане, но само бях залагал на краткотрайните, изпълнени с живот връзки. Последното можеше да се обясни с факта, че имах странно виждане за жените, или поне за тези, с които спях. Независимо дали бяха красиви или по-малко хубави, аз ги възприемах като модели, чиито характери можех да изрисувам в буквален или преносен смисъл. Разбира се сега всичко беше съвсем различно. Струваше ми се глупаво да отида при нея и да я заговоря просто така, тъй като не знаех дали това няма да й се стори досадно.

За мое щастие, щом непознатата излезе от храма, в миг се втурна към някаква компания и започна да разговаря – впрочем доста бързо и весело, жестикулирайки и извирайки от енергия, с всеки изпречил се пред очите й познат. В това време къдрокосото дете се беше отдалечило на няколко метра от сестра си и се бе доближило до някаква чуждестранна група туристи. За части от секундата се слях сред последните и повиках тихо момиченцето. То се доближи до мен, и копирайки някакъв маниер, който погрешно смяташе характерен за възрастните, ми каза:

- Не разговарям с непознати!
- Чакай... чакай – започнах аз – но кажи ми... как се казваш?
- Защо питате?
- Мило дете... – подхванах аз, говорейки леко разочаровано, тъй като по принцип бях любимец на дребосъците в квартала.
- Но не съм дете! – троснато отвърна то.
- Виж... – продължих аз, почти отчайвайки се, но бързо, за да не ме прекъснат отново – предай това на сестра си.

Тогава подадох на момиченцето една картичка, но което беше записан адрса на ателието, в което работех заедно с един приятел – бивш състудент от Художествената Академия.

Детето грабна листчето и бързо изтича към една от сергиите и кой знае защо се престори, че разглежда наредените по нея стоки, и щом сестра й я повика по име, ме подмина, смеейки се весело.

2

В полумрака цигарите светеха ярко, подобно на светулки и цигараният дим сякаш се извличаше на нишки от тях. Подбно на воал, изтъкан от невидима вълшебница, тази мъгла се разтилаше в залата на заведението със своята сива прозрачност, а сетне се разпиляваше на многобройни мръснобели ленти, които се извиваха нагоре в застинал танц и придобивайки формата на волути, спирали и кълбета, се опитваха да достигнат слабата светлина на полилеите.

Разположил се на масата – онази по отдалечената – нито мислех, нито рисувах с въображението си. Чудех се какво да правя (впрочем както всеки път по това време) и вече бях преполовил чашата с алкохол, когато насреща ми изникна със своето типично закъснение и с леко глуповатата си, но все пак добродушна усмивка Трендафил.

- Добър вечер! – поздрави той някак пресилено официално, премигвайки уж плахо с очи.
- Здравей! – отвърнах аз, решил да пренебрегна подобен поздрав.
- Каква е тази унилост? – попита.
- Унилост? – искрено се учудих аз.

Нима изглеждах тъжен? Как, след като бях видял русокоската сутринта, как бих могъл да създам впечатлението, че съм изпаднал в унилие?

- Да, именно унилост! – отвърна разсеяно Трендафил и се разположи свободно до мен.

В типичната си трескавост повика сервитьорката, възмути се че се е забавила, направи поръчката и вече успокоен запали цигара.

- Невъзможно! – запротестирах аз.
- Защо да е невъзможно?

- Впрочем... не знам дали си чел последните новини, но... – опитах се да сменя темата, ала безполезно.
- Но кажи, де! Кажи ми какво толкова се е случило? – настояваше Трендафил.
- И според теб, непременно се е случило нещо? – развеселих се аз от прозорливостта на своя донякъде ироничен, любопитен, но най-вече наблюдателен приятел.
- Или може би питаш как съм разбрал, че е станало нещо. Че то при теб до толкова нищо не се случва, че и най-малката промяна е очевидна. Но, разкажи... Изгаряш от нетърпение да ми разкажеш!

Все още, макар и раздвоен между това да страдам мълчаливо (едно от любимите ми занимания) за дето още тогава не заговорих русокоската, и между това да споделя чувствата си, започнах да разказвам случката от сутринта.

Но когато най-сетне млъкнах Трендафил само ме погледна със съжаление и едва след няколко минути отвърна:

- Хората не правят така! Запознават се и това е! На нас с Теменуга ни бе необходим точно час, за да разберем, че сме един за друг, и от този час нататък не сме се разделяли. Как ще пращаш бележчици? Ами ако ти се присмее? Ако въобще не ти обърне внимание? Ти си непознат... от къде да знае дали не си някой психопат.. или по-лошо – крадец!

Тъкмо бях започнал да се отчайвам, когато престигна тя – моето спасение! Както обикновено, щом влезе в залата, всички погледи се приковаха в нея – не можеше и да бъде иначе! Признавам си, че когато Трендафил ми я представи, се бях влюбил в странностите й. Всеки път щом я зърнех, колкото и потиснато да беше настроението ми, се оправяше. Нейната компания винаги ми бе приятна и дори се бе превърнала в необходимост за мен.

Сега идваше към нашата маса (винаги знаеше кога и къде да ни намери). Типично мъжкото й тяло бе кльощаво, дори анорексично и не особено съразмерно. Кожата й бе суха и на петна, раменете й бяха остри и прегърбени, но развити гърди тя почти нямаше, поради което и не носеше сутиен, но деколтетата й бяха възможно най-открити. Краката й, твърде мускулести, се отличаваха с неженствените си очертания и завършваха със стъпала, по-големи и от моите. Лицето й, обаче, бе още по-интересно. То бе едро, грубовато, но прекалено изпито и сухо, открояващо се сред вечно клечестата и рядка, къса до раменете и рошава кестенява коса. Груби, винаги напукани и разкървавени

устни; прекалено дълъг и гърбав за жена нос, завършващ с големи и сплеснати ноздри; огромна бенка в левия ъгъл на устните; жълтеникави зъби (някои от които като че липсваха); жълтеникави сенки под живите, интелигентни, замечтани очи, в които играеше огнен, страстен поглед. Както обикновено, се беше облякла ексцентрично, но не и с естетика, макар че притежаваше изключителен вкус към съчетанието на дрехите. Тази вечер носеше раирано горнище и дълга стара пола с тъмни цветя, освен това, бе сложила, както обикновено, своите неизменни атрибути – черна капела и износени кубинки; грим тя не си слагаше... от време на време просто изсипваше огромно количество сенки върху долните си клепачи и това й изглеждаше напълно нормално. Често казваше, че са я наричали „Индианецът”. Казвам именно „наричали”, а не „наричат”, тъй като тя нямаше приятели и кой знае колко познати, понеже още преди няколко години с голяма радост реши да прекъсне отношения с почти всички живи същества и от тогава единствената й приятелка бе домашното й канарче. Наскоро бе навършила тридесет години, живееше сама в апартамента на вече починалите си родители и макар и да беше завършла право, по свое собствено желание работеше като талиманка на пристанището поради факта, че ненавиждаше всичко свързано със специалността си. Единственият спомен, който бе запазила от студентските си години, бе един скелет, който стоеше заключен в килера на медицинския факултет, и който кой знае как бе отмъкнала навремето от университета. Съседите на Теменуга, както и общите ни познати т.е. компании, с които се събирахме да пием, твърдяха че моят, именно моят Трендафил вече две години се „мъкнел” след нея, защото нямало къде да живее. Разбира се това бяха клевети, които не вълнуваха нито нея, нито него, още повече, че той живееше заедно с мен.

- Когато ни доближи, Теменуга каза от нищото, с тържествен тон:
- Написах я!
- А името? Измисли ли го най-накрая? – попита Трендафил, отдавна свикнал на леко егоцентричните й странности.
- Не... все още се колебая... имам няколко варнианта за заглавие, но по дяволите, не мога да избера...

Теменуга сякаш не умееше да поздравява, но направо започваше някакъв разговор и особено в периодите, в които пишеше, се нахвърляше срещу човека отсреща и му разказваше за творческите си проблеми, като разбира се това правеше не с цел да се хвали или да повдига самочувствието си, но защото собствената й идея я завладяваше до крайна степен, така че умът й не можеше да се отклони в друга посока.

Това, впрочем, бе третата поема на Теменуга, а освен това поетесата имаше две неиздадени стихосбирки, които изгаряше от нетърпение да напечатат. Но си оставаше само с мечтите, тъй като нямаше достатъчно пари, за да ги публикуват. За това, единственото което правеше, бе да публикува в местния литературен вестник, където за стихотворение плащаха едва по десет- петнадесет лева. Разбира се Теменуга даваше в подобна периодика творбите си по-навик. Отдавна се беше отказала да учавства в каквото й да е било – десетина години по-рано, обаче, се бе включвала в различни конкурси. Ненавиждаше конкурсите може би защото никога не печелеше първо място, въпреки че стихотворенията й винаги бяха сред най-добрите. Бе й хрумнало, преди известно време, да създаде блог, но скоро го заряза. Сега, минавайки тридесетте (бе по-голяма от мен и Трендафил с повече от пет години), пишеше единствено за удоволствие. Това може би изглеждаше странно, впредвид, че притежаваше наистина голям талант. Нямаше никаква цел в живота и никога не бе искала да има деца. Беше самотна алкохоличка, страстна макар и туберкулозна пушачка, чиито дни минаваха на работа в пристанището.

- Някой ден ще я издадеш... и тази поема, и всичко останало... – с най-сериозен тон каза Теменуга, усмихна се по своя обикновен, тоест ироничен начин и се изсмя.

Смехът на Теменуга винаги е бил ужасен, висок, но заразителен. Ала сега, в полумрака, оттекваше отчаяно, цинично, грозно и изведнъж ми стана мъчно за тази нещастна жена. Сетне кикотът й се превърна в силна, разтърсваща кашлица, която сякаш раздираше дробовете на Теменуга. Очите й блестяха леко налудничево, с трескавост и умора. Когато се успокои, младата жена запали цигара.

- Защо тъкмо аз? – загубил цялата си предишна веселост и като че обхванат от предчувствие отвърна Трендафил – защо не го направиш ти? Може да не е сега, а след десет... дори двадесет години. Да не бързаме! – допълни той, сякаш да се увери в нещо.
- А, да! Разбира се! Прав си! – весело каза Теменуга и обхваната от жизненост започна да ръкомаха към сервитьорката и да й подвиква, както впрочем винаги подвикваше на хората, все едно се намираше на пазара.
- Коктейлите са нещо вредно... – поверително обясни Теменуга, докато сервираха чашата й с ром.
- Погледнах я със съжаление, тъй като за нея вече нямаше значение какво ще пие, но сетне се засмяхме отново развеселени.

И двамата сякаш нямаха друга тема, освен тази да обсъждат бъдещето издаване на стихосбирките й – но нима това бе най-важното? Напоследък тя непрекъснато му посвещаваше стихове, а той беше обсипал ателието с нейни портрети. Дори понякога нощем Трендафил ставаше от леглото и с цели часове, обзет от натрапчива налудничевост, изобразяваше Теменуга върху платното, макар че неговата сила бяха пейзажите. Теменуга, настояща алкохоличка, и бивша, дългогодишна наркоманка, продължаваше да живее така, сякаш нищо не я тревожи. Впрочем тя от половин година се виждаше с Трендафил, като преди това, не бе имала кой знае колко връзки.

За да разсее, обхваналата ги меланхоличност, Трендафил заговори за нещо глупаво и накрая, между другото, й разказа за моя случай. Но чак после, когато вече бяхме излязли на улицата, Теменуга ми каза:

- Сигурна съм, че тя е твоето момиче!

3

Цяла нощ не бях мигнал, а когато настъпи деня, бях обхванат от силно вълнение и до толкова не можех да си намеря място, че постоянно преподреждах четките, моливите, боите, въобще принадлежностите си. В еуфорията си вече бях дотегнал на своя приятел, денят бе преполовил, аз не можех да се съсредоточа върху нищо, но тя все не идваше. И може би никога нямаше да дойде... Знаех, не можех да греша, тя едва ли щеше да иска дори да се срещне с някакъв художник. Но как, как би могло да ми хрумне предния ден, че тя ще прояви дори малко любопитство и вече съжалявах, че бях прибързал да си въобразявам, че това момиче е именно Тя. Пушех и се разхождах безцелно от единия край на стаята до другия, започвах да рисувам, но сетне захвърлях четката, излизах навън, сетне отново се връщах. Какво, за Бога, се случваше с мен?

- Успокой се, успокой се! – изнервено ми извика по-едно време Трендафил – знаеш ли колко хора страдат от несподелена любов, колко хора срещат някой, който дори не им обръща внимание?
- Трендафил! Трендафил! – раздразних се аз. Този човек имаше необикновен начин да успокоява. – Ти не ме разбираш!
- Напротив - отвърна ми той и се усмихна щастливо – Разбирам те! Че как иначе?! Само се успокой, не се дръж по този начин!

„Колко е глупав... Не, той не ме разбира, иначе нямаше да говори по този начин!“ – мислех в отчаянието си аз. Още повече, че не понасях, когато някой ми кажеше да се успокоя, сякаш бях нервно болен.

- Остави! Остави! – казах му тихо и отново седнах пред платното.

Тогава Трендафил разбра, че наистина съм се отчаял и реши, че трябва да влезе в положението ми, макар и в душата си да смяташе, че аз все пак се вълнувам за глупости. Но сетне се почувствах виновен... виновен за това, че аз го занимавах със себе си и че бях щастлив, докато той тайно, почти неосъзнато очакваше смъртта...

- Може пък и да дойде... – започна той плахо и сетне се въодушеви искрено – Чу ли? Няма начин да не дойде!
- Наистина ли го мислиш? – изведнъж в душата ми заблестя искрица надежда!
- Разбира се! – с леко театралничене започна Трендафил – ти само не се притеснявай, ами по-добре започвай да рисуваш. И без това нищо не си правил от вчера!
- Но как, като нямам желание – започнах да се оправдавам аз.

Ала сетне захвърлих настрана започнатата картина, тъй като пред очите ми изникна образа на непознатата – първо съвсем смътно и неясно, но сетне в съзнанието ми изникнаха всички подробности на лицето и тялото й. Мислено я облякох в бяла старовремска рокля и сложих червени цветчета във вързаните й в сложна прическа коси. В същия този миг, в който в главата ми се родиха хиляди представи, свързани именно с непознатата, почувствах как сърцето ми се отваря, но усетих и как изведнъж мислите ми потекоха към една нова, съвършенно чиста и отличаващата се с широта идея, в която обаче все още се преплитаха недотам избистрени нишки. Вълнението ме бе обхванало толкова силно, че не можех повече да мисля трезво. Обхванат от творческо вдъхновение – вдъхновение, едновременно освобождаващо съзнанието ми, но и завладяващото до такава степен, че караше главата ми да пулсира. Сякаш в него момент свобода, въздух, творение, страст, мъчение, неясно и смътно очакване, предчувствие и дори видение, се сливаха в едно до толкова, че не бе възможно да различа никое от тези състояния. Моливът танцуваше по белия гладък лист, изпълнявайки различни сложни стъпки, като по този начин оставяше меки сиви следи. Нежният досег на оловото предизвикваше, обаче, огнени, обагрени в жълто,червено и оранжево искри по самата хартия. Очевидно не бях осъзнал колко време бе минало и дори не бях усетил, че Трендафил бе излязъл, когато вдигнах глава към вратата и след миг видях как русокоската, едва докосвайки

пода с крака, бе влязла в ателието. Но какво бе учудването ми, когато видях, че тя бе облечена именно по начина, по който бях решил да я нарисувам.

Не се помръднах от мястото си, но като зашеметен й изрицитирах нещо поетично – нещо, за което и до този момент не мога да си спомня. А тя... тя, с цялата своя ангелска чистота се засмя сякаш леко подигравателно, или поне така ми се стори. Смехът й прокънтя почти по детски, но с някаква агресивна нотка, което ми прозвуча оскърбително. Като че цялото мое положение, а именно състоянието, в което се намирах в него момент, й изглеждаше единствено смешно и забавно. Реших да оставя непознатата да подхване разговора, отчасти защото не знаех каква ще бъде следващата й реакция, но и защото ми бе любопитно да разбера (до колкото бе възможно), коя в действителност е тя.

- Рецитирате красиво – усмихна се тя, а думите й ми се сториха в противовес с постъпката й.
- Не зная – отвърнах аз леко смутено и сетне добавих – но мисля, че строфата е подходяща за ... за цялата Вас!

До него момент русокоската, която не снемаше поглед от мен и ме разглеждаше съвсем спокойно и открито, леко се изчерви и извърна глава на страна, като заразглежда ателието или по- скоро изложените в него картини.

- С какво точно се занимавате? – попита непознатата направо.
- Рисувам портрети – отвърнах аз, сведох очи, оставих молива и станах. Чак сетне си спомних, че някой ми беше казал, че смущението при разговор за дадена професия, било признак на самовлюбеност.
- А тогава, тези морски пейзажи? – попита отново тя – те не са ли Ваши?
- Само някои от тях – уточних аз.

Непознатата се приближаваше все повече към мен – вървеше самоуверено, целеустремено, със свободна походка; с отработени жестове, които се отличаваха с особена топла острота. Погледът й се спря върху картината, която изобразяваше един стар просяк с цигулка, който просяк свиреше в централния подлез; но сетне вниманието й бе грабнато от клошарката, която бях изобразил. Русокоската огледа внимателно и другите ми изложени произведения – гадателка на карти, танцуващото момиче, цирковият артист, детето с куче, огледалната картина. В последната картина бях изобразил както девойка, оглеждаща се в елипсовидно и голямо, с богато украсен кант огледало, така и отразеният образ, а именно – на нейния любим.

Но Вие... – приглушено и стори ми се, с леко неприятен тон, ала все пак твърде развълнувано започна да говори тя – Вие просто описвате душата – сетне, след като помисли напълно сериозно, добави – Вие... дори не сте портретист, за Бога! Вие изваждате на показ, всичко онова, което човекът скрива зад лицето си! И никакви снимки не биха могли да представят това, което Вие сте показали!

За първи път чувах подобен коментар за собствените си картини и трябва да призная, се почувствах доста поласкан. Очаквах, очевидно неоправдано, тя да каже нещо изтъркано от типа на: „Те са прекрасни”, но не и това, което русокоската изля като неспирен, дори труднодоловим поток от думи. Първоначално ми се стори, естествено поради вродената ми непрязън към всякакви критики към моите творби, че тя всъщност се опитва да ме обиди. Но миг по-късно се почувствах така, сякаш ми се бе обяснила в любов.

- Мисля, че преувеличавате! – отвърнах аз, стараейки се да отдам вълнението й на факта, че бе с няколко години по-малка от мен.
- Не! – разочаровано и засегнето, че проявявам съмнение в думите й, отвърна тя и сетне с леко строг глас добави: - Аз Ви разбирам по-добре от всеки друг!

Тази неина увереност ме смая

- Аз също се занимавам с душевните състояния – каза тихо – поет съм!

Поетеса? Но как това толкова младо момиче се обявяваше така смело за поет. Нима бе възможно сладникавите четиристишия и стихотворения, плод на младежкото въображение и бленуване да се нарекат поезия? – помислих си аз – тъй като нямаше съмнение, че творбите на русокоската красавица представляват именно част от блудникавите женски творения, написани с много труд. Но едва оформил подобна глупава и прибързана мисъл в съзнанието си, вече съжалявах, тъй като новата ми позната, сякаш нарочно за да опровергае неизказаните ми мисли, измъкна ловко от чантичката си дебела тетрадка и ми я подаде.

- Не си правя реклама. Нито искам да Ви се натрапвам – каза бързо тя – не си въобразявайте, че давам непубликуваната си стихосбирка на всекиго. Вие ще бъдете едва третият ми читател.
- И на какво дължа това внимание? – без капка ирония попитах аз, вземайки подадените ми стихове.

- Не обичам да ме третират като дете – поясни новата ми позната цупейки се, и сетне взе тетрадката от ръцете ми, прелистия и отвори една определена страница – четете, но само това – каза ми тя с леко смешен заповеднически тон.
- Състезаваше ли се с мен? Вероятно искаше да покаже, че и тя е творец? Или пък просто флиртуваше? И въпреки странно разигралата се ситуация, нямах намерението да тълкувам постъпката й, но просто се залових да чета. Стихотворението, което бе написала, не подхождаше нито на външния вид, нито пък на възрастта й, и веднага се укорих, че предварително бях поставил погрешна преценка. От стиха лъхаше зряло мислене; той бе целият пропит и подчинен на идеята, която бе вложена; римите се редуваха с голяма лекота; а богатството от преплетени подобно на златисти нишки думи придаваше разкош на творбата.

Едва бях прочел стихотворението, когато новата ми позната грабна тетрадката отново, затвори я бързо и грубо и сетне, сякаш някой я препира, я пусна припряно в чантата си.

- Не искам да слушам мнението Ви, за това нека поговорим по главния въпрос.
- Но защо не искате да чуете мнението ми? – заинтригувах се аз – не ми изглеждате от срамежливите. Никак даже.
- Просто така – отвърна тя, а лицето й леко порозовя, но сетне поуспокоена продължи – а сега към главния въпрос: Защо ме повикахте тук? – и сетне започна много бавно да се разхожда, уж да разглежда изложените картини.

Признавам, че не бях подготвен за подобен искрен и твърде директен въпрос, за това не знаех какво да отговоря. Защо всъщност исках да я видя? И аз самият не можех да отговоря на този въпрос. Но изведнъж на преден план изникна чувството, което изпитах в мига, в който я бях зърнал за първи път и й казах:

- За да те нарисувам.

Тя просто леко се усмихна и ми каза:

- Елисавета, приятно ми е .

4

Веещите се от морския въздух коси, пясъкът по телата, милувката на морето; ухаещите на жасмин чаршафи и сутрешното кафе със споделена цигара; огнеочервеният, оставящ носталгия и пробуждащ копнеж у човека залез; плажната алея,

светлините на заведенията, италианският сладолед, четенето на романи късно вечерта; правенето на сладкиши. По този начин преминаха следващите две, прекарани с Лиза, седмици. Въпреки това за мен най-приятни бяха часовете, в които я рисувах. Тя вече бе позирала два пъти, но това не бе достатъчно за такъв страстен художник като мен. При рисуването на нейните портрети исках да използвам различни начини – рисувах я с молив, с бои. Рисувах я ту облечена в нейни дрехи и в позата, в която бе застанала, ту както си я представях във въображението. Но и това ми се струваше малко, защото нямаше да ми стигне целия живот, за да я нарисувам по всички възможни начини, които й подхождаха.

Един ден, на свечеряване, докато работех върху картина посветена на Лиза и пушех, се прибра Трендафил и най-изненадващо ни покани у Теменуга. Първоначално Елисавета отказа да дойде с нас – беше й неудобно, тъй като не познаваше поетесата лично, ала след дълги увещания от моя страна, се съгласи да сподели вечерта с нас. Запътихме се към периферен център, където и живееше Трендафиловата приятелка. И след около двадесетина минути вече стояхме пред стария малоетажен, построен през социализма бетонен сив блок на Теменуга. Звъннахме на звънеца, влязохме и тъй като асансьорът на работеше изкачихме стълбите до петия, последен етаж. Спряхме се пред една стара врата и след миг на прага се показа самата Теменуга в целия си блясък – с рошави коси, по домашни пантофи, бял потник и шарен клин, загърната със светлорозов сатенен халат, контрастиращ с мекотата си на едрата й кокалеста и мършава фигура. В едната си ръка държеше цигара, а от джоба й стърчеше патронче водка.

- Ти навярно си Елисавета? – започна без поздрав и предисловия Теменуга. Тази й прибързаност в разговора, която можеше да мине за невъзпитание, отдавна не ми правеше впечатление.
- Да – отвърна тихо Елисавета, останала силно впечатлена от образа на поетесата – приятно ми е да се запознаем.
- Честта е изцяло моя – отвърна Теменуга, оглеждайки с неприкрито любопитство и сякаш похотливо, момичето. – Наистина си голяма красавица.

Елисавета само измънка нещо смутено и се усмихна свенливо.

- Но влизайте де. – Теменуга изрече това с такъв тон, сякаш те трябваше да влязат без покана веднага – ама и аз каква съм, държа ви на вратата.

Не само поетесата, но и апартаментът й пробуди интереса на момичето. Коридорът бе тесен, продълговат и издължен. Стените му бяха облепени с бели, изрисувани с розови

цветчета тапети, които контрастираха на мръсните, нечистени от отдавна бели плочки. В ляво се намираха банята и кухнята, а в дясно – закачалките за дрехи, гостната и след нея спалнята. След като домакинката обясни на гостите че няма защо да се събуват, ги въведе в хола. Тази стая, личеше си, не бе добре почистена. Срещу вратата се намираше прозорецът, който бе скрит от бели ленени завеси. А под него, в дълга редица бяха наредени оцветени с пастели саксии със зелени растения. На стената до самата врата бе окачена библиотека от черни ламаринени рафтове, по които лежажа книги и едно стъклено синьо-жълто проспапие. Част от мебелировката на апартамента бяха бежавия диван, правоъгълната кремава маса, два светлокафеви фотьойла и етажерка за сувенири. Стените тук бяха облепени с бледорозови, излъчващи едновременно топлота и хлад тапети, а плочките бяха покрити в централната си част с елипсовиден килим в бели, бежави и кафеви цветове. Подът тук бе чист, но за това пък по масата бяха разхвърляни мръсен пепелник ,запалка, кутия с цигари, неизмити чаши, пепел по самия плот и швантук. Очевидно гостите бяха прекъснали почистването на масата, или по – скоро забърсването й от пепелта, полепнала по цялата й повърхност. След като почисти масата набързо, Теменуга постави върху й донесените от двамата гости безалкохолни и алкохолни напитки и се отправи към кухнята, за да донесе част от приготвената собственоръчно храна. Елисавета предложи да помогне със сервирането и Теменуга веднага се съгласи .

През цалата вечер Теменуга, въпреки душащата я кашлица, не спираше да пуши. Не извади цигарата от устата си, дори когато взимаше от някое от ястията, а водката бе неиният стимул да дими още повече. Очевидно по-голямата част от ниската й заплата отиваше за тютюн и филтри или пък направо за кутии с купени цигари. В това нямаше никакво съмнение, тъй като тя нито харчеше за дрехи, заведения и т. н., нито кой знае колко за храна, тъй като и почти не се хранеше. Дните й минаваха съвсем обикновено... даже не обикновено, а затворено. Сутрин ставаше, отиваше на работа, връщаше се, пускаше си телевизора или пък Трендафил и идваше на гости. През почивните дни и празниците почти не излизаше от апартамента си, а четеше страстно, в компанията на пухкавато си сиво-бяло куче. Тогава ставаше рано по навик, правеше кафе и го изпиваше с цигара на терасата, сетне си приготвяше обяд и останалата част от деня прекарваше четейки или нещо от своята собствена библиотека, или някоя книга, заета от градската такава. Често си купуваше и вестници, тъй като не притежаваше нито компютър..

И сега, и тази вечер, Теменуга се държеше по своя типичен и странен начин, но освободено – впрочем тя винаги се държеше именно по такъв начин. Говореше много, смееше се гръмогласно, ръкомахаше и се самоиронизираше:

- Чрез писането оправдавам безделните часове и ленността, и може би това, че не ставам за много неща. Ленността е единственият мой подтик да творя – отвърна Теменуга.

Не съм съгласна – репликира я бързо, със своята типична нетърпеливост Елисавета – литературата се отличава от всички останали изкуства. Танци, музика, скулптура и картини е имало много преди да възникнат писмеността, и особено първите литуратурни произведения.

- Именно! Напълно съм съгласна – извика в еуфория Теменуга, противоречейки сама на себе си – да подредиш мислите така, че не само да предадеш идея, но и да облечеш в синхрон думите, да разкриеш дадено състояние, да опишеш дадена картина и дадено действие. Това е една истинска литературна творба.
- Знаете ли – и изведнъж миловидното лице на моята любима засия – възхищавам се на твоята ексцентричност.
- Ексцентричност? Наричай го както искаш – изсмя се високо и с кикот Теменуга – просто съм леко чалната.

Но това че бе такава, го доказваше през цялата вечер – смеси алкохолите, пуши две цигари едновременно (поне не посмя да запали трева пред Елисавета, и това предполагам бе направила с цел да не я опорочава), танцува с чаша на главата, метна няколко боклука през терасата (и то с вече отработени движения), разказа куп небивали и смешни случки от живота си и накрая помилва любовно Елисавета. Последното можеше да се обясни с факта, че през последните няколко дена Теменуга бе общувала единствено с кучето си. Дори когато някъде към полунощ с Лиза решихме да си ходим, любезната домакиня заяви, че ще се разсърди много и на двама ни, ако не останем да пренощуваме у тях и въобще през цялото време ни забавляваше, глезеше и все се суетеше около нас. Човек от далече можеше да забележи колко е щастлива от факта, че има гости. И именно поради това цялото нейно щастие, се наложи аз и Лиза да прекараме до сутринта на разгъваемия диван в хола.

По едно време, през нощта, усетих как Елисавета, която също като мен не спеше, се измъкна на терасата, за да пуши. Очевидно на съседната тераса – балконът на спалнята

– бе излязла да пуши и Теменуга, така че бях принуден да слушам среднощния разговор, който двете проведоха:

- И ти ли не можеш да заспиш? – попита Теменуга и добави – в такава топла нощ трудно се спи. Особено пък аз едва ли бих могла и да подремна.
- Защо не можеш да спиш? – попита Лиза.
- Човек съм на нощта. Моето време е след стъмване. Какво очарование има в една тъмна нощ: луната, мракът... и ти самият.
- Предпочитам топлите и слънчеви дни.
- Ти си млада... предпочиташ меките тонове, топлите цветове, светлината, златистите сенки. И така трябва да бъде. Целият живот е пред теб.
- Защо го каза така? Сякаш животът не е пред теб!
- Грешиш. Моят отдавна е отминал. Красивите мигове отлетяха бързо. Сега аз просто същестувам. И мисля. А щом мисля, следователно съществувам. Нали така бяха казали френските рационалисти.
- Не, не е така. Тази вечер ти бе толкова жизнена. – Лиза не се отказваше. – а впрочем ти... ти можеш да промениш всичко онова, което не ти харесва. Можеш! Трябва. Животът е в розово, животът е в златисто, животът е цветен.
- За мен времето на промените отдавна е отминало – чу се прищракването на запалка (очевидно Теменуга бе изпушила първата си цигара и палеше втора).
- Но защо говориш така – Елисавета бе настоятелна: тя не обичаше хората да страдат и искаше да са щастливи. Тя бе едно малко, изключително грижовно и мило същество – на мен днес ти ми се стори като една изключително енергична и жизнерадостна жена.
- Не съм щастлива, а ленива, но за това пък доста весела по природа – каза през задавящ се в кашлица смях Теменуга – иначе, благодаря за сравнението. Поласкана съм, че ставам обект на твоето възхищение. Но ще го отдам на наивността ти.
- Но аз не съм наивна – запротестира срещу тази поставена рамка Лиза, а в гласът ѝ си личаха нотки от раздразнение и обида.
- Не се обиждай моя малка поетесо – гальовно отвърна Теменуга – аз пък се възхищавам на невинните, чисти сърца. Може би защото моето никога не е било такова. Дори сънищата не ми дават покой.
- Тоест заспиваш трудно заради сънищата?

- Не. Мислите не ми дават покой. Мисля ли, мисля. Но на сутринта не съм изтощена. Рядко се случва да нямам сили в края на смяната.
- Харесваш ли работата си? Струва ми се необичайна за една чувствителна като теб душа – каза Елисавета.
- Харесва ми. Имах възможности да я сменя. Но да съм талиманка ми допада. Странно, нали? До сега не ми се е случвало да се оплача от работата си. С нея запълвам пустотата в живата си. Но, по дяволите, да не говорим за мен. Толкова отдавна не съм била в хубава компания като твоята, че се отплеснах. А ти защо не можеш да заспиш. Не ти е удобно отатък ли ?
- О, не, не ! – почти извика Лиза – нищо подобно. И аз си мисля за някои неща.
- И какво се върти в русокосата ти глава: изпити, любов, някое ново стихотворение. Впрочем бих искала да се запозная с творчеството ти. Не ми отказвай. Аз как ти натрапих стихосбирката си.
- Нищо подобно – побърза да я увери Лиза – твоята книга е скъп подарък за мен. – и сетне добави – колкото до моите стихове...аз съм ги показвала на много малко хора...
- Защо? – със сериозен глас попита Теменуга.
- Просто е: притеснявам се.
- Но няма от какво. От критика ли?
- Не знам – замисли се Елисавета – това може би е една от причините. Чувствам се несигурна.
- Никой не може да те направи сигурна в това, което вършиш. Единствено самата ти можеш да го направиш. Но не е лошо да започнеш като за начало с някой конкурс, после състезание, сетне да пробваш с някой литературен вестник, да станеш член в някое клубче. - въодушеви се Теменуга.
- Не зная – предполагам Лиза вече се бе смутила. – нека не говорим за стиховете ми.
- Добре, нека тогава се полюбуваме на тъмното копринено небе и направим малко състезание с рими. Само не ми отказвай – с бодър глас и живост изрече Теменуга.
- Добре... започва едната, довършва другата. – с несигурен глас се съгласи Елисавета, а аз се поизправих в леглото, за да чувам по-добре развихрящата се буря на борбата с рими.

5

Бяха изминали вече три дена откакто Теменуга нито се бе прибирала у дома, нито се бе срещала с Трендафил и кой знае къде се беше запиляла, припомняйки си отминалите години – години на случайната любов, тревата, цигарите и алкохола, споделени в приятелска или в чисто мъжка компания. Трендафил бе свикнал с тези временни изчезвания, но вече минаваше трети ден и от приятелката му нямаше и следа, още повече, че старата й моторола очевидно бе изключена.

Младият художник никак не знаеше как да постъпи – търсеше я на работното й място, по запустелите градинки, в които навремето се бе подвизавала, както и по местата, където отиваха да са самоубиват отчаяните от живота, а именно – вълнолома, стара гара, моста. Къде се бе запиляла Теменуга – никой не бе я виждал и в клубчетата. Отчаян, Трендафил мобилизира няколко души, които да потърсят изчезналата поетеса и които веднага откликнаха на своя другар по чашка. В издирването, веднага, се включих и аз. Разбира се, ми се струваше, че Теменуга не би могла, на тази възраст, нито да направи нещо изключително сериозно в лошия смисъл на думата, нито да тръгне да се самоубива. Но все пак бе безследно изчезнала. Но, в търсене, докато обикалях релсите около стара гара, по телефона ме потърси Елисавета. И когато й обясних какво се е случило, и какво собствено правя аз, прие проблема присърце, разтревожи се и тя самата поиска да се включи в издирването. И тъй като й обясних, че е по-добре да не идва с нас, търсещите Теменуга, Лиза се разстрои и ядосана, затвори телефона. Обезпокоен, че Елисавета се бе ядосала, аз се опитах да се свържа с нея, но безуспешно. Можех да мина да я взема от тях, но не знаех къде точно живее, но поне знаех кой е нейния квартал и след петнадесет минути бях там. За мой късмет я зърнах да върви в далечината. Къде ли отиваше? Позвъних й отново, но тя изкара телефона от чантата си и го изключи. Защо ми затваряше и къде, наистина, отиваше привечер сама? Да издирва Теменуга? С приятели? На любовна среща? Тези въпроси не ми даваха покой и аз реших да проследя, колкото и детинско да ми се струваше подобно действие. Докато вървях, я наблюдавах внимателно – изправения и издължен гръб, заоблените рамена, изваяните задни части, бедрата, които се очертаваха от късата, до малко над коленете и прилепнала бежава рокля, веещите се от вятъра коси.

Елисавета мина през центъра на града и не се запъти към Морската градина, както очаквах, а сви по тесните улички, които щяха да я отведат към зоната на Южния плаж. И наистина тя вървеше към последния – може би имаше среща в някое от разположените

до морето заведения или просто възнамеряваше да се разходи сама по плажа. Но и тук се оказа, че греша, тъй като след като пресече голямата улица, не сви наляво, към плажната алея, но надясно – към вълнолома. Качи се върху бетонните тераси, които отвеждаха към фара. От дясно, около залива, в който се разполагаха акустиралите кораби, се намираше пристанището. А от ляво – тетраподите, които укрепяваха буната на вълнолома и разделяха самия вълнолом от Южния плаж.

Цялото това пространство, на фона на залязващото слънце, носеше някаква тайнствена носталгия. Слънцето, след като цял ден кокетно се бе оглеждало във водата, постепенно се разтапяше в морето и сякаш нежно се вливаше в него, за да остави сребристо-латиста нишка след себе си. Небето, подобно на копринен разноцветен шал, изгаряше огненочервено, което преливаше импресионистично в розово, в жълто и сетне в синьо и виолетово. Това бе някаква жива, бурна, пулсираща страст, която се разгаряше някъде там, отвъд морето, на юг и някъде там, над него – в пространството на свободата.

Елисавета вървеше по самия вълнолом, а косите й се вееха руси, дълги и прави и се разпиляваха нежно около лицето, обгърнати от прегръдката на топлия вятър, който се сливаше с изсвирената от разбиващите се в самия вълнолом вълни песен и с песента на гларусите. Лиза минаваше покрай бункера, покрай рибарите разположени пред терасите, покрай разположените по самите тераси компании; разминаваше се с разхождащите се наоколо влюбени двойки – докато не стигна до тази част от вълнолома, която бе лишена от тераси и представляваше просто една бетонна пътека, вдадена в морето. В самия край на тази пътека се намираше фара. Елисавета, все така оглеждайки го, го заобиколи и се спря срещу тетраподите от ляво. Аз изтичах напред и се скрих между стълбите на самия фар. Така Лиза нямаше как да ме види така, докато всъщност стоях много близо до нея и дори можех да наблюдавам какво се случва. Погледът ми се спря върху една доста позната фигура, стояща на най-крайния тетрапод.

„Но това не е ли Теменуга?“ – помислих си аз изненадано и едва се спрях да не изкоча от скривалището си и да ида при нея – „ За какъв дявол е качена там? Дали не е прекалила с алкохола? Или с тревата? Или и с двете?”

Беше облечена в стари, избелели дънки, скъсани на колената нарочно и в обикновена, но твърде широка блуза. Едрото й тяло едва се задържаше върху последните бетонни блокове. Да не би... да не би да правеше опит за самоубийство – мисълта, че тя просто иска да поплува изобщо не премина през главата ми, поради простата причина,

че Теменуга не умееше да плува. Стоях все така при входа на стълбището, когато за мое облекчение Елисавета най-сетне забеляза Теменуга и се завтече към нея. Последната, чула стъпки, отвърна поглед към морето и се извърна към подскачащата около тетраподите Елисавета.

- Човек не може да се оттърве от никого – мрачно заяви Теменуга.

Но Лиза сякаш не я бе чула, извика:

- Теменуга! Теменуга! Слизай от там! Какво правиш! Можеш да паднеш в морето!
- И какво от това! Аз не мога да плувам!
- Не можеш! – извика развълнувано русокоската – Веднага ела!
- Че защо? – с искрена почуда отвърна поетесата – Любувам се на залеза! Я, тук плава някаква медуза!
- Каква медуза, за Бога!
- Ами една медуза. Нещо се мота тук – поясни бързо Теменуга – мокра е!
- Но какво става с теб! Защо стоиш там, накрая... – провикна се към нея Елисавета.
- Размишлявам върху смисъла на живота. Спомням си за миналото и си давам равносметка за някои неща.
- И каква равносметка си даваш?
- Че нищо в мен не струва, освен таланта ми. Но и той е достатъчна причина, за да живея, нали?
- Но какво говориш! Виж... – невротично подде Лиза – по-добре ела...Слез при мен и да поговорим, Теменужка. Като човек те моля...
- Но аз съм медуза! Искам да съм медуза! Да се разтварям във водата...
- Ти да не си пила?
- Не! С едно гадже се почерпихме малко, потанцувахме, позабавлявахме се, любихме се. С една дума: поживяхме.
- Теменуга, можеш да паднеш от там!
- Няма – оплези се другата на шега – снимай ме, после ми покажи снимката. Нека видя как изглежда Теменуга Цветанова, варненски поет и мислител, в смъртта си.
- Но как ти...ти... – очевидно Лиза бе поразена от чутото и видяното – как ти ще искаш да се самоубиваш!
- А, така ли му викате... самоубиване. Аз му казвам доброволно оттърване от света и пътуване в неизвестността.
- И се шегуваш! – притеснено възкликна Елисавета.

- Момиче, имаш един единствен недостатък: сериозността. Защото нищо в този живот не бива да се приема на сериозно. Иначе ще се докараш до отчаяние.
- А ти нищо не приемаш на сериозно, нали? – подде хитро Лиза.
- Нищо.
- Но си стигнала до отчаяние, за да тръгваш да се самоубиваш, нали?
- Аз и отчаяние – изсумтя Теменуга – никога! Не съм от хората, които са податливи на отчаянието, или както там му викат... депресия.
- Тогава защо висиш там?! Хайде, слизай вече! – настояваше Елисавета.
- Няма. Казах ти вече... защото само поезията ми струва.
- Но това не е така. Ти си млада, чаровна, жизнена, обичаш живота. Пишеш страхотни стихове и готвиш толкова вкусно! Ти си интелигентна, жива...
- Зная, зная, че ми се възхищаваш. Но не знам дали може да ме разубедиш...Аз съм нощна пеперуда. Може да искам пък да посрещна зората тук!

Лиза хукна напред. Искаше да отиде при Теменуга, но чехлите й се подхлъзнаха на някакво водорасло. В същия миг изкочих от скривалището си и се втурнах към Елисавета. В това време Теменуга също тръгна към Лиза и...падна някъде между тетраподите.

- Боже Господи! – изкрещя Елисавета.

Аз веднага я избутах навътре и се втурнах към мястото, където бе пропаднала поетесата.

- Но ... мили...какво правиш тук – продължаваше да вика с пискливи нотки Елисавета.

Аз не й отговорих, но хванах Теменуга, която за щастие само се бе заклещила долу, за ръцете. Тя скочи живо, запъти се към буната на вълнолома, така сякаш нищо не е станало, и сетне, разранена и мокра, хукна напред.

- Не ме следвайте – каза тя.

Обаче аз, твърдо решил да я заведа на лекар, не я послушах и тръгнах след нея. Елисавета ме настигна и застана пред мен, но очите й издаваха възхищение. Аз само се усмихнах скромно, а тя се засмя.

Здрачаваше се. Някаква тъмно-прозрачна завеса сякаш се бе спуснала над нас и ни обвиваше, за да се слеем с нея в един приказен и вълшебен свят на красота.

Януари 2016 г. Кремена Каменова, Варна

Съквартирантите

1

Вечерта бе топла, спокойна и кадифена. Някаква прозрачна мекота се усещаше във въздуха и го караше леко да трепти в тон с шумолящите листа на дърветата. Спусналата се тъмнина обвиваше всичко наоколо в тайнствен воал, който сякаш се разстилаше, за да покрие оголилата се октомврийска природа и нейните топли цветове. Малката стара гара, разположена между виещите се възвишения, допълваше със своята романтичност цялата обстановка. От току що пристигналия влак слязоха едва няколко души, които изчезнаха сетне в мрака. А старите, червени и очупени вагони, придружени от мелодията на изсвирването, продължиха своя ход по релсите.

Нагърбил чантата си, един студент сякаш плахо прекоси пероните и се озова пред жълтеникавата, пуста и старовремска сграда на самата гара. Той слезе последен от влака, за да не се срещне случайно с някой познат и дори изчака наоколо да утихне. Винаги, когато пътуваше, гледаше да избягва стълкновенията от хора, тъй като именно тези стълкновения го объркваха. Беше зле облечен, но не поради липса на средства, но просто защото не виждаше причина, поради която да се облича прилично. Лазар бе по скоро нисък, но с добре сложено тяло. Лицето му излъчваше доброта и някаква детска наивност. То бе сякаш леко издължено, а носът бе прав, устните – плътни. Но очите – кафеви и чисти – бяха очи на светец, изрисуван върху икона. В тях нямаше капка злоба, а само топлота и човечност. Младежът измъкна от джоба си кутия „Marlboro" и сетне запали цигара. Спокоен, както винаги, пое пеша в посока към квартирата си. Той бе посетил за няколко дни семейството си и сега се връщаше тук, където следваше вече четвърта година.

След няколкото часа, прекарани във влака, имаше нужда да се поразходи. В купето, все пак, не се бе оказало скучно. Лазар бе пътувал с едно момиче (студентка), учителка от северозападните краища и двама мъже, работещи в железницата. По-възрастният от последните имаше четири пръста на лявата си ръка – по рождение кутрето му бе недоразвито и без нокът. По-младият, обаче, някакъв случайно попаднал в съвременността четиридесет годишен неандерталец, се опитваше да мине за много интересен и забавен през цялото време. Неговият външен вид бе отвратителен, чак

плашещ, но поведението му още повече говореше за простовата му, груба и примитивна натура. Оплакваше се, че още не се е оженил, тъй като „всички жени”, както се беше изразил, търсели „само мъже с пари”, а неговата заплата била малка. Заля с бира пода на купето и панталоните на възрастния господин и сетне изхвърли вече празната бутилка през прозореца. Купето, както всички купета, и без това бе мръсно, с развалени врати и прозорец, но сега вонята от евтиния алкохол умириса целия въздух. По едно време възрастният железничар, очевидно страстен пушач, отиде в тоалетната – също мръсна и непочистена – за да попуши тайно. След като се вмъкна отново в купето, при нашите пътници, се появи кондукторът. Последният поиска да глоби провинилия се с двадесет лева – иначе трябвало да го свали на следващата спирка. По- младият спътник, обаче, реши страстно да защити колегата си и започна да бута в ръцете му свои пари. Сетне, този беден и нещастен човек, излезе в коридора, обяснявайки за големите си връзки в БДЖ-то. Поговори с кондуктора уж „насаме”, но така че да се чуе в купето, и униформения си замина, без да настоява да се плати глобата. Сетне, по-младият от железничарите продължи да се прави на шут. По едно време, съзрял някаква възрастна жена в коридора, изкочи срещу нея и театралнически започна да я кани в купето: „Заповядайте, влезте при нас. Има места.”. Жената се бе опитала да го прекъсне: „Чакайте...”. Но мъжът настояваше: „Има места! Има места!”. Тогава пътничката едва успя да каже през смях: „Но аз просто искам да сляза на гарата! Не търся свободно купе!”. Всички се забавляваха много със странния типаж, а най- вече се забавляваше момичето, което стоеше срещу Лазар. После изведнъж на последния му стана жал за този нещастен човек.

Така, размишлявайки върху изминалите часове, Лазар вървеше по тихата и пуста улица, когато на среща си съзря някакъв силует. Първоначално не можеше да оприличи дали бе на мъж, или пък на жена. Силуетът застана точно пред Лазар и тогава той установи, че това бе някаква жена, която, очевидно, се бе развълнувала от нещо. Младежът, въпреки слабата светлина, долитаща от уличните лампи, не можеше да не забележи полуотворените й устни и очите й, които сякаш търсеха нещо от него. Поразена от човешкото лице насреща, непознатата не можеше просто така да продължи пътя си. За един единствен миг тя бе осъзнала, че този човек съчетава всичко онова, което щеше да даде мир и спокойствие на покварената й душа. Чувствата, които изведнъж се породиха у жената не бяха любовни, нито пък страстни. Тя имаше неосъзнатото усещане, че именно Лазар е нейното спасение; че той е причината, поради която животът й щеше

да се промени към по-добро. Бе смутена – нещо нетипично за нея – и подобно на престъпник, който се страхува да не бъде хванат, криеше ръцете си. Жената беше над двадесет и пет години. Имаше красиво и женствено тяло, но леко състарено лице. Нейният недостатък бе носът й, който приличаше по скоро на мъжки. Скулите, брадичката и челото бяха твърде хубави – съразмерни и изчистени. Плътните устни и сивите тъжни очи допринасяха за носталгичния вид, който притежаваше непознатата. Единствено дрехите й будеха съмнение – черна блуза с твърде остро и открито деколте и къса, пантерова пола, която бе толкова впита, че още малко щеше да се пръсне по шевовете. Това бе евтино облекло на лека жена, тръгнала на среднощен лов. Лазар, обаче, със своята присъща разсеяност и отвлеченост от действителността, не можа веднага да разбере с какво всъщност се занимава непознатата.

Младият мъж заобиколи застаналата пред него жена, но последната хвана, в някакъв странен порив, ръката му и го спря:

- Не си тръгвай! – прошептя в ужас, че Лазар може да изчезне, непознатата.
- Какво Ви е? Да не Ви е лошо? – попита младежът, опитвайки се да разбере за какво го задържаше тя.
- Не... не ми е зле. Друго е – отвърна тя и след известно мълчание каза – мога ли да повървя с теб?
- Вие не сте ли в обратната посока?
- Щях да ходя накъде, но се отказах. Към центъра ли си?
- Да!
- Там ли живееш?
- На квартира с приятели съм – и сетне съвсем прямо Лазар каза – не мога да разбера, какво Ви накара да тръгнете с мен...
- Но стига вече с това „Вие" – и сетне непозната все така грубовато добави – за мен не бе проблем да те спра . Свикнала съм да го правя.

Лазар продължаваше все още да се учудва. Някак не му се искаше у тази жена да има нещо долно, тъмно. Тя пробуди у него състрадание, а и той бе силно впечатлен от лицето й.

- Аз работя нощем – и допълни – на улицата.

Сетне се засмя от недосетливостта на спътника си. Но последният я погледна толкова жално и с такова разочарование, че смехът й веднага секна.

- Тогава защо не ми го каза направо още в началото?
- Защото... за да не ме отблъснеш.
- Но не те отблъснах – усмихна се Лазар – впрочем, личи си единствено по полата.
- Защо да си личи само по това? – поинтересува се младата жена.
- В теб има нещо, което кара човек да се натъжи. Когато ме видя, се притесни от това, което практикуваш. Но, нали, ако ме беше спряла с друга цел, щеше да покажеш истинската си същност.
- Защо онази ми същност да е истинска? – засегна се тя.
- Впрочем...аз не знам.
- Сигурно ме осъждаш?
- Защо те интересува мнението ми ?
- А не те ли е срам от мен ? След малко ще почнем да срещаме хора... Ще те видят с мен – продължаваше да го изпитва младата жена.
- Не, не ме е срам.

Тогава младата жена се усмихна и едва сега се осмели да се представи:

- Аз съм Габриела.
- Лазар – отвърна младежът.

Малко по-късно Габриела и Лазар се разделиха, като по нейно желание размениха телефонните си номера. Някакво необикновено чувство накара младият мъж да запази връзка с тази жена. Но какво именно пораждаше това чувство и той сам не можеше да си обясни. Имаше странното усещане, обаче, че някаква невидима нишка, изтъкана от съдбата, го свързва с тази млада жена.

Лазар се прибра у дома късно. Спря се пред бетонната, стара, пететажна сграда, построена от времето на социализма. Измъкна ключовете и с доста усилия, както обикновено, успя да отвори входната врата. Едвам прекосил тъмния коридор, той влезе в квартирата. Тук младият мъж живееше с двама приятели – Евгений и Емилиян. И тримата ползваха една стая, като Евгений спеше на дивана, а съквартирантите му се разполагаха на единични легла. Освен спалня, апартаментът имаше кухня, баня и малък хол. Обзавеждането бе старовремско и навсякъде из целия дом имаше много вехтории. Въпреки, че условията бяха мизерни, Лазар вече бе свикнал тук.

Блуждаейки в своя духовен свят, младият мъж слабо се вълнуваше на какво място ще живее – нуждаеше се единствено от спокойствие, за да се отдава на мислите, вечно терзаещи съзнанието му. Съквартирантите на Лазар бяха добри хора, а и хазяинът, един

твърде странен индивид, не бе заядлив. Последният приличаше по скоро на смачкан спанак, отколкото на щурец, каквото и да означаваха тези сравнения. Винаги ходеше облечен в някакъв стар и демодиран костюм, допълван от кецове. Нарочно употребяваше „бравос“ вместо „ браво“ и се обръщаше към жените с просташкото „ госпожа “ вместо с „госпожо“. Работеше като учител и често оценяваше учениците с двойка с шест минуса. Твърдеше, че масоните убили принцеса Даяна и че чипсът е еврейско оръжие за масово убиване. Често споделяше, че не би обърнал внимание на жена, която не умее да прави баница и смяташе, че книгата на Алън Милън е книга, в която се разказва за истинското приятелство. С една дума, характерът на хазяина бе смешен.

Когато Лазар влезе в апратамента, завари там Емилиян и приятелката му Ангелина – почитатели на платоническата любов. Двамата стояха в хола и си говореха. На масата имаше мръсни, използвани чаши, а пепелникът бе препълнен с фасове. Щом съзря съквартиранта си, Емилиян кимна за поздрав. Той бе средно висок, много слаб и с несигурни движения. Лицето му, макар бледо и болнаво, бе красиво. Скулите му бяха впити, а тънките му устни почти постоянно се свиваха в иронична усмивка. Но очите, интелигентни и жлъчни, често светеха с някакво озлобление. Подобно на Лазар и Евгений, Емилиян бе студент четвърта година. Докато Ангелина караше едва първата си година в университета. Тя се занимаваше с изкуства и правеше неуспешни опити да пише разкази и стихове. Често, обаче, казваше за себе си: „Аз нищо не умея. За нищо не ме бива. Никога не съм имала сериозно занимание или пък някакъв талант.” Бе мила и нежна девойка – пълна противоположност на самия Емилиян. Бе твърде странно как за две седмици тези двама напълно различни един от друг души, се бяха събрали. Тежко болен, вечно изтощен и крайно беден, той се бе озлобил срещу всички и всичко. Наивна и по детски чиста, тя вярваше в силата на красотата в живота. Ангелина не можеше да възприеме факта, че човекът е същество, чийто живот е изпълнен със страдание. Искаше всички да са щастливи, радостни. Съзнанието й не можеше да допусне това, че много хора се намират в по-лошо от нея положение. Самата мисъл, например, че някой неин познат е пострадал от нещо, или пък от някого, терзаеше душата й и не и даваше покой. Дали това не бе израз на безкрайна любов към човечеството?

- Как пътува? – попита Ангелина.
- Добре – отвърна Лазар и се поинтересува – къде е Евгений?
- Къде може да е! Забавлява се някъде! – отвърна Емилиян и се изсмя. Когато се смееше, той сякаш леко изгрухтяваше.

Постояха известно време в мълчание, което скоро болният студент наруши.

- Да ти се намират цигари? – сетне, извинявайки се добави – пак останах без пари.

Лазар измъкна табакерата си, но Ангелина се обърна със загрижен тон към приятеля си:

- Любов моя, не е добре, че пушиш толкова много. Ще навредиш още повече на здравето си.

Онзи, обаче, се престори, че не е чул момичето и с типичната за страстните пушачи алчност, грабна подадената му табакера. Тогава Ангелина се изправи, бавно се доближи до прозореца и отвори остъклената врата на балкона. Отвън, изведнъж, нахлу чист, свеж и студен въздух. Младата жена постоя на прага на балкона, за да наблюдава, очевидно, небето.

„Колко е цветна луната – размишляваше студентката – сякаш по повърхността й се разлистват цветя. И колко пусто става на човек, когато погледне към черното небе. Но там, окичени, са звездите, които отварят пътя към Вселената. И небето вече не е така празно, а става оживено, близко, изпълнено с някаква своя красота. Усещам нещо кадифено, но кристално, чисто и ясно, изтънчено. Напомня ми на хубава музика или разкошен сладкиш.”

- Въздухът звучи нежно – каза изведнъж Ангелина и добави – и мирише на жасмин.

Лазар знаеше, че именно синестезията бе обща черта между момичето и Емилиян. Те двамата еднакво харесваха червеният цвят, но и на двамата им прилошаваше именно от него. Докато за разлика от тях Лазар не преплиташе възприятията си, но живееше с непрестанни дежавюта – струваше му се дори, че всяка една сцена от живота му, повтаря отминало събитие.

- Не, не е на жасмин – отвърна Емилиян и започна да души наоколо – на болница... тук мирише на болница.
- Сигурно пак получаваш обонятелни халюцинации – разтревожи се Ангелина – тук вони единствено на цигари и алкохол.
- Сигурно... – примирено се съгласи студентът.

Лазар, в това време, се оттегли в стаята. Разопакова багажа си, влезе в банята и сетне застана пред иконата на Христос. И изведнъж на душата му стана някак леко и чисто. Беше щастлив, че сърцебиенето и задуха бяха отшумели напоследък. Мигрената и забиването в една точка също отдавна не се бяха появявали. Лазар се помоли, постоя

известно време пред иконата и сетне си легна. Дълго, обаче, не успя да заспи – образът на Габриела несъзнателно изникваше в главата му.

2

Нея мрачна, но топла сутрин, Евгений, който се бе прибрал към два часа след полунощ, се събуди първи. Стана и побърза да си направи кафе, защото анемията, иначе, щеше да го завладее напълно. Не след дълго съквартирантите му също станаха от леглата и така тримата се събраха да изпушат по една цигара заедно.

- Днес на работа ли си? – попита Емилиян Евгений
- Да. Защо питаш? – отвърна другият.

Той бе висок, с широк гръб. Лицето му бе отворено, скулите съвсем леко впити. Веселите му очи напълно си отиваха с плътните му, вечно смеещи се устни.

- Просто питам. – и сетне Емилиян се обърна към Лазар – ти какво ще правиш?
- Мисля да отида в библиотеката.
- А аз ще си остана вкъщи. Нещо не ми е добре. – каза Емилиян и започна да говори – имах странен сън. Всички на Земята масово се самоубиваха. Накрая не остана нито един, освен мен. Аз не виждах самоубийствата, но ги подразбирах и се опитвах да ги прекратя чрез ритуални действия. При всяка една смърт, загиваше и по една звезда в Космоса. Накрая щеше да остане опустялата земя, но без никога да стане ден, защото слънцето бе умряло. Сетне сушата щеше да бъде залята от огромно цунами и всичко щеше да се превърна във вода. Светът или по скоро това, което бе останало от него, след внезапните изчезвания на космически тела, щеше да се слее в една точка. За да не загина, промених съня си и се появи паралелна Вселена, в която хората бяха с по три глави. Това бяха загиналите на Земята хора, които се бяха преродили. В този свят имаше супермаркети за специална храна. Аз си купих една кутия и започнах да се издигам. Летях. Но все още не бях станал част от новата общност. За това ме заведоха една много висока и свръх модерна зала със стъклени стени, през които стени се виждаше Космосът. Поставиха ме на легло и изведнъж от мен се отдели моето друго аз и застана над мен във въздуха. А лицето на старото ми аз започна бавно да се променя, докато

не се трансформира в Ангелина. Беше ужасно, но и вълнуващо. По принцип сънищата ми са осъзнати и мога да ги променям. Исках да променя моментът с трансформацията, но не можах...

Когато Емилиян престана да говори, никой не се обади. Едва след известно време Евгений каза:

- Ти си болен!
- Болен, така ли? – засегна се Емилиян. Той беше крайно обидчив и помнеше всички обиди, подигравки и забележки, които някога му бяха отправяни.
- Не... не... – изведнъж се обади Лазар – такова състояние е характерно за хора, които са под наркоза. Когато си под упойка, например. Да си взимал трева или някакви хапчета?
- Не... – отвърна Емилиян – но много ми се спи.
- Ако излизаше вечер някъде, нощем нямаше да имаш такива проблеми – вметна Евгений
- Емилиян отново се засегна – той не можеше да понася, когато му говореха наставнически и отвърна:
- И какво толкова съм пропуснал?
- Аз не ти налагам нищо. Не ти казвам нищо. Просто ти давам съвет. – оправда се Евгений.
- Не ми е необходим съветът ти! – раздразни се още повече Емилиян.

Евгений благоразумно замълча и сетне тактически промени темата. Личеше си, че се канеше да разказва някаква история:

- Вчера следобед имах среща с Александра. Тя е свикнала на удобства, знаете. Не можеше просто да седнем в някоя градинка. Вярно е, че тя нито учи, нито работи, но иска да ходи на хубави места. Заведох я на едно такова място; поохарчих се, вярно, но си струваше. През цялото време Александра ми намекваше, че трябва да й направя предложение да станем двойка. С поведението си ме провокираше да предприема поне някакви действия. Но аз упорито се преструвах, че не разбирам нищо. Зная, че не мога да имам едновременно и нея, и Катерина. Но коя от двете трябва да избера? Имам нужда от присъствието на Александра, но всеки път щом зърна Катерина, светът ми се преобръща. И двете са хубави. Вие, приятели, сте виждали Саша и знаете каква непристъпна красота излъчва. Лека студена красота, съчетана с власт. Докато другата сякаш всеки момент ще

експлоадира от страст. Но така... да се върна към историята. Виждах, че Александра се дразни от моето привидно неразбиране. Беше наранена от държанието ми и искаше да си го върне. Но не знаеше как. Малко й оставаше да изпадне в истеричен пристъп. Каза ми: „Ти не искаш да ме разбереш!”. Отвърнах й, че я разбирам много добре. Но тя продължи да настоява: „Не! Никой не ме разбира! Всички сте против мен!”. Аз се изумих: „Но кои всички?”. Вече поуспокоена, тя каза: „Остави! Нищо не схващаш!”. Лицето й стана каменно. Сърдеше ми се. Сърдеше се за това, че не исках да отговоря на чувствата й. По едно време, все така ядосано, ми каза: „Защо излизаш с мен? Ако не искаш да имаш нищо общо с мен, можеш да ме пренебрегваш, да ме отбягваш. Аз ще страдам, но след известно време ще ми мине. Вече цял месец се срещаме просто така.” Тогава й казах: „Защото не мога да бъда без теб. Твоето присъствие е необходимо за мен.” След това необмислено казах: „ Като искаш да те пренебрегвам, защо все ме търсиш?”. При тези думи очите й заблестяха с озлобление. Искаше й се да ме удари, но не смееше да го направи, защото край нас имаше много хора. Само ми каза: „И тя ли ти е необходима? Видели са ви заедно. Голяма красавица била...”. Отвърнах й: „Какво общо има това, че е красавица ? Впрочем аз съм я виждал едва два пъти.” Тогава Александра се засмя, а в гласа й долових тъга: „ Не отричаш! Срещал си се с нея!”. Прошепнах в тих ужас: „Разстроена си!”. А тя почти извика: „Ти ми се подиграваш!”. Не знам, как тогава ми се изплъзна от езика. Викам й : „Ти си полудяла!”. А тя стана, каза ми, че съм идиот и си отиде. Не исках да я оставя да си тръгне. Исках да скоча, да я настигна, да я спра. За част от секундата се чудех, какво да направя. След това я настигна, застанах пред нея и взех нежната й, аристократична ръка и започнах да обсипвам с целувки пръстите, дланта. „Трябва да вървя!” – каза най-сетне Александра. Замина си. Аз се поразходих наоколо, докато стане надвечер и се срещнах, след това, с компанията. Отидохме в онзи бар, където бях срещнал Катерина. А тя бе там. Беше с мъжа, за когото се говори, че я издържа. Тя постоянно ме наблюдаваше. Не сваляше очи от мен. А в погледът й се четеше такава тъга. Не можех да я доближа... приятелят й беше там. Тя не му обръщаше внимание и му се подиграваше. Само и само да го дразни, флиртуваше с останалите мъже. А той... той много добре знаеше, че целият проблем е именно в нея. Онзи път, когато се бях видял с нея, тя ми каза: „Искам да го накарам да страда.” Зная, че тя всъщност не може да понесе мисълта, че той прави всичко за

нея. Това, че той е готов да умре за нея, я побърква. Дори вечерта, пренебрегвайки униженията, той бе близо до нея. Мисля, че с това си поведение, тя иска да отмъсти на себе си. Харесва й да страда. Измъчвайки него, тя всъщност измъчва себе си.

Изведнъж Лазар, крайно заинтригуван от историята, се намеси:

- Може би я е страх от мига, в който ще получи душевен покой. Ще се чувства безпомощна. А тя, страдайки, всъщност се чувства добре. Чувството й за вина е толкова силно, че тя ве може да се справи с вината и я прехвърля върху другиго. Иначе ще се погуби.
- А за какво да изпитва толкова силна вина? – попита Евгений – може би за това, че не е перфектна? Тя, обича, въпреки всичко, да изкарва недостатъците на хората наяве. Подиграва се с тях. Вчера вечерта нарочно мина покрай мен и ми се изсмя в лицето: „Ах, колко си странен! Колко си смешен!" Вероятно го каза, защото аз я наблюдавах с неприкрито възхищение, със страх... – изведнъж погледна часовника си и скочи – закъснявам за работа.

Лазар също скоро излезе от квартирата и се запъти към библиотеката, където възнамеряваше да прекара целия ден. Младият мъж четеше много и непрекъснато. В твърде ранна детска възраст се бе научил да чете и пише – интелектуалното му съзряване бе изпреварило това на връстниците му. Имаше, обаче, един проблем с художествената литература – дълго време бе чел имената на героите по съвсем различен от написания начин. Едва в последната глава разбираше каква всъщност е дадената фамилия и оставаше разочарован. Впрочем на Лазар често му се случваше да разменя буквите в думата или думите в изречението. А често, когато четеше, цели изрази придобиваха смисъл, различен от действителния. В много от случаите, когато не успяваше да се съсредоточи върху книгата или записките, в главата му се въртяха натрапчиви мисли. Тези мисли той прогонваше чрез внезапен скок или изговарянето на неясни думи.

Него ден, едва влязъл във фоайето на библиотеката, Лазар се спря. Някой му звънеше по телефона. Беше Габриела, която търсеше младия мъж, за да го помоли да слезе в центъра, за да се видят. Спешно трябвало да разговаря с Лазар. Последният се поколеба за миг дали да се съгласи, но в крайна сметка склони да се срещне с тази жена. Какво значение имаше с какво се занимава тя, ако душата й не бе покварена. Младият мъж бе решил да й подаде ръка и да я накара да заживее по друг начин. Знаеше, че няма право да се намесва в ничий живот, но бе усетил нещо твърде близко у Габриела. Но нима

хората се деляха само на добри и лоши? Защото всеки човек беше добър, лош, искрен, лицемерен, страдащ, радващ се на живота, озлобен, злобен, великодушен, състрадаващ, съпреживяващ, безразличен, равнодушен, смирен, горд, горделив, скромен, нагъл, кротък, избухлив, открит, затворен; във всеки човек имаше частица от най-различни характери и състояния.

Габриела чакаше Лазар на една от пейките в централния парк и нервно допушваше цигарата си. Щом зърна студента, сериозното й лице се озари от усмивка.

- Много ли чака? – попита Лазар и тъкмо се канеше да обясни, защо е закъснял, когато младата жена го прекъсна:
- Не – и сетне добави – седни до мен. Не съм си донесла ласото, че да те хвана.

Тя се засмя на последните си думи, но Лазар я погледна укорително – не му хареса това, че тя спомена занаята си. Личеше си, че Габриела беше развълнувана, припряна, нервна. Държеше се така, сякаш щеше да се случи нещо изключително важно.

- За какво ме повика? – попита най – сетне младият мъж.

За да те видя. Няма да крия, че ми харесваш. Струваш ми се много...доста ...сякаш си човек с чиста душа, а не с тъмна и покварена като моята. Ние, разбираш ли, сме две противоположности, които се привличат.

- Не, душата ти не е покварена. И можеш да имаш чиста душа, ако започнеш нов живот. А иначе... душата ти е светла.

При тези думи Габриела видимо се смути. Лицето й почервеня, а пръстите й заиграха с края на полата й.

- Аз нямам нищо против занаята си... – каза – Знаеш ли... на мен ми харесва най-вече чувството, което изпитвам, когато ми дават парите и не е работата в самите пари, а в това, че ми ги дават заради услугата, която правя.

Но изведнъж младата жена се стресна от това, което бе разказала. С ужас установи, че Лазар я гледа с отвращение и й дожаля за самата себе си. Толкова силно й се искаше именно този човек да не я мисли за пропаднала, долна жена. Как й се искаше той да не стои така скован до нея, но да й се усмихне приятелски. Дясната страна на лицето й леко се скова и изтръпна – чувстваше я подута, тежка и увиснала.

- Сигурно искаш да си вървиш – мрачно отбеляза Габриела.
- Не, грешиш. Няма да си тръгна. Но не беше нужно да говориш подобни неща.

- О! – усмихна се отново тя и сетне весело забърбори – Знаеш ли, за теб всичко бих направила. Бих се отказала от улицата.

И изведнъж, добила смелост и разбрала, че няма да бъде отблъсната, Габриела се опита да се притисне към Лазар. Стреснат, той скочи от пейката.

- Какво? Не ме ли желаеш? – попита младата жена.
- Не... не знам – искрено отвърна той.

Лазар никога не бе докосвал жена. В училище винаги беше изолиран, а студентските си години прекарваше в библиотеката. Поради самата своя същност, бе свит човек. Докато например Емилиян бе отворен интроверт – не харесваше да се среща с хора, но не можеше без слушателска публика. А Евгений бе затворен екстроверт – обичаше да се усамотява, но не можеше да живее без забавления. Първият бе озлобен идеалист и холерико- меланхоличен тип, докато вторият авантюристичен идеалист от сангвиничен тип.

- Казваш, че би се променила заради мен – започна Лазар, загледан в една точка пред себе си – Но не трябва да се променяш заради никого. Ако си решила да се променяш, го направи заради себе си. Всеки сам поема кръста си и страда по пътя към Бога. Човек само приема страданието. Единственото, което му остава, е да открие пътя.
- А как се открива пътя? – попита Габриела.
- Приемайки Бог.
- А ако не искам да вярвам, какво ще стане. В ада ли ще отида?
- Адът, това е загубената връзка с Бог. Липсата на Вяра и Любов. А не някакъв подземен свят с дяволи, които измъчват грешниците.

„Той е вярващ!” – помисли си Габриела . Това й се стори твърде странно и дори противоестествено. Но може би си струваше да навлезе в света на този идеалистичен младеж.

3

Лазар бе мистично настроен. Вярваше в чудесата, в силата на магията и в явяването на душите на мъртъвци. За него съвпаденията не бяха случайни, но събитията се случваха по строга закономерност. Съмняваше се във всичко, въпреки огромната си доверчивост и бе краен детерминист. Причината (независимо вътрешна или външна) пораждаше

следствието. Всяко едно нещо в живота имаше свой, скрит смисъл, за да може да бъде опора на човека. Но целият този поток от взаимовръзки изтощаваше Лазар и го поставяше в постоянни търсения. За Лазар нищо в този свят не бе случайно – волунтаризмът сякаш не можеше и да съществува дори в най-лека степен в човешката действителност. Но, разбира се, тези твърдения се доближаваха до някои индийски вярвания. Лазар не бе човек от западните общества. Младият мъж бе наблюдателен, изучаващ, разследващ, но същевременно и съзерцателен, стремящ се към духовното. Интуицията му работеше силно и вероятно заради това сетивата му бяха изострени до краен предел. Опитваше се да се отърси от всякакво познание и така да освободи съзнанието си. Но съзнанието бе цяла Вселена – неизучено от човека поле. Какви ли не състояния засягаха човешката психика и кой знае... може би всички странности и налудности да бяха просто по-различно проявление у даден човек и дали всъщност така наречената „нормалност" не бе само едната същност на хората, които хора упорито потискаха другото си аз. Страданието ги заливаше подобно на морски вълни и понякога ги блъскаше толкова силно, че те се озоваваха под самата вода. Но може би наистина страдането извисяваше и водеше към Бога. Страховете и болката бяха неразривни спътници на живота. Но тогава идваше любовта към Бога, която любов никакви страхове не можеха да преборят. Човек, мислеше Лазар, имаше правото да бъде свободен в единение с любовта – да направи своя избор, въпреки обстоятелствата и да поеме отговорностите. Може би именно мистицизма, екзистенциализма и вярата трябваше да се вплетат в душата на Лазар, за да може той да осмисли живота си.

Всички тези размисли младият мъж сподели с Габриела. Беше ѝ казал, че не бива да се самосъжалява поради факта, че е лека жена. На нея сякаш ѝ доставяше удоволствие да се продава. Така се чувстваше изстрадала и може би именно това чувство ѝ даваше правото да бъде обхваната от душевна леност. Габриела щеше да обвини обстоятелствата в живота, за да оправдае факта, че бе лека жена. И може би щеше да е права... Но мазохистичното желание да бъде на дъното, щеше да я накара много по лесно да поиска душевен покой.

Габриела сама бе предначертала живота си – бе извършила поредица от действия, които ясно ѝ посочваха да поеме по грешния път. Ранните си детски години бе прекарала на село, сетне семейството ѝ се бе преместило в града. Живееха на квартира, а бащата почти не се задържаше у дома – работата му изискваше да пътува почти през цялото време на годината. Когато стана шести клас, Габриела избяга за два-три дена от вкъщи.

Оказа се, че бе отишла в циганския квартал с някакъв циганин. Това не бе успокоило Габриела и тя, след две години, отново се отдаде на поривите си. Този път отиде в някакво село край града, за да преспи с младеж, по-голям от нея с тринадесет години. Майка ѝ, уплашена, се бе обадила в полицията. След като откриха Габриела, я задържаха за вечер в ареста, а сетне я пратиха в поправителен дом за седмица. Когато се прибра у дома, момичето привидно се бе кротнало. Реши да зареже училището и да се хване на работа като сервитьорка. У Габриела постепенно се прокрадваше мисълта да създаде семейство и когато си намери приятел, наистина забременя. Оказа се, обаче, че има проблеми, които не ѝ позволяваха да износи плода. След спонтанния аборт, младата жена и кандидат-женихът се разделиха. Постепенно Габриела се отдаде на пороците и откри, че именно те са нейната страст. Така, след известно време, напусна семейството си и се отдаде на живота на улична жена.

След срещата с Лазар, обаче, у Габриела се зародиха чувства, напомнящи изключително на любов. Появата на младежа, така или иначе, съвпадаше с промяната, настъпваща лека по лека в душата на младата жена. Сега последната, открила причината да започне нов живот, още след срещата с Лазар, започна да си търси работа. За щастие интервюто ѝ щеше да се състои още същия понеделник.

Щастлива от развоя на събитията, Габриела веднага се бе обадила на младия студент, а той я изслуша и я покани на среща – щяха да се видят на следващия ден, неделя призори. Младата жена са появи облечена в дънки, но блуза, откриваща раменете и значителна част от гърдите.

- Трябва да се преоблечеш – каза ѝ Лазар, щом я видя.
- Сега? – учуди се Габриела – да се върна горе и да се преоблека?
- Да... ще видиш защо. Нямаш ли някоя закрита блуза?

Докато чакаше младата жена, на Лазар му се стори, че се намира някъде другаде. Студентът никога не беше посещавал чужди места, но въпреки това чувстваше, че в даден миг всичко около него се пренасяше в някаква романтична страна.

Когато се върна, Габриела попита:

- Защо беше всичко това?
- Защото ще ходим на Църква.
- Какво? – застина на едно място младата жена и сетне се извърна, за да си тръгне.

Лазар, обаче, препречи пътя ѝ и я помоли:

- Не си отивай!

Габриела се спря, помисли за част от секундата. „Нищо няма да ми стане, ако отида” – каза си тя, но на него отвърна:

- На мен ми прилошава, когато съм в Църква. Освен това от малка не съм ходила на литургия. Но...добре... ще дойда с теб.

След това двамата повървяха известно време в мълчание.

- Кръстена ли си? – попита малко по-късно Лазар.
- Да.
- Но вярваща?
- Не. Знам само, че има Бог, а Негов син е Христос. И също така, че папата е глава на християните.
- Папата не е глава на християните – поправи я Лазар спокойно – а само на католиците. Ние сме източноправославни и глава ни е Патриарха.
- О – смути се Габриела – нямах представа. А християнството проповядва целомъдрие, нали?

Решиха да седнат на една от пейките, покрай които минаваха и запалиха по цигара, а Габриела си беше купила и кафе от близкия автомат за топли напитки. Изражението на младата жена се бе променило – сякаш нямаше и помен от порочност, но само изразяваше сериозност от това, което се случваше.

- Християнството е може би една от най-човешките религии. Религия не неоправданите. Проповядва общочовешко равенство, любов към другия, състрадание, великодушие. Всички ние сме обичани от Бога еднакво. За това той не ни наказва, но със своята безгранична Любов той опрощава грешките ни, когато се разкаем. Да... именно грешките, а не греховете. Защото ние сме грешни, а не извършваме грехове (престъпления). Човек е роден грешен и това е напълно естествено. Иначе щеше да бъде съвършен, щеше да бъде Бог. А Той обича безгранично и за това прощава. За какво ни е моралът, ако нямаме нравственост. Какво значение има запалената свещ, ако не приемем Бога и не обърнем душата си към него? Важни са не толкова обредните действия, които извършваме и моралните предписания, но вътрешното осъзнаване. Ние трябва непрекъснато да се стремим към Него, да вървим по пътя на Христос и едва тогава ще се наречем християни. В Евангелието на Йоан се казва: „Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина”. И още: „Който обича брата си, той пребъдва в светлината, а който

мрази брата си, той е в тъмнината и в тъмнина ходи." Човек трябва да обикне Бога и Другия без страх, защото в любовта страх няма. Но защо да изпитваме страх, когато знаем, че Той винаги е с нас? Бог е сред нас, но не само когато влезем в Храма. Той не ни изоставя. Защо иначе изпрати сина Си? За да страда вместо нас и да изкупи греховете ни. Направи го от огромната си любов към нас.

- Кажи ми... – прекъсна го изведнъж Габриела – ако ми стане скучно по време на литургията това грешно ли ще е ?
- Няма да ти стане скучно – отвърна й тихо Лазар – аз никога не греша в преценката си за хората.

Младата жена не каза нищо. Тя бе развълнувана. Чувстваше се така, както когато й се налагаше да пътува за някъде, но вместо напрегнатост и тревожност, изпитваше детско вълнение. Когато доближиха църквичката, Габриела се спря за момент. Изведнъж я досрамя от себе си – как щеше да стои редом до толкова благочестиви миряни. Когато влязоха в Храма, литургията вече беше започнала. Прекръстиха се, както си му беше редът, и застанаха близо до вътрешната врата, зад тълпата от богомолци. Църквата, за учудване на Габриела, бе препълнена с хора като на празник и това стълкновение не се понрави на младата жена. Самият Лазар предпочиташе да се моли в Храма в обикновен ден, тъй като тълпите го объркваха и го караха да се чувства изгубен и безпомощен. След като хвърлиха един бърз поглед към същинската част на Храма, Лазар и Габриела се върнаха в преддверието и си купиха парафинени свещи от продавачката на пангара.

Първоначално младата жена изпита тягостно чувство в Църквата и желание час по-скоро да се махне от това мрачно място. Полумрак, тамян, свещи и песнопения – цялата тази картина я накара да си помисли, че е попаднала в някакъв готически свят. Сетне се свести, опомни и осъзна, че всъщност се страхува. Задухът и хората, й пречеха да се отпусне, а и освен това вече се бе разстроила от факта, че не се почувства част от религиозната общност. Габриела стоеше като малко дете и повтаряше това, което правеше Лазар. Щом той се прекръстеше набожно, тя също вдигаше свити пръсти към челото, но действията й бяха по скоро механични. По едно време дори й доскуча и й се прииска да се прозине, но сдържа този си порив, за да не засегне Лазар.

За да не й бъде скучно, Габриела започна да изучава присъстващите и най-вече малките деца. По едно време погледът й се спря върху някакъв младеж. Последният наистина бе хубавец и веднага грабна вниманието й. Прииска й се да отиде при него, но се спря. „Какви ги върша, и то тук, и то с него...". – помисли си и си каза, че ако знаеше

поне една молитва, например „Отче наш", нямаше да се занимава със странични неща. Защо ли не можеше да почувства нищо? Да не би да беше лишена от всякаква духовност? Или пък беше толкова грешна, че Бог я отхвърляше? Но сетне се сети за Мария Магдалена и се успокои. Лазар, който усети разсеяността на Габриела, й предложи да излезе за малко навън, но младата жена отказа да направи това. Искаше да остане до края на литургията, тъй като имаше огромната необходимост сама да се изпита – ще успее ли да се отдаде на духовното, или пък няма. Габриела много добре съзнаваше, че не бе възможно въпреки самата своя същност да приеме вярата и това силно я натъжи. Но изведнъж, като по чудо, младата жена се оказа пред една от иконите на Христос. Неговият образ я порази толкова силно, че тя не можа да понесе това. Младата жена усети силна болка в главата и за миг, с отворени очи, като че загуби съзнание. Лазар бързо я вдигна на ръце и я отнесе навън, без да обръща внимание на настъпилата суматоха. Постави младата жена на една от пейките в двора и изтича за вода – самият младеж си спомни, че се бе просълзил при първото си съзнателно посещение в Църквата. Някаква силна тежест се настани в дробовете и сърцето на Габриела и дълго време не й даваше покой. Когато Лазар се върна с водата, младата жена му прошептя да седне до нея.

- Ти целият си само, само мой – развълнувано, но и тихо каза тя, а той стисна ръката й в своите ръце.

Едва сега Габриела бе осъзнала, че небесната музика от Храма й даде онази сила, която търсеше от години.

4

Нея хладна, октомврийска вечер, както се случваше всяка есен, всичко застина подобно на картина с неприятен сюжет. Времето сякаш бе спряло, за да измъчва чрез този като че безкраен сезон душите на хората. Отхвърляни спомени, страхове и нежелани мисли изникваха, за да допълнят напълно синхронно есента. Но самият октомври – разголен, пуст, навяващ безпределна тъга – същевременно и утешаваше след мъчителните усещания през септември.

Някъде към шест часа Ангелина, покрила главата си със старовремска плетена шапка – атрибут, който носеше не от необходимост, а поради каприз – позвъня на звънеца на апартамента. Едвам отворили й вратата, младата жена нахлу в коридора.

- Емилиян още не се е прибрал – саза Евгений и погледна часовника на ръката си – подранила си.
- Знам, че го няма – весело се усмихна Ангелина – но ще го почакам. Само ти ли си тук?
- И Лазар е вкъщи. Малко по-късно ще дойдат приятелката му, както и Александра.

В този миг се появи и Лазар, който поздрави гостенката и заедно с Евгений се запъти към близкия магазин. Останала сама, Ангелина бързо остави нещата, които носеше, свали сакото си и влезе направо в спалнята. Това младо и толкова наивно на вид момиче, отдавна бе забелязало странното поведение на любимия си. Преди известно време последният, изпаднал в странно вцепенение, бе споменал без да иска, че си записва всички мисли. По тази причина, младата жена, като крадец който се промъква, нервно отвори шкафа на Емилиян и измъкна от там терапевтичния му дневник. Ангелина съзнаваше, че не е редно да рови по чуждите вещи, но любопитството й, или по скоро желанието да разбере какво се случва с Емилиян, бе по силно от нея. Имаше на разположение едва двадесетина минути за да прегледа тетрадката, която приятелят й така грижливо пазеше.

„... Това е някакъв ад. Хистерията ме завладява, а едвам успявам да се контролирам пред околните. Но те може би разбират всичко. Започвам да извивам китките си, а вените ми се подуват. Вените ме заболяват особено, ако някой ме докосне. Сякаш съм от стъкло. За да не викам, започвам да хапя ръцете си. Последният път, за да не оставя пристъпът да ме обземе, впих изтръпналите си зъби в дланта толкова силно, че остана белег. А Ангелина реши, че някоя побесняла любовница ме е ухапала. Глупава ревнивка е тя...”

Едва прочела тези редове, младата жена се усмихна. Самата тя, когато изпадаше в ужас, гърчеше и извиваше тялото си. А щом се появяваха паническите атаки имаше чувството, че умира. Дори, когато бе привидно спокойна, заемаше пози – така се освобождаваше от напрежението в душата си.

„... Вчера Евгений ми направи забележка, че воня. Толкова е прям. Сигурно си въобразява, че аз съм лабилен, тъй като се засягам от забележки, изстрадвам ги. Казват ми, че не признавам грешките си и са прави. Но прямотата е по-приемлива от разиграването на сцени, което разиграване ме кара да се спасявам в болестта. Как си говорят един на друг, но думите им са насочени към мен. Какво страдание... Но може би си въобразявам. И как... как твърдят, че за истериците е нужна публика за сцените им, че истериците се преструват... А не знаят какво мъчение е всъщност...”

Ангелина знаеше колко чувствителен е Емилиян. Иронията, озлоблението и жлъчността представляваха неговите защитни механизми от света.

„... Не мога повече. Не издържам. Това ме влудява. Дървените мебели не спират да се пукат. Звукът се набива в главата ми. Оставя ехо... и после...сякаш нещо в мен се раздвижва. А клаксоните на автомобилите звучат толкова различно, толкова грозно...сякаш...сякаш нарочно, за да ме дразнят. Но това е невъзможно...”

На Ангелина изведнъж й стана тъжно. До този момент тя смяташе, че нейният страх от силни звуци е нещо рядко срещано. Но сега разбираше, че при Емилиян състоянието е доста силно изявено.

„... Нощите са непоносими... В тъмното ми се струва, че стаята и леглото се смаляват. А до леглото ми сякаш... сякаш пълзи нещо ужасно. Не знам какво е то, но ме е страх. Нощем дори не мога да отида до банята... Струва ми се, че ако погледна в огледалото, някой ще се появи... ще се отрази образа на някой човек зад мен. А понякога имам усещането, че някой се надвесва над мен. Но тогава съм в полусънно състояние. Възможно е да е част от съня...”

Ангелина също се страхуваше от тъмното в стаята, но не чак толкова, че въображението й да рисува подобни картини.

„... Сексуално ме привличат жените с къси коси... Но толкова ми харесва да си играя с косата на Ангелина. Впрочем искам да отделя любенето от любовта... Но сякаш това става неестествено. Тогава защо правя това разделяне? Да не би да се страхувам от сексуалните си фантазии...”

Младата жена се засмя тихо. Тя също не можеше да обвързва любовното чувство с правенето на любов. В същото време съзнаваше, че не би се любила без да бъде влюбена.

Въпреки това тя не можеше да се освободи от рамките и да изживее сексуалността си, тъй като бе потиснала най-тъмните си желания. А именно – леко ексцебионистичните си наклонности. Преди мастурбираше на публични места – възбуждаше се само, ако беше на открити пространства. И сега, като голяма, изпитваше чувство за вина и срам заради тези си постъпки. Струваше й се, че всички знаят за това й прегрешение.

Ангелина изведнъж се сепна и чула, че входната врата се отключва, бързо изтича в хола, седна на стария диван, взе книгата, поставена на масата, придаде спокоен израз на лицето си и се престори, че чете. Сетне, когато Лазар и Евгений влязоха в стаята, започна

да звъни по телефона на Емилиян. Нервно и припряно го попита, кога ще се прибира. Той й отвърна, че имал работа и за това се бавел и на всичкото отгоре изтървал автобуса и сега му се налагало да върви пеша. Младата жена искаше да поговори с любимия си, преди да дойдат и останалите.

Не след дълго Лазар отиде да посрещне Габриела, която все още не бе идвала тук. На стълбището двамата се засякоха с Александра, която бе дошла с такси. Ангелина, която заедно с Евгений приготвяше нещата в кухнята, излезе в коридора, целуна приятелски Александра (двете, впрочем, се бяха срещали само веднъж) и прегърна Габриела (последната бе пристигнала няколко минути по-късно).

- Ставаш все по- хубава – каза студентката на Сандра.

Сетне влязоха в стаята..

- Благодаря ти! – отвърна Александра. Тя имаше съзнанието, че е доста привлекателна и това бе естествено – И добре, че се разкрасявам, защото Евгений е голям почитател на красотата.
- Големи глупости говориш ! – отвърна Евгений.
- Така ли? – засмя се Александра, но вътрешно цялата се раздираше от съмнения, тревоги и съзнанието й не можеше да се успокои. – Значи не си влюбен в нея, защото е по-хубава от мен ?
- Мила, успокой се! Не сме сами!
- Не ми казвай да се успокоя. Признай си най-после, че ми казваш да се успокоя, за да се раздразня още повече!
- Ти въобще не знаеш какво говориш! – ядосано отвърна Евгений.

Той, впрочем, нарочно бе дал предложението да се повикат гости у дома, за да може по-лесно да разговаря с Александра. Сега виждаше, обаче, че с нея въобще не беше възможно да се води разговор – тя не подбираше думи, дори когато се намираше сред хората.

- Е, с какво се занимаваш? – обърна се Ангелина към Габриела, за да промени темата на разговора.

Младата жена помълча за момент, преди да отговори, но в същия този миг забеляза, че Лазар се канеше да каже истината за занаята й.

- Танцьорка съм – бързо отвърна.

Сетне се приближи към Лазар и му съобщи, че трябва да поговорят насаме. След като влязоха в спалнята, Габриела заоглежда обстановката. Стените бяха облепени с бели тапети на златисти и бледорозови листа, а подът от дървени лакирани дъски бе постлан с бежов, изхабен килим. До бяло боядисаната врата бе поставен шкаф с рафтове, върху които бяха наредени порцеланови сервизи за кафе и чай. До шкафа се намираше старият, висок и тъмен гардероб с развалени панти на вратичките. На съседната стена бе окачено огледало. Следваха двете легла на крачета, които легла бяха покрити с тежки зелено-черни покривки. На отсрещната на вратата стена бе прозорецът с бели дървени рамки, покрай които се спускаха пердета. Под самия прозорец бяха поставени две малки шкафчета. Перпендикулярно на тях стоеше зеленият, покрит с възглавнички диван, който се разпъваше. В средата на стаята имаше обикновена маса с покривка отгоре. Стаята бе тясна и едва можеше да се мине край мебелите.

- Хубаво е тук – каза Габриела.

След миг тя вече се бе излегнала по гръб на едно от леглата и се смееше и викаше Лазар при себе си. Младият мъж ѝ отправи укорителен поглед, но въпреки това седна до нея. Габриела се изправи леко и усети, че студентът всеки момент ще я целуне. В този миг откъм коридора долетя шум – беше се прибрал Емилиян – и Лазар се сепна и скочи.

- Чакай... – спря го Габриела. Тя бе разочарована, че младежът така бързо се отказа от близост с нея.
- Мислиш ли – прекъсна Лазар младата жена – че е редно да се усамотяваме, при положение, че оттатък е пълно с хора?
- Аз не за това те повиках – оправда се Габриела, но вътрешно се разяждаше от факта, че той не я бе целунал. – Аз... за друго. Не се ли срамуваш от мен? Сигурно те излагам пред приятелите ти...
- Не, не ме излагаш – с досада отвърна Лазар.

Щеше ли той да общува с младата жена, ако се притесняваше от нея? Отговорът, разбира се, бе прост и очевиден, само дето тя все още не проумяваше това. За да не се задълбава в теми, изискващи обяснения, Лазар предложи да се присъединят към останалите.

В съседната стая, разтревожената Ангелина не се отделяше нито за миг от замаяния си приятел.

- Остави ме най-сетне – каза Емилиян на студентката – Виж, хора! – уплашен от насъбралите се, установи той и се обърна назад в опит да избяга.

Ангелина, обаче, препречила пътя му, настояваше:

- Трябва да поговорим.

Ужасен от това стълкновение и от настойчивостта на момичето, младежът реши да се скрие направо в спалнята. Не успя да осъществи намерението си, тъй като Евгений, със своята типична енергичност, го завлече при останалите. Лазар, от своя страна, не се занимаваше с Емилиян, за което последният бе благодарен. Лица, разговори, смехове, цигарен дим, движение... всичко това объркваше изтерзаната душа на Емилиян и караше Лазар да се чувства объркан.

Вечерта минаваше някак странно. Александра, без каквото и да е най-малко смущение, се заяждаше току с Евгений. Но неговото държание, види се, бе още по нетърпимо – той сякаш не беше в стаята и витаеше някъде другаде. На Емилиян ужасно му се искаше да избяга, и да се скрие дори от Ангелина. Тя пък се озърташе наоколо, като че ли да получи помощ от някого – тя съвсем не знаеше какво да стори с приятеля си. Бе очевидно, че Емилиян беше завладян от извънредно странно състояние. Лицето му изведнъж придоби страдалческо изражение.

- Тази вечер ми се струва много дълга – с някаква насмешливост каза той – но и тя ще мине, слава Богу!
- Миличък – разтревожено отвърна Ангелина, на която й беше някак страшно – нека излезем за малко на въздух.

Но изпаднал в изстъпление, Емилиян сякаш не я чу и продължи:

- Времето лети. Тази мисъл винаги ме е крепяла. Всяко нещо, колкото и дълго и досадно, или пък колкото и хубаво да е, свършва. За това не съжалявам, когато хубавите мигове отлитат и не се оплаквам, когато лошите моменти ме сполетят. Живея за тук и сега, все едно не съм имал минало и все едно нямам бъдеще. Сякаш никога не съм бил ученик и сякаш никога няма да спра да следвам. Знам, че всичко е в постоянно движение, но всичко е и статично. Събитията от всяко едно денонощие се различават от събитията от предходното денонощие. Но в същото време, по свои закони, явленията се повтарят: изгрев, ден, залез, вечер, нощ. Въпреки обречеността на повторението, аз се опитвам, както всеки човек, да играя с времето. Опитвам се да надвия непрестанното движение и да съхраня всяка

секунда. Заради това съм толкова чувствителен към промените. Но не си правете погрешни изводи, че съм консервативен. Аз обичам промяната, но само ако тя се случва извън моя свят. Нека всички квартали, с изключение на моя роден, бъдат застроени и осъвременени. Тогава ще съхраня детството и спомените си, но в същото време ще мога да се потопя в нова атмосфера. Но какво всъщност представлява самото време? Казват, че това е съвкупността от събитията в пространството. Но тук изниква един проблем. Щом е така, в която и част на света да се случи дадено събитие, то това събитие се случва по едно и също време, независимо от това, че докато на едно място е ден, на друго е вечер. Тогава как времето е едно и също навсякъде, но и се движи по различен начин? И има ли всъщност време извън битието?

- Аз почти нищо не разбрах – прошепна Габриела. Ангелина също бе изпаднала в недоумение.
- После ще ти обясня – тихо отвърна Лазар и се обърна към Емилиян – но какво именно се схваща под небитие? Ако приемем, че битието е съществуващото, излиза, че небитието е несъществуващото. Тогава времето трябва да се измерва единствено в битието. Защото небитието е извън материалното? Или да приемем, че битието е нашия свят, а небитието е божия? Но може би тук греша, защото материята колкото и противопоставяна на Душата да е, е Негово творение.
- Знаеш ли – поде отново със странно, болно вълнение Емилиян – като дете си мислех, че Вселената не е безкрайна. Че е разположена между други, паралелни светове, които не са материални. Представях си, че под Вселената е пълен мрак, а над нея има светлина, но самородна светлина.

Изведнъж младият мъж престана да говори и пребледня. Всичко пред очите му започна да се движи. Усети в корема си някаква топка, а устните му сами се разраниха.

- Миличък, ти бълнуваше... – с плачлив тон извика Ангелина и бързо отиде за вода и валериан.

Намокри една кърпичка и я постави върху челото на Емилиян. Всички се засуетиха около болния и накрая решиха да го изведат за малко на терасата. След миг той вече се смееше истерично, наистина, но състоянието, в което бе изпаднал отмина.

В същото време на вратата се позвъня. Всички застинаха – домакините не очакваха никого другиго и за това се озадачиха. Лазар, прогонвайки натрапчивите си мисли, като тръскаше главата си, отиде до входната врата и я отвори. Пред младежа стоеше някаква

непозната, необикновена жена, която бе изключително красива. Лицето й бе слабо, а скулите леко впити. Устните й не бяха нито много тънки, нито много плътни, но бледи. Брадичката бе волева, челото – съразмерно и издаващо интелигентност, а носът – леко вдлъбнат в най-горната си част и с ноздри, изящно очертани. Очите й – пъстроцветни и силно гримирани – впечатляваха с необикновената си форма и излъчваха страдание, проницателност и чистота. Косите й, дълги и прибрани в прическа, в горната си част бяха тъмнокестеняви, а в долната – почти светли. Младата жена, около двадесет и пет годишна, бе облечена в черна вълнена рокля, впита по тялото, с деколте и стигаща до средата на бедрото. Върху бежовия чорапогащник от ликра бе обула дълги до коленете ботуши с цвят на шампанско и сабо. Не носеше никакви украшения, освен скъпите обеци с висулки.

- Добър вечер. Евгений тук ли е? – попита направо жената и влезе в апартамента без да чака покана.

И докато студентът се чудеше какво да отговори, нечаканата гостенка се отправи към стаята, от която долитаха гласовете. При появата на младата жена, всички – гости и домакини – прекъснаха разговорите си, а Евгений застина. Единствено Александра реагира, като започна да се смее истерично. Когато най – сетне се успокои, каза:

- Евгений, за това ли ме повика? Да ме запознаеш с нея, да ме унижиш?
- Никой не ме е канил .– отвърна другата жена – И защо моето присъствие те унижава? Ти самата себе си, с поведението си, се унижаваш!
- Каква нахалница ! – с отвращение каза Александра.

И двете не отместваха поглед една от друга. Сандра гледаше съперницата си от високо, с пренебрежение, с насмешливост и подигравка. Не можеше да се примири с факта, че другата я превъзхождаше, но в същото време злорадстваше донякъде победоносно, защото онази все пак стоеше под нея. Катерина, от своя страна, бе дълбоко смутена. Не бе очаквала да завари толкова много хора в апартамента и сега се чувстваше неудобно. Присъствието на съперницата й, още повече влошаваше положението.

- Не съм дошла да ме обиждаш! – остро отвърна Катерина, която бе не по малко горда от Сандра – дойдох, за да поговоря с Евгений. Но виждам, че сега не е удобно.
- Да... по – добре си върви. После ще говорим. – каза самият Евгений, който се боеше от това да не избухне скандал. Младият мъж бе силно раздвоен. Толкова се

бе старал тази среща между двете жени да не се състои, а сега всичко се преобръщаше.

- Не! – рязко каза Александра – Нека най -сетне решим положението. Щом, мила, се правиш на добра, значи няма какво да криеш.
- Какво си мислиш? Че можеш да ми заповядваш? – отвърна й Катерина – красотата ли те прави толкова уверена?

Изведнъж Сандра избухна:

- Тя ми се подиграва!
- Не ти се подиграва. – намеси се Лазар.

Тогава Катерина се засмя нервно:

- Какъв мил човек си! Аз наистина не се подигравам! Не отричам красотата. Не тая злоба в себе си. Дори към теб, макар, че си разглезена, ужасна и надута горделивка!
- Надута, но не и държанка... – в изстъпление каза Александра.

Изведнъж, при тези думи, Катерина се смути. Измъчваше се от чувство за вина и това бе непоносимо. Може би младата жена наистина не бе способна да отвърне истински на чувствата на Евгений.

- Сигурно си права... – примирено отвърна Катерина.
- А мъжът, който те издържа – продължи все така настъпателно Александра – нима ще се откажеш от положението си на държанка и ще тръгнеш с Евгений?

Засегната от току що чутото, Катерина възвърна силите си и очите й заблестяха с някакво странно озлобление:

- Може пък и да се откажа. Да... на мига ще се откажа. Чу ли, Евгений? – в изстъпление заговори тя. – Аз съм тук заради тебе. Не заради нея. Тя въобще не ме интересува.
- Твоето, драга, е просто силна страст и ще отмине. Каприз. Знаеш го, няма какво да ти обяснявам – изведнъж подхвърли Александра.
- Че ти от къде знаеш дали е само страст? – започна Катерина – От къде? Кажи ми, Евгений, само страст ли е? Не ме ли искаш?

Че от части тази сцена бе провокирана съзнателно, младият мъж разбираше. „Какво, по дяволите, става!” Студентът почти не схващаше случващото се около него и

си даваше ясна сметка, че не би могъл да вземе най-правилното решение в създалата се ситуация.

- Виж, тук си права... – отвърна изведнъж Александра, изправи се и се доближи до прозореца – той трябва да каже коя избира...
- Всъщност аз... – започна плахо Евгений като в упоение

В същият миг младежът видя помръкналото нещастно лице на Александра и изпълнените с надежда и страдание очи на Катерина.

- Защо мълчиш?– извика Сандра.

И тъкмо тук се случи всичко.

- Знаеш ли... – каза ясно и отчетливо Катерина – вече ми е все едно! Оставям ти го!

Тогава Евгений се спусна към нея. Тя, обаче, като полудяла, грабна оставеното на масата джобно ножче и удари с него младежа по лицето. Сетне бързо излезе в тъмния коридор, за да не се появи никога повече...

Някъде след полунощ, когато гостенките се разотиваха, всички си придадоха вид, сякаш нищо от случилото се тази вечер, не е било действителност. Някой подхвърли, че би било хубаво отново да се съберат по двойки, и останалите се съгласиха.

Нощта бе топла, спокойна и кадифена...

Началото на октомври 2016 г.

Варна – Велико Търново

Кремена Каменова